

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 66

Vydána dne 9. prosince 1961

Cena

OBSAH:

141. Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád)

141

ZÁKON

ze dne 29. listopadu 1961

o trestním řízení soudním (trestní řád)

Národní shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

ČÁST PRVNÍ SPOLEČNÁ USTANOVENÍ HLAVA PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

[1] Účelem trestního řádu je upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Řízení přitom musí působit k upevňování socialistické zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti, k výchově občanů v duchu důsledného zachovávání zákonů a pravidel socialistického soužití i čestného plnění povinností ke státu a společnosti.

[2] Pomáhat k dosažení účelu trestního řízení je právem a podle ustanovení tohoto zákona i povinností občanů a společenských organizací.

§ 2

Základní zásady trestního řízení

[1] Nikdo nemůže být stíhán jako obviněný jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví tento zákon. Stíhat podle tohoto zákona lze jen pro trestný čin.

[2] Dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen.

[3] Prokurátor je povinen stíhat všechny trestné činy, o nichž se dověděl; výjimky jsou přípustné jen podle zákona.

[4] Jestliže tento zákon nestanoví něco jiného, postupují orgány činné v trestním řízení z úřední povinnosti; musí trestní věci projednávat co nejrychleji a s plným šetřením občanských práv zaručených ústavou.

[5] Orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, a při svém rozhodování z něho vycházejí. Objasňují se stejnou

pečlivostí okolností svědčící proti obviněnému i okolností, které svědčí v jeho prospěch, a provádějí v obou směrech důkazy, nevyčkávané návrhu stran. Doznání obviněného nezabývá orgány činné v trestním řízení povinností přezkoumat a všemi dosažitelnými prostředky ověřit všechny okolnosti případu.

(6) Orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

(7) Všechny orgány činné v trestním řízení spolupracují v nejširší míře se společenskými organizacemi a využívají jejich výchovného působení.

(8) Trestní stíhání před soudy je možné jen na základě obžaloby podané prokurátorem.

(9) Soudy v trestním řízení rozhodují v senátech; předseda senátu sám rozhoduje jen tam, kde to tento zákon výslovně stanoví.

(10) Trestní věci se před soudem projednávají veřejně, tak aby se pracující v široké míře mohli projednávání zúčastnit a jednání sledovat. Při hlavním líčení a veřejném zasedání smí být veřejnost vyloučena jen v případech výslovně stanovených v tomto zákoně.

(11) Jednání před soudy je ústní; důkaz výpovědí svědků, znalců a obviněného se provádí zpravidla tak, že soud uvedené osoby sám vyslýchá.

(12) Při rozhodování v hlavním líčení, jakož i ve veřejném i neveřejném zasedání smí soud přihlídnout jen k těm důkazům, které byly při tomto jednání provedeny.

(13) Ten, proti němuž se trestní řízení vede, musí být v každém období řízení poučen o právech umožňujících mu plně uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce; všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny umožnit mu uplatnění jeho práv.

(14) Každý je oprávněn používat před orgány činnými v trestním řízení svého mateřského jazyka.

Spolupráce se společenskými organizacemi

§ 3

(1) Orgány činné v trestním řízení spolupracují se společenskými organizacemi, aby posílily výchovné působení trestního řízení a také tímto způsobem trestnou činnost zamezovaly a ji předcházely.

(2) Společenské organizace mohou upozorňovat orgány činné v trestním řízení na případy porušení socialistické zákonnosti a dávat tak podnět k zahájení trestního stíhání. Mohou navrhopvat, aby soud k prohloubení výchovného účinku trestního řízení projednal věc na pracovišti obviněného nebo v místě jeho bydliště. Se společenskými organiza-

cemi soud spolupracuje při zajištění účasti pracujících při jednání soudu; tyto organizace spolupůsobí podle ustanovení tohoto zákona při výkonu trestu nápravného opatření a při výchově osob podmíněně odsouzených a podmíněně propuštěných; pomáhají také vytvářet podmínky, aby odsouzený žil po vykonání trestu řádným životem pracujícího člověka.

§ 4

(1) Základní organizace Revolučního odborového hnutí a Československého svazu mládeže působící na pracovišti obviněného a jednotné zemědělské družstvo, jehož je obviněný členem, mohou na podkladě rozhodnutí členské schůze nabídnout převzetí záruky za nápravu obviněného, který se dopustil trestného činu menší nebezpečnosti pro společnost, jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, zejména tím, že nahradil způsobenou škodu nebo jinak se přičinil o odstranění škodlivých následků. Soud, jestliže byl zaslán takový návrh, projedná věc v hlavním líčení zpravidla před pracovním kolektivem, a rozhodne-li se záruku přijmout, vezme na ni zřetel při rozhodování o trestu. Může zejména, pokud to trestní zákon připouští, povolit podmíněný odklad výkonu trestu, uložit trest nápravného opatření nebo jiný druh trestu, který není spojen s odnětím svobody, nebo upustit od potrestání.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele může prokurátor po objasnění věci anebo soud při předběžném projednávání obžaloby, přijmou-li záruku, také rozhodnout, že nebudou v trestním stíhání pokračovat; věc pak postoupí k projednávání místnímu lidovému soudu, mají-li vzhledem k povaze spáchaného trestného činu, osobě pachatele a výchovné síle kolektivu za to, že vyřízení věci místním lidovým soudem k nápravě pachatele postačí.

(3) Organizace, která převzala záruku, pečuje o převýchovu a nápravu obviněného, který jí byl na záruku svěřen, a dbá, aby nahradil škodu, kterou způsobil trestným činem.

§ 5

Organizace uvedené v § 4 odst. 1 mají právo vyslat k projednání věci před okresním soudem jako svého zástupce společenského žalobce nebo společenského obhájce, který se pak na podkladě usnesení soudu zúčastní jednání podle ustanovení tohoto zákona a soudu tlumočí stanovisko pracujících k projednávání trestní věci, k osobě pachatele a k možnostem jeho nápravy (§ 183).

§ 6

(1) Organizace uvedené v § 4 odst. 1 mohou nabídnout, že převezmou záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a žádat na tomto podkladě o jeho podmíněně propuštění z trestu odnětí svo-

body nebo o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. K získání podkladů pro takovou žádost mohou se informovat o stavu převychovy odsouzeného.

[2] Uvedené organizace mohou také navrhnout, aby vazba u obviněného byla nahrazena jejich zárukou (§ 73 odst. 1), a podávat za odsouzeného žádost o udělení milosti a o zahlazení odsouzení.

Součinnost státních a jiných orgánů

§ 7

Orgány činné v trestním řízení jsou povinny si navzájem pomáhat při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona.

§ 8

[1] Státní orgány, společenské organizace, pokud se podílejí na plnění úkolů státních orgánů, jakož i státní a jiné socialistické hospodářské organizace jsou povinny pomáhat orgánům činným v trestním řízení při plnění jejich úkolů, zejména s největším urychlením vyhovovat jejich dožadáním a trestné činy neprodleně oznamovat prokurátoru nebo bezpečnostním orgánům.

[2] Ustanovením odstavce 1 není dotčena povinnost zachovávat státní a hospodářské tajemství ani státem uložená povinnost mlčenlivosti.

§ 9

Posuzování předběžných otázek

[1] Orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu nebo rozhodnutí společenské organizace, které tato organizace vydala při plnění úkolů státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.

[2] Orgány činné v trestním řízení nejsou oprávněny řešit samostatně předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních. Jestliže rozhodnutí o takové otázce nebylo ještě vydáno, vyčkají jeho vydání; není-li příslušné řízení dosud v běhu, navrhne prokurátor jeho zahájení.

§ 10

Vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení

[1] Z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle tohoto zákona jsou vyňaty osoby požívající diplomatických imunit a výsad.

[2] Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je někdo vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle tohoto zákona, musí být o tom vyžádáno vyjádření ministra spravedlnosti; toto vyjádření je pro všechny orgány činné v trestním řízení závazné.

§ 11

Nepřípustnost trestního stíhání

[1] Trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno,

- a) nařídí-li to prezident republiky, uživ svého práva udělit milost nebo amnestii,
- b) je-li trestní stíhání promlčeno,
- c) jde-li o osobu, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu, jestliže takový souhlas nebyl oprávněným orgánem dán,
- d) jde-li o osobu, která pro nedostatek věku není trestně odpovědná,
- e) proti tomu, kdo zemřel,
- f) proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo soudem nebo prokurátorem pravomocně zastaveno, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno,
- g) proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozhodnutím místního lidového soudu, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno, nebo
- h) proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozhodnutím jiného orgánu ke stíhání trestných činů oprávněného, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

[2] V trestním stíhání, které bylo zastaveno z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. a) nebo b), se však pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. O tom je třeba obviněného poučit.

§ 12

Výklad některých pojmů

[1] Orgány činnými v trestním řízení se rozumí soud, prokurátor a vyšetřovací orgány.

[2] Kde tento zákon mluví o soudu, rozumí se tím okresní soud, krajský soud, vojenský obvodový soud, vyšší vojenský soud a Nejvyšší soud.

[3] Kde tento zákon mluví o okresním soudu, rozumí se tím i obvodní soud, a pokud z jednotlivých ustanovení nevyplývá něco jiného, i vojenský obvodový soud; kde tento zákon mluví o krajském

soudu, rozumí se tím i městský soud, a pokud z jednotlivých ustanovení nevyplývá něco jiného, i vyšší vojenský soud.

[4] Kde tento zákon mluví o okresním prokurátoru, rozumí se tím i obvodní prokurátor, a pokud z jednotlivých ustanovení nevyplývá něco jiného, i vojenský obvodový prokurátor, kde tento zákon mluví o krajském prokurátoru, rozumí se tím i městský prokurátor, a pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá něco jiného, i vyšší vojenský prokurátor.

[5] Stranou se rozumí ten, proti němuž se vede trestní řízení, zúčastněná osoba a poškozený a v řízení před soudem též prokurátor a společenský žalobce, popřípadě společenský obhájce; stejné postavení jako strana má i jiná osoba, na jejíž návrh nebo žádost se řízení vede nebo která podala opravný prostředek.

[6] Pokud z povahy věci nevyplývá něco jiného, rozumí se obviněným též obžalovaný a odsouzený.

[7] Po přijetí obžaloby se obviněný označuje jako obžalovaný.

[8] Odsouzeným je ten, proti němuž byl vydán odsuzující rozsudek, který již nabyl právní moci.

[9] Trestním řízením se rozumí řízení podle tohoto zákona, trestním stíháním pak úsek řízení od zahájení vyšetřování až do právní moci rozsudku nebo usnesení o zastavení trestního stíhání.

HLAVA DRUHÁ

Soud a osoby na řízení zúčastněné

Oddíl první

Pravomoc a příslušnost soudů

§ 13

Výkon trestního soudnictví

[1] Soudnictví v trestních věcech vykonávají okresní soudy, krajské soudy, vojenské soudy a Nejvyšší soud.

[2] Zvláštní zákon stanoví, kdy a jakým způsobem trestné činy projednávají a o nich rozhodují místní lidové soudy.

Pravomoc vojenských soudů

§ 14

[1] Pravomoci vojenských soudů podléhají

- a) vojáci v činné službě,
- b) příslušníci vojensky organizovaných a jiných sborů, o nichž to stanoví zvláštní zákon, jsou-li v činné službě,
- c) osoby, které se povoláním ke zvláštní službě staly příslušníky ozbrojených sil,

d) osoby povolané k osobním úkonům pro potřeby ozbrojených sil,

e) váleční zajatci.

[2] Vojáci a příslušníci sborů uvedených v odstavci 1 písm. b) podléhají i mimo činnou službu pravomoci vojenských soudů pro trestné činy vojenské, jichž se dopustili ve služebním stejnokroji.

[3] Pravomoci vojenských soudů podléhají dále i civilní osoby pro trestné činy válečné zrahy (§ 114 tr. zák.), služby v cizím vojsku (§ 115 tr. zák.) a nenastoupení služby v ozbrojených silách (§ 269 až 271 tr. zák.).

§ 15

[1] Pravomoc vojenských soudů podle § 14 odst. 1 se vztahuje jen na trestné činy spáchané za trvání poměru, který tuto pravomoc zakládá.

[2] Jestliže trestný čin, na nějž se vztahuje pravomoc vojenských soudů, vyšel u osoby, která podléhá pravomoci vojenských soudů z důvodů uvedených v § 14 odst. 1, najevo teprve po skončení poměru zakládajícího pravomoc vojenských soudů, může — nejde-li o trestný čin vojenský ani o žádný z trestných činů uvedených v § 14 odst. 3 — vojenský soud věc postoupit příslušnému okresnímu nebo krajskému soudu anebo může prokurátor podat obžalobu přímo u příslušného okresního nebo krajského soudu; ten pak už věc vojenskému soudu postoupit nemůže.

Věcná příslušnost

§ 16

Řízení v prvním stupni koná, jestliže tento zákon nestanoví něco jiného, okresní soud.

§ 17

[1] Krajský soud koná v prvním stupni řízení o trestných činech podle hlavy první zvláštní části trestního zákona a podle zákona na ochranu míru, pokud na ně zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně pět let. O trestném činu teroru, záškodnictví, sabotáže, podvracení republiky a poškozování státu světové socialistické soustavy koná v prvním stupni řízení krajský soud i tehdy, je-li dolní hranice trestu nižší.

[2] Vyšší vojenský soud koná v prvním stupni řízení též o trestných činech funkcionářů, pro které byl určen.

Místní příslušnost

§ 18

[1] Řízení koná soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchan.

[2] Nelze-li místo činu zjistit nebo byl-li čin spáchán v cizině, koná řízení soud, v jehož obvodu obviněný bydlí, pracuje nebo se zdržuje; jestliže se nedají tato místa zjistit nebo jsou mimo území Československé socialistické republiky, koná řízení soud, v jehož obvodu čin vyšel najevo.

§ 19

[1] Řízení o trestných činech příslušníků ozbrojených sil a ozbrojených sborů, kteří konají službu u součástí, pro kterou byl zřízen vojenský soud, koná tento soud.

[2] Řízení o trestných činech funkcionářů ozbrojených sil a ozbrojených sborů koná vojenský soud, který byl určen k projednání trestných činů těchto funkcionářů.

Společné řízení

§ 20

[1] O všech trestných činech téhož obviněného a proti všem obviněným, jejichž trestné činy spolu souvisí, koná se společné řízení.

[2] Je-li osoba podléhající pravomoci vojenských soudů zároveň stíhána pro jiný trestný čin, který věcně souvisí s trestným činem, na nějž se vztahuje pravomoc vojenských soudů, vojenský soud věc projedná a rozhodne, i pokud jde o souvisící trestný čin. Jinak se ustanovení odstavce 1 v poměru mezi okresním a krajským soudem na straně jedné a vojenskými soudy na straně druhé neužije.

§ 21

[1] Společné řízení koná krajský soud, je-li příslušný konat řízení alespoň o jednom z trestných činů.

[2] Společné řízení koná soud, který je příslušný konat řízení proti pachateli trestného činu nebo o nejtěžším trestném činu.

§ 22

Příslušnost několika soudů

Je-li podle předchozích ustanovení dána příslušnost několika soudů, koná řízení z těchto soudů ten, u něhož podal prokurátor obžalobu nebo jemuž byla věc postoupena nepřislušným soudem.

§ 23

Vyloučení a spojení věcí

[1] K urychlení řízení nebo z jiných důležitých důvodů lze řízení o některém z trestných činů nebo

proti některému z obviněných vyloučit ze společného řízení.

[2] Příslušnost soudu, který věc vyloučil, se nemění; vyloučí-li však krajský soud věc, o níž by jinak příslušelo konat řízení okresnímu soudu, může ji postoupit tomuto soudu.

[3] Jsou-li tu podmínky společného řízení, může soud spojit k společnému projednání a rozhodnutí věci, v nichž byly podány samostatné obžaloby.

§ 24

Spory o příslušnost

Spory o příslušnost mezi soudy rozhoduje soud, který je jím nejbližše společně nadřízen.

Odnětí a přikázání věcí

§ 25

Z důležitých důvodů může být věc příslušnému soudu odňata a přikázána jinému soudu téhož druhu a stupně; o odnětí a přikázání rozhoduje soud, který je oběma soudům nejbližše společně nadřízen.

§ 26

Na návrh předsedy Nejvyššího soudu nebo generálního prokurátora může Nejvyšší soud

- a) věc se zřetelem na povahu trestného činu nebo osobu pachatele odejmout příslušnému okresnímu soudu a přikázat k pokračování v řízení a k rozhodnutí krajskému soudu,
- b) věc, v níž bylo podáno odvolání proti rozsudku okresního soudu, odejmout z důležitých důvodů příslušnému krajskému soudu a rozhodnout o odvolání sám,
- c) věc, v níž jde o trestný čin ohrožující důležité zájmy obrany vlasti, odejmout příslušnému okresnímu nebo krajskému soudu a přikázat jí k pokračování v řízení a k rozhodnutí vojenskému soudu téhož stupně; věc odňatou příslušnému okresnímu soudu může přikázat k pokračování v řízení a k rozhodnutí též vyššímu vojenskému soudu.

Oddíl druhý

Pomocné osoby

§ 27

Zapisovatel

K sepsání protokolu o úkonech orgánů činných v trestním řízení se přibere zpravidla zapisovatel vzatý do slibu. Nebyl-li zapisovatel přibrán, sepíše protokol osoba provádějící úkon.

Tlumočník

§ 28

Je-li třeba přetlumočit obsah výpovědi nebo písemnosti nebo neovládá-li obviněný jazyk, v kterém se jednání vede, přibere se tlumočník; tlumočník může být zároveň zapisovatelem.

§ 29

[1] O ustanovení tlumočníka, o způsobilosti k této funkci a o vyloučení z ní, o právu odepřít provedení tlumočnického úkonu, o slibu a o připomenutí povinností před provedením tlumočnického úkonu, jakož i o náhradě hotových výloh a odměně za tlumočnický úkon platí zvláštní předpisy.

[2] Výši náhrady a odměny tlumočníka určí ten orgán, který tlumočníka přibral, a v řízení před soudem předseda senátu. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Oddíl třetí

Vyloučení orgánů

činných v trestním řízení

§ 30

[1] Z vykonávání úkonů trestního řízení je vyloučen soudce, prokurátor, vyšetřovací orgán a zapisovatel, u něhož lze mít pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v tomto řízení.

[2] Soudce je dále vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, jestliže byl v projednávané věci činný jako prokurátor, vyšetřovací orgán, společenský žalobce, obhájce, společenský obhájce nebo jako zmocněnec zúčastněné osoby nebo poškozeného.

[3] Z rozhodování u soudu vyššího stupně je kromě toho vyloučen soudce, který se zúčastnil rozhodování u soudu nižšího stupně, a naopak. Z rozhodování o stížnosti u nadřízeného orgánu je vyloučen prokurátor, který napadené rozhodnutí učinil anebo dal k němu souhlas nebo pokyn.

§ 31

[1] O vyloučení rozhoduje, jde-li o soudce, předseda soudu, jde-li o předsedu soudu, předseda nadřízeného soudu, a jde-li o jinou osobu, bezprostředně nadřízený orgán, a to na podkladě oznámení osoby, o jejíž vyloučení jde, nebo na podkladě námítky některé ze stran. Až do rozhodnutí těchto orgánů o vyloučení vykonávají osoby, o jejichž vyloučení jde, jen ty úkony, které nesnesou odkladu.

[2] Jestliže soudce, o jehož vyloučení jde, s tím souhlasí, může ho předseda soudu, aniž o vyloučení rozhodne, nahradit jiným soudcem.

Oddíl čtvrtý

Obviněný

§ 32

Obviněný

Toho, kdo je podezřelý ze spáchání trestného činu, lze považovat za obviněného a použít proti němu prostředků daných tímto zákonem proti obviněnému teprve tehdy, bylo-li proti němu vzneseno obvinění (§ 165).

§ 33

Práva obviněného

[1] Obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uvádět okolnosti a důkazy sloužící k jeho obhajobě, činit návrhy a podávat opravné prostředky. Má právo zvolit si obhájce a s ním se radit; je-li ve vazbě, může s obhájcem mluvit bez přítomnosti třetí osoby, jakmile se přikročilo k seznámení s výsledky vyšetřování, a kdykoli později. Obviněný, který nemá dostatečných prostředků, aby hradil náklady obhajoby, má nárok na obhajobu bezplatnou. Tato práva přísluší obviněnému i tehdy, je-li nesvéprávný.

[2] Všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny vždy obviněného o jeho právech poučit a poskytnout mu plnou možnost jejich uplatnění.

§ 34

Zákonný zástupce obviněného

Zákonný zástupce nesvéprávného obviněného je oprávněn obviněného zastupovat, zejména zvolit mu obhájce, činit za obviněného návrhy, podávat za něho žádosti a opravné prostředky; je též oprávněn zúčastnit se těch úkonů, kterých se podle zákona může zúčastnit obviněný. Ve prospěch obviněného může zákonný zástupce tato práva vykonávat i proti vůli obviněného.

Oddíl pátý

Obhájce

§ 35

Obhájce

[1] Obhájcem může být, není-li dále stanoveno něco jiného, jen advokát; v oboru vojenského soudnictví a v řízení o trestných činech náležejících do příslušnosti krajského soudu (§ 17 odst. 1) jen advokát zapsaný ve zvláštním seznamu.

(2) V hlavním líčení a ve veřejném zasedání nemůže být obhájcem ten, kdo je k němu předvolán jako svědek, znalec nebo tlumočník.

§ 36

Nutná obhajoba

(1) Obviněný musí mít obhájce už v přípravném řízení,

a) je-li ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody nebo na pozorování v zdravotním ústavu (§ 116 odst. 2),

b) je-li nesvéprávný,

c) jde-li o řízení proti mladistvému, nebo

d) jde-li o řízení proti uprchlému.

(2) Obviněný musí mít obhájce také tehdy, považuje-li to soud a v přípravném řízení vyšetřovací orgán nebo prokurátor za nutné, zejména proto, že vzhledem k tělesným nebo duševním vadám obviněného mají pochybnosti o jeho způsobilosti náležitě se hájit.

(3) Koná-li se řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let, musí mít obviněný obhájce už v přípravném řízení, a to aspoň od doby, kdy se přikročilo po skončení vyšetřování k seznamování obviněného s jeho výsledky (§ 169).

(4) Obviněný musí mít obhájce též v řízení o vydání do ciziny, v řízení, v němž se rozhoduje o uložení ochranného léčení, pokud nejde o ochranné léčení protialkoholní, a v řízení stanném.

§ 37

Zvolený obhájce

(1) Neužije-li obviněný práva zvolit si obhájce a nezvolí-li mu ho ani jeho zákonný zástupce, může mu ho zvolit jeho příbuzný v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, osvojenec, manžel, druh, jakoz i zúčastněná osoba. Není-li obviněný svéprávný, mohou tak učinit tyto osoby i proti jeho vůli.

(2) Obviněný si může místo obhájce, který mu byl ustanoven nebo osobou k tomu oprávněnou zvolen, zvolit obhájce jiného.

Ustanovený obhájce

§ 38

(1) Jestliže obviněný nemá obhájce v případě, kdy ho musí mít (§ 36), určí se mu lhůta ke zvolení obhájce. Uplyne-li tato lhůta marně, bude mu obhájce ustanoven.

(2) Je-li obviněných několik, ustanoví se těm, jejichž zájmy si v trestním řízení neodporují, zpravidla obhájce společný.

§ 39

(1) Je-li třeba ustanovit obhájce, oznámí to v vyšetřovací orgán, prokurátor nebo předseda senátu advokátní poradně; obhájce ustanoví její vedoucí.

(2) V oboru vojenského soudnictví může prokurátor nebo předseda senátu se souhlasem velitele nebo náčelníka ustanovit obhájcem důstojníka justice v činné službě, jestliže jde o naléhavý případ anebo jestliže to vyžaduje povaha projednávané věci; obhájcem nemůže však být důstojník činný u vojenského prokurátora.

§ 40

Ustanovený obhájce je povinen obhajobu převzít. Z důležitých důvodů může však být obhájce na svou žádost nebo na žádost obviněného povinnosti obhajování zproštěn a místo něho ustanoven obhájce jiný.

§ 41

Povinnosti a práva obhájce

(1) Obhájce je povinen poskytovat obviněnému potřebnou právní pomoc, účelně využívat k hájení jeho zájmů prostředků a způsobů obhajoby uvedených v zákoně, zejména pečovat o to, aby byly v řízení náležitě a včas objasněny skutečnosti, které obviněného zbavují viny nebo jeho vinu zmírňují, a tím přispívat ke správnému objasnění a rozhodnutí věci.

(2) Obhájce je oprávněn již za přípravného řízení činit za obviněného návrhy, podávat za něho žádosti a opravné prostředky, nahlížet do spisů (§ 65) a zúčastnit se podle ustanovení tohoto zákona (§ 168) vyšetřovacích úkonů. S obviněným, který je ve vazbě, je obhájce oprávněn mluvit bez přítomnosti třetí osoby, jakmile se přikročilo k seznámení obviněného s výsledky vyšetřování, a kdykoli později.

(3) Obhájce je v řízení před soudem oprávněn zúčastnit se všech úkonů, kterých se může zúčastnit obviněný.

(4) Není-li obviněný svéprávný, může obhájce oprávnění uvedená v odstavcích 2 a 3 vykonávat též proti vůli obviněného.

(5) Nebylo-li zmocnění obhájce při jeho zvolení nebo ustanovení vymezeno jinak, zaniká při skončení trestního stíhání. I když zmocnění takto zaniklo, je obhájce oprávněn podat za obžalovaného ještě žádost o milost a o odklad výkonu trestu.

Oddíl šestý

Zúčastněná osoba

§ 42

(1) Tomu, jehož věc byla zabrána nebo podle návrhu má být zabrána (zúčastněná osoba), musí

být poskytnuta možnost, aby se k věci vyjádřil; může být přítomen při hlavním líčení a veřejném zasedání, činit při nich návrhy, nahlížet do spisů (§ 65) a podávat v případech tímto zákonem stanovených opravné prostředky.

(2) Orgány činné v trestním řízení jsou povinny zúčastněnou osobu o jejích právech poučit a poskytnout jí možnost jejich uplatnění.

(3) Není-li zúčastněná osoba svéprávná, vykonává její práva podle tohoto zákona její zákonný zástupce.

Oddíl sedmý

Poškozený

Oprávnění poškozeného a uplatnění nároku na náhradu škody

§ 43

(1) Ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková, morální nebo jiná škoda (poškozený), má právo činit návrhy na doplnění dokazování, nahlížet do spisů (§ 65), zúčastnit se hlavního líčení a veřejného zasedání konaného o odvolání a před skončením řízení se k věci vyjádřit.

(2) Poškozený, který má podle zákona proti obviněnému nárok na náhradu škody, jež mu byla trestným činem způsobena, je oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit tuto škodu. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody uplatňuje.

(3) Návrh podle odstavce 2 může učinit i prokurátor, vyžaduje-li to ochrana zájmů společnosti, socialistických organizací nebo pracujících, zejména byla-li trestným činem způsobena škoda na majetku v socialistickém vlastnictví.

§ 44

(1) Oprávnění poškozeného nemůže vykonávat ten, kdo je v trestním řízení stíhán jako spoluobviněný.

(2) Účast poškozeného je vyloučena v řízení stanném. V řízení o trestných činech náležejících do příslušnosti krajského soudu (§ 17 odst. 1) rozhodne o účasti poškozeného soud podle povahy projednávané věci.

(3) Návrh podle § 43 odst. 2 nelze podat, bylo-li o nároku již rozhodnuto v občanskoprávním nebo v jiném příslušném řízení.

§ 45

(1) Není-li poškozená osoba svéprávná, vykonává její práva podle tohoto zákona její zákonný zástupce.

(2) Jde-li o uplatnění nároku na náhradu škody (§ 43 odst. 2), přecházejí práva, která tento zákon přiznává poškozenému, i na jeho právního nástupce.

§ 46

Orgány činné v trestním řízení jsou povinny poškozeného o jeho právech poučit a poskytnout mu plnou možnost k jejich uplatnění.

Zajištění nároku poškozeného

§ 47

(1) Je-li důvodná obava, že uspokojení nároku poškozeného na náhradu škody způsobené trestným činem bude mařeno nebo ztěžováno, lze nárok až do pravděpodobné výše škody zajistit na majetku obviněného.

(2) Části majetku určené k zajištění nároku se v usnesení o zajištění popíše a obviněnému se zakáže s nimi nakládat. Movité věci se přitom zpravidla uloží do úschovy státního notářství. Jde-li o nemovitost, doručí se usnesení o zajištění státnímu notářství, v jehož obvodu nemovitost leží. U pohledávek se přikáže dlužníku, aby místo plnění obviněnému složil předmět plnění do úschovy státního notářství.

(3) Zajišťovat podle odstavce 2 nelze nárok, který není možno v trestním řízení uplatnit. K zajištění nároku nemůže být použito věcí, které nelze podle občanskoprávních předpisů postihnout výkonem soudního rozhodnutí, ani pohledávek obviněného na výplatu odměny z pracovně právního nebo obdobného poměru, pohledávek na výplatu výživného a na výplatu dávek z nemocenského pojištění a sociálního zabezpečení.

(4) O zajištění rozhoduje soud na návrh prokurátora nebo poškozeného, v přípravném řízení prokurátor na návrh poškozeného. V přípravném řízení prokurátor nárok zajistí i bez návrhu poškozeného, vyžaduje-li to ochrana zájmů společnosti, socialistických organizací nebo pracujících, zejména byla-li trestným činem způsobena škoda na majetku v socialistickém vlastnictví.

(5) Poškozeného je třeba o zajištění jeho nároku vždy vyrozumět s upozorněním na důvody, pro něž se zajištění podle § 48 odst. 1 zruší.

§ 48

(1) Zajištění se zruší,

a) pomine-li důvod, pro který bylo nařízeno,

b) bylo-li trestní stíhání pravomocně zastaveno nebo skončilo-li pravomocným zprošťujícím rozsudkem, nebo

c) uplynuly-li dva měsíce ode dne, kdy nabyl právní moci rozsudek, jímž byl obžalovaný uznán vinným, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení, jímž byla věc postoupena místnímu lidovému soudu nebo jinému orgánu.

[²] Zajištění je třeba omezit, ukáže-li se, že ho není třeba v rozsahu, v němž bylo nařízeno. Jestliže byly zajištěním postiženy věci náležející jiné osobě než obviněnému, vyjmou se ze zajištění.

§ 49

Proti rozhodnutí podle § 47 a 48 je přípustná stížnost, jež má, pokud jde o zrušení zajištění, jeho omezení nebo vynětí ze zajištění, odkladný účinek.

Oddíl osmý

Zmocněnec zúčastněné osoby a poškozeného

§ 50

[¹] Zúčastněná osoba a poškozený se mohou dát zastupovat zmocněncem.

[²] Zmocněncem zúčastněné osoby a poškozeného může být jen osoba svéprávná a občansky bezúhonná; při hlavním líčení a veřejném zasedání nemůže být zmocněncem ten, kdo je k němu předvolán jako svědek, znalec nebo tlumočnick.

[³] V řízení o trestných činech náležejících do příslušnosti krajského soudu (§ 17 odst. 1) a v oboru vojenského soudnictví může být zmocněncem jen advokát, který by ve věci mohl být obhájcem; v oboru vojenského soudnictví může být zmocněncem také důstojník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru.

§ 51

Zmocněnec zúčastněné osoby a poškozeného je oprávněn činit za zúčastněnou osobu nebo poškozeného návrhy a podávat za ně žádosti a opravné prostředky; je též oprávněn zúčastnit se všech úkonů, kterých se může zúčastnit zúčastněná osoba nebo poškozený.

HLAVA TŘETÍ

OBEČNÁ USTANOVENÍ O ÚKONECH TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

§ 52

Způsob provádění úkonů trestního řízení

Při provádění úkonů trestního řízení se musí jednat s osobami na úkonu zúčastněnými tak, jak

to vyžaduje význam a výchovný účel trestního řízení; vždy je nutno šetřit jejich osobností a jejich ústavou zaručených práv.

Oddíl první

Dožádání

§ 53

[¹] Soud, prokurátor a vyšetřovací orgány vykonávají jednotlivé úkony trestního řízení ve svém obvodu zpravidla sami. Mimo svůj obvod vykonávají jednotlivé úkony trestního řízení dožádáním okresního soudu, prokurátora nebo vyšetřovacího orgánu, v jehož obvodu má být úkon proveden, popřípadě též dožádáním vojenského soudu nebo vojenského prokurátora; jestliže věc nesnese odkladu nebo je-li toho pro řádné posouzení věci nezbytně třeba, vykonají však úkon i mimo svůj obvod sami.

[²] Nejvyšší soud a krajský soud mohou jednotlivé úkony i ve svém obvodu vykonat dožádáním okresního soudu, v jehož obvodu má být úkon proveden; Nejvyšší soud může to učinit též dožádáním krajského soudu.

[³] Vojenský soud a vojenský prokurátor mohou jednotlivé úkony trestního řízení vykonat též dožádáním okresního soudu nebo okresního prokurátora, v jehož obvodu má být úkon proveden.

§ 54

[¹] V dožádání je třeba uvést spisové údaje, jejichž znalost je nutná k řádnému provedení úkonu. Je-li třeba, připojí dožadující orgán spisy a poukáže na ty jejich části, kde jsou potřebné údaje obsaženy. Dožádaný orgán je podle povahy věci a podle toho, co při provádění úkonu vyšlo najevo, oprávněn i povinen provést i další nezbytné úkony, zejména vyslechnout další osoby a dotazovat se na okolnosti v dožádání neuvedené, může-li to přispět k rychlému a správnému rozhodnutí věci.

[²] Úkony dožádaného soudu koná soudce z povolání; má přitom práva a povinnosti předsedy senátu.

Oddíl druhý

Protokol

§ 55

Sepisování protokolu

[¹] O každém úkonu trestního řízení se sepiše, a to zpravidla při úkonu nebo bezprostředně po něm, protokol, který musí obsahovat

a) pojmenování soudu, prokurátora nebo jiného orgánu konajícího úkon,

b) místo, čas a předmět úkonu,

- c) jméno a příjmení úředních osob a jejich funkce, jméno a příjmení přítomných stran, jméno a příjmení zákonných zástupců, obhájců a zmocněnců, kteří se úkonu zúčastnili,
- d) stručné, ale výstižné vyličení průběhu úkonu, z něhož by bylo patrné i zachování zákonných ustanovení upravujících provádění úkonu, dále podstatný obsah rozhodnutí při úkonu vyhlášených, a byl-li hned při úkonu doručen opis rozhodnutí, osvědčení o tomto doručení,
- e) návrhy stran, udělení poučení, popřípadě vyjádření poučených osob,
- f) námitky stran nebo vyslýchanych osob proti obsahu protokolu.

(2) Výpovědi osob, které již byly vyslechnuty, se do protokolu o hlavním líčení nebo veřejném zasedání zapisují jen pokud, pokud obsahují odchylky nebo dodatky k dřívějším výpovědím.

(3) Protokol o výpovědi osoby neznalé českého ani slovenského jazyka sepiše se některým z těchto jazyků; záleží-li na doslovném znění výpovědi, zapisuje zapisovatel nebo tlumočnick do protokolu příslušnou část výpovědi také v jazyku, jímž tato osoba vypovídá.

(4) V důležitých případech lze kromě protokolu pořádit o jednání i těsnopisný zápis, který se pak spolu s přepisem do obyčejného písma připojí k protokolu. K zachycení průběhu jednání lze v případě potřeby použít i jiného vhodného prostředku. Pomůcku k tomu použitou je třeba označit, spolehlivě uschovat a v protokole poznamenat, kde je uložena.

§ 56

Podpisování protokolu

(1) Protokol o hlavním líčení a o veřejném a neveřejném zasedání podpisuje předseda senátu a zapisovatel; jiné protokoly podpíše ten, kdo úkon vykonával, a osoba, které se úkon týká, popřípadě zapisovatel, tlumočnick, znalec nebo jiná osoba přivzatá k úkonu. Má-li protokol o výsledku více stránek, musí vyslýchaná osoba podepsat každou stránku protokolu. Odmítne-li vyslýchaný nebo jiná osoba přivzatá k úkonu protokol podepsat, uvede se to v protokolu s poznamenáním důvodu odmítnutí.

(2) Nemůže-li předseda senátu pro překážku delšího trvání podepsat protokol o hlavním líčení nebo o veřejném či neveřejném zasedání, podpíše jej jiný člen senátu. Je-li tato překážka u jiné osoby, poznamená se v protokolu důvod, proč podpis odpadl.

§ 57

Oprava protokol

(1) O opravě a doplnění protokolu o hlavním líčení a o veřejném a neveřejném zasedání a rov-

něž o námitkách proti takovému protokolu rozhoduje soud, o jehož protokol jde. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

(2) Ten, kdo řídil jednání nebo provádění úkonu, může i po podpisu protokolu naříditi nebo provést opravu písařských chyb nebo jiných zřejmých nesprávností. Oprava se provede tak, aby původní zápis zůstal čitelný; opravu podpíše ten, kdo ji nařídil.

§ 58

Protokol o hlasování

(1) V protokolu o hlasování se uvede kromě všeobecných náležitostí (§ 55 odst. 1)

- a) postup při jednotlivých hlasováních, jejich výsledek a výrok rozhodnutí,
- b) mínění odlišné od názoru většiny, a to v celém znění i se stručným odůvodněním.

(2) Zápis o všech hlasováních, která se vyskytla v průběhu téhož jednání, pojme se do jediného protokolu o hlasování.

(3) Protokol o hlasování podpisují všichni členové senátu a zapisovatel.

(4) Protokol o hlasování se zalepí a připojí k protokolu o jednání. Otevřít jej smí jen předseda senátu u nadřízeného soudu při rozhodování o opravném prostředku a předseda senátu Nejvyššího soudu nebo předseda Nejvyššího soudu při rozhodování o stížnosti pro porušení zákona, jakož i soudce pověřený vyhotovením rozsudku; po nahlednutí jej opět zalepí a otevření potvrdí svým podpisem.

(5) Protokol o hlasování se neseписuje, jde-li o jednoduchá rozhodnutí, na kterých se senát usnesl jednomyslně a kterým předcházela porada pouze v jednacím síni bez přerušení jednání; v protokole o jednání se v takovém případě poznamená, že usnesení bylo učiněno bez přerušení jednání.

Oddíl třetí

Podání

§ 59

(1) Podání se posuzuje vždy podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno. Lze je učinit písemně, ústně do protokolu, telegraficky nebo dálnopisem.

(2) Činí-li se ústně trestní oznámení, je nutno oznamovatele vyslechnout o okolnostech, za nichž byl čin spáchán, o osobních poměrech toho, na něhož se oznámení podává, o důkazech a o výši škody způsobené oznámeným činem; je-li oznamovatel zároveň poškozeným nebo jeho zmocněncem,

musí být vyslechnut též o tom, zda žádá, aby soud rozhodl v trestním řízení o jeho nároku na náhradu škody. Výslech má být proveden tak, aby byl získán podklad pro další řízení.

(3) Jestliže byl protokol o trestním oznámení učiněném ústně sepsán u soudu, zašle jej soud neprodleně prokurátorovi.

Oddíl čtvrtý

Lhůty

§ 60

Počítání lhůt

(1) Do lhůty určené podle dni se nezapočítává den, kdy se stala událost určující počátek lhůty.

(2) Lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který svým jménem nebo číselným označením odpovídá dni, kdy se stala událost určující počátek lhůty. Chybí-li tento den v posledním měsíci lhůty, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

(3) Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, pokládá se za poslední den lhůty nejbližší příští pracovní den.

(4) Lhůta je zachována též tehdy, jestliže podání bylo ve lhůtě

- a) dáno na poštu a adresováno soudu, prokurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu, u něhož má být podáno nebo který má ve věci rozhodnout,
- b) učiněno u soudu nebo u prokurátora, který má ve věci rozhodnout,
- c) učiněno příslušníkem ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě u jeho náčelníka,
- d) učiněno u náčelníka nápravného zařízení, kde je ten, kdo podání činí, ve vazbě nebo v trestu, nebo
- e) učiněno ústně do protokolu u kteréhokoli okresního soudu nebo okresního prokurátora.

§ 61

Navrácení lhůty

(1) Zmešká-li obviněný nebo jeho obhájce z důležitých důvodů lhůtu k podání opravného prostředku, povolí mu orgán, jemuž přísluší o opravném prostředku rozhodovat, navrácení lhůty. O navrácení lhůty je třeba požádat do tří dnů od pomnutí překážky. Nebyl-li opravný prostředek ještě podán, je třeba jej se žádostí spojit. Jde-li o odvolání proti rozsudku, je možno odvolání odůvodnit ještě ve lhůtě osmi dnů od doručení usnesení o povolení navrácení lhůty.

(2) Byl-li opravný prostředek už zamítnut jako opožděný, zruší orgán při povolení navrácení lhůty zároveň i svoje rozhodnutí o zamítnutí opravného prostředku.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 se užije přiměřeně i tehdy, ukáže-li se, že lhůta k podání opravného prostředku, který byl zamítnut jako opožděný, zmeškána nebyla.

Oddíl pátý

Doručování

§ 62

Obecné ustanovení

(1) Nebyla-li písemnost doručena při úkonu trestního řízení, doručí se zpravidla poštou.

(2) V případě potřeby lze požádat o doručení orgán místního národního výboru a v případech zvlášť naléhavých, zejména při nařízeném předvedení, při neúspěšnosti pokusu doručit jiným způsobem do vlastních rukou adresáta zásilku, u níž je uložení vyloučeno, nebo při nebezpečí, že průtah v doručování povede ke zmaření jednání, i bezpečnostní orgán.

(3) Nebyl-li adresát zastížen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, doručí se jiné dorostlé osobě bydlící v témže bytě nebo v témže domě anebo zaměstnané na témže pracovišti, je-li ochotna písemnost převzít a její odevzdání obstarat.

(4) Není-li takové osoby, uloží se písemnost na poštu nebo u místního národního výboru a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Písemnost se považuje za doručenu dnem, kdy byla uložena, i když se adresát o uložení nedověděl.

(5) Písemností určené osobám požívajícím diplomatických imunit a výsad nebo osobám v jejich bytech se předloží ministerstvu spravedlnosti; to zařídí jejich doručení.

§ 63

Doručování do vlastních rukou

(1) Do vlastních rukou se doručuje

- a) obviněnému obžaloba a předvolání,
- b) osobám oprávněným podat proti rozhodnutí opravný prostředek opis tohoto rozhodnutí,
- c) jiná písemnost, jestliže to předseda senátu, prokurátor nebo vyšetřovací orgán z důležitých důvodů nařídí.

(2) Nebyl-li adresát zásilky, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, zastížen, ačkoli se

v místě doručení zdržuje, uvědomí jej doručovatel vhodným způsobem, že zásilku přijde doručit znovu v den a hodinu uvedenou v oznámení. Zůstane-li i nový pokus o doručení bezvýsledný, uloží se rozhodnutí na poště nebo u místního národního výboru a adresát se o tomto uložení vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl.

[3] Uložit doručovanou zásilku podle odstavce 2 nelze, doručuje-li se

- a) obviněnému obžaloba nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo k veřejnému zasedání,
- b) obžalovanému opis rozsudku, proti němuž může podat odvolání,
- c) jiná písemnost, jestliže to předseda senátu, prokurátor nebo vyšetřovací orgán z důležitých důvodů nařídí.

[4] Je-li uložení doručované zásilky vyloučeno, musí to odesílatel na zásilce nápadně vyznačit.

§ 64

Odepření přijetí

[1] Odepře-li adresát písemnost přijmout, znamená se to na doručence spolu s datem a důvodem odepření a písemnost se vrátí.

[2] Uzná-li předseda senátu, prokurátor nebo vyšetřovací orgán, který písemnost odeslal, že přijetí bylo odepřeno bezdůvodně, považuje se písemnost za doručenu dnem, kdy přijetí bylo odepřeno; na tento následek musí být adresát doručovatelem upozorněn.

Oddíl šestý

Nahlížení do spisů

§ 65

[1] Obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci, jakož i společenský žalobce a společenský obhájce mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si výpisky a poznámky. Totéž právo mají zákonní zástupci nesvéprávného obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem prokurátora nebo vyšetřovacího orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.

[2] V přípravném řízení může prokurátor nebo vyšetřovací orgán nahlédnutí do spisů odepřít, jestliže by nahlížením byl mařen účel trestního stíhání; toto omezení se nevztahuje na obviněného a obhájce, přikročilo-li se již k seznamování obviněného s výsledky vyšetřování.

[3] Tomu, kdo měl právo být úkonu přítomen, nemůže být odepřeno nahlédnutí do protokolu o takovém úkonu. Obviněnému a jeho obhájci nemůže být odepřeno nahlédnutí do usnesení o vznesení obvinění.

[4] Práva státních orgánů nahlížet do spisů podle jiných zákonných předpisů nejsou ustanovením předchozích odstavců dotčena.

[5] Při povolování nahlížet do spisů je nutno učinit takové opatření, aby bylo zachováno státní, hospodářské a služební tajemství.

Oddíl sedmý

Pořádková pokuta

§ 66

[1] Kdo přes předchozí napomenutí ruší řízení nebo se k soudu, prokurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu chová urážlivě nebo kdo bez dostatečné omluvy neuposlechne příkazu daného mu podle tohoto zákona, může být předsedou senátu a v přípravném řízení prokurátorem nebo vyšetřovacím orgánem potrestán pořádkovou pokutou do 500 Kčs. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

[2] Dopustí-li se takového jednání příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě, může se přenechat náčelníku, aby ho potrestal podle kázeňského řádu.

[3] Dopustí-li se takového jednání osoba, která je ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, může se přenechat náčelníku nápravného zařízení, aby ji potrestal podle vězeňského řádu.

HLAVA ČTVRTÁ

ZAJIŠTĚNÍ OSOB A VĚCÍ

Oddíl první

Vazba

§ 67

Důvody vazby

Obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, jsou-li tu skutečnosti, které odůvodňují obavu,

- a) že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stálé bydliště nebo zaměstnání anebo hrozí-li mu vysoký trest,
- b) že bude působit na svědky nebo spoluobviněné nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání, nebo
- c) že bude pokračovat v trestné činnosti, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým hrozil.

§ 68

Rozhodnutí o vazbě

Vzít do vazby lze toliko osobu, proti které bylo vzneseno obvinění (§ 165). O vazbě rozhoduje soud, v přípravném řízení prokurátor.

§ 69

Příkaz k dodání do vazby

(1) Je-li toho třeba, vydá orgán, který rozhoduje o vazbě, příkaz, aby obviněný byl dodán do vazby. V řízení před soudem vydá tento příkaz předseda senátu.

(2) Dodání provedou na podkladě příkazu bezpečnostní orgány, které jsou též povinny, je-li toho k provedení příkazu třeba, vypátrat pobyt obviněného.

(3) Osoba dodaná do vazby musí být do 48 hodin vyslechnuta a musí jí být oznámeno rozhodnutí o vazbě.

§ 70

Vyrozumění o vzetí do vazby

O vzetí do vazby je třeba bez průtahů vyrozumět některého rodinného příslušníka obviněného, jakož i vedoucího jeho pracoviště. O vzetí do vazby příslušníka ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru je třeba vyrozumět též jeho velitele nebo náčelníka.

Trvání vazby

§ 71

(1) Vazba v přípravném řízení, včetně řízení podle hlavy desáté, může trvat nanejvýš dva měsíce. Nadřízený prokurátor může tuto dobu prodloužit o další jeden měsíc. Na delší dobu může vazbu prodloužit jen generální prokurátor.

(2) Doba uvedená v odstavci 1 se počítá ode dne, kdy došlo k omezení osobní svobody obviněného.

§ 72

(1) Všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny zkoumat v každém období trestního stíhání, zda důvody vazby ještě trvají; pomine-li důvod vazby, musí být obviněný ihned propuštěn na svobodu.

(2) Obviněný má právo kdykoli žádat o propuštění na svobodu; jeho žádost musí být vyřízena neprodleně.

(3) Souhlasí-li prokurátor s propuštěním obviněného na svobodu, může v řízení před soudem o propuštění z vazby rozhodnout předseda senátu.

§ 73

Nahrazení vazby zárukou
společenské organizace nebo slibem
obviněného

(1) Je-li tu jen důvod vazby uvedený v § 67 písm. a) nebo c) a organizace uvedená v § 4 odst. 1 nabídne převzetí záruky za další chování obviněného, a za to, že se na vyzvání dostaví k soudu, prokurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu, může orgán rozhodující o vazbě, považuje-li záruku vzhledem k osobě obviněného a k povaze vyšetřovaného případu za dostatečnou, ji přijmout a ponechat obviněného na svobodě nebo ho na svobodu propustit.

(2) Stejně může orgán rozhodující o vazbě postupovat, je-li tu jen důvod vazby uvedený v § 67 písm. a) a obviněný dá písemný slib, že se na vyzvání dostaví k soudu, prokurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu a že každou změnu svého pobytu předem ohlásí, považuje-li orgán vzhledem k osobě obviněného a k povaze vyšetřovaného případu slib za dostatečný.

§ 74

Stížnost proti rozhodnutí o vazbě

(1) Proti rozhodnutí o vazbě je přípustná stížnost.

(2) Odkladný účinek má pouze stížnost prokurátora proti rozhodnutí soudu o propuštění obviněného z vazby. Byl-li však prokurátor při vyhlášení takového rozhodnutí přítomen, má jeho stížnost odkladný účinek jen tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí; jde-li o propuštění z vazby po zprošťujícím rozsudku, má stížnost prokurátora odkladný účinek jen tehdy, podal-li prokurátor také odvolání proti rozsudku.

Oddíl druhý

Zadržení

§ 75

Zadržení obviněného vyšetřovacím
orgánem

Jestliže je tu některý z důvodů vazby (§ 67) a pro neodkladnost věci nelze rozhodnutí prokurátora o vazbě předem opatřit, může vyšetřovací orgán obviněného zadržet prozatím sám. Je však povinen provedené zadržení prokurátorovi bezodkladně ohlásit a nejpozději do 48 hodin od zadržení obviněného prokurátorovi odevzdat, nebo propustit na svobodu. Spolu s obviněným odevzdá prokurátorovi i opis protokolu, který sepsal při zadržení, a popřípadě i další materiál, který prokurátor potřebuje, aby mohl rozhodnout o vazbě.

§ 76

Zadržení osoby podezřelé

(1) Osobu podezřelou ze spáchání trestného činu může, je-li tu některý z důvodů vazby (§ 67), vyšetřovací nebo i bezpečnostní orgán v naléhavých případech zadržet, i když proti ní dosud nebylo vzneseno obvinění podle § 165. K zadržení je třeba předchozího souhlasu prokurátora. Bez takového souhlasu lze zadržení provést, jen jestliže věc nese odkladu a souhlasu předem nelze dosáhnout, zejména byla-li ona osoba přistižena při trestném činu anebo zastižena na útěku.

(2) Osobu, která byla přistižena při trestném činu, smí zadržet kdokoli, je-li toho nezbytně třeba ke zjištění její totožnosti, k zamezení útěku nebo k zajištění důkazu. Je však povinen odevzdat zadrženého ihned prokurátorovi anebo vyšetřovacímu nebo bezpečnostnímu orgánu; zadrženého příslušníka ozbrojených sil může též odevzdat nejbližšímu útvaru ozbrojených sil nebo správci posádky. Nelze-li zadrženého takto odevzdat, je třeba některému z uvedených orgánů zadržení aspoň ihned oznámit.

(3) Orgán, který zadržení provedl, sepíše o něm bezodkladně protokol, v němž označí místo, čas a bližší okolnosti zadržení, jakož i podstatné jeho důvody a uvede osobní údaje zadržené osoby. Opis protokolu doručí neprodleně prokurátorovi. Obdobně postupuje orgán, který převzal osobu zadrženou podle odstavce 2.

(4) Orgán, který zadržení provedl nebo kterému zadržená osoba byla odevzdána, tuto osobu bezodkladně vyslechne a propustí ji na svobodu, bude-li podezření rozptýleno nebo důvody zadržení z jiné příčiny odpadnou. Nepropustí-li zadrženou osobu na svobodu, je tento orgán povinen odevzdat ji nejpozději do 48 hodin od zadržení nebo převzetí spolu s důkazním materiálem prokurátorovi.

§ 77

Rozhodnutí prokurátora o zadržené osobě

Nenařídil-li prokurátor propustit osobu zadrženou podle předchozích ustanovení na svobodu, už na podkladě blášení o zadržení obviněného (§ 75) nebo na podkladě protokolu o zadržení podezřelého (§ 76 odst. 3), je povinen nejpozději do 48 hodin poté, co mu byla zadržená osoba odevzdána, rozhodnout podle § 68 o jejím vzetí do vazby, anebo ji propustit na svobodu.

Oddíl třetí

Vydání a odnětí věci

§ 78

Povinnost k vydání věci

(1) Kdo má u sebe věc důležitou pro trestní řízení, je povinen ji na vyzvání předložit soudu, pro-

kurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu; je-li jí nutno pro účely trestního řízení zajistit, je povinen věc na vyzvání těmto orgánům vydat. Při vyzvání je třeba ho upozornit na to, že nevyhoví-li výzvě, může mu být věc odňata, jakož i na jiné následky nevyhovění (§ 66).

(2) Povinnost podle odstavce 1 se nevztahuje na listinu, jejíž obsah se týká okolností, o které platí zákaz výslechu, ledaže došlo k zproštění povinnosti zachovat věc v tajnosti nebo k zproštění povinnosti mlčenlivosti (§ 99).

(3) Vyzvat k vydání věci je oprávněn předseda senátu, v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán, v naléhavých případech i bezpečnostní orgán.

§ 79

Odnětí věci

(1) Nebude-li věc důležitá pro trestní řízení na vyzvání vydána tím, kdo ji má u sebe, může mu být na příkaz předsedy senátu a v přípravném řízení na příkaz prokurátora nebo vyšetřovacího orgánu odňata. Vyšetřovací orgán potřebuje k vydání takového příkazu předchozí souhlas prokurátora.

(2) Nevykoná-li orgán, který příkaz k odnětí věci vydal, odnětí věci sám, provede je na podkladě příkazu bezpečnostní orgán.

(3) Bez příkazu uvedeného v odstavci 1 může být věc bezpečnostním orgánem odňata jen tehdy, jestliže nelze příkazu předem dosáhnout a věc nese odkladu.

(4) K odnětí věci se podle možnosti přibere osoba, která není na věci zúčastněna.

(5) Protokol o vydání a odnětí věci musí obsahovat též dostatečně přesný popis vydané nebo odňaté věci, který by umožnil určit její totožnost.

(6) Osobě, která věc vydala nebo jíž byla věc odňata, vydá orgán, který úkon provedl, ihned písemné potvrzení o převzetí věci nebo opis protokolu.

Vrácení věci

§ 80

(1) Nemá-li věc, která byla podle § 78 vydána nebo podle § 79 odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy státního notářství a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních.

(2) Je-li nebezpečí, že se věc, která nemohla být vrácena nebo vydána podle odstavce 1, ztratí,

prodá se a částka za ni stržená se uloží do úschovy státního notářství. Na prodej se užije přiměřeně předpisů o soudním prodeji zabavených movitých věcí.

(3) Rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 činí předseda senátu, v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán. Vyšetřovací orgán potřebuje k tomu předchozí souhlas prokurátora. Proti rozhodnutí o vrácení a vydání věci, jakož i o uložení do úschovy je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 31

(1) Jestliže byla obviněným vydána nebo mu odňata věc, kterou získal nebo pravděpodobně získal trestným činem, a buď není známo, komu věc patří, nebo není znám pobyt poškozeného, vyhlásí se veřejně popis věci. Vyhlášení se učiní způsobem pro vypátrání poškozeného nejúčelnějším, a to spolu s vyzváním, aby se poškozený přihlásil do šesti měsíců od vyhlášení.

(2) Uplatnil-li ve lhůtě uvedené v odstavci 1 nárok na věc někdo jiný než obviněný, postupuje se podle § 80 odst. 1. Jestliže nárok na věc neuplatnil nikdo jiný, vydá se věc, nebo byla-li zatím pro nebezpečí zkázy už prodána, částka za ni stržená obviněnému na jeho žádost, pokud nejde o věc, kterou získal trestným činem. Jde-li o takovou věc nebo nepožádal-li obviněný o vrácení věci, věc se odevzdá národnímu výboru, který provede její realizaci. Tím není dotčeno právo vlastníka žádat vydání částky stržené za věc.

(3) Jde-li o věc bezcennou, lze ji zničit, a jde-li o věc nepatrné ceny, lze ji odevzdat národnímu výboru k realizaci, a to v obou případech i bez předchozího vyhlášení popisu.

(4) Opatření a rozhodnutí uvedená v odstavcích 1 až 3 činí předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán. Vyšetřovací orgán potřebuje k tomu předchozí souhlas prokurátora. Proti usnesení o vydání věci, odevzdání věci národnímu výboru k realizaci nebo o zničení věci je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Oddíl čtvrtý

Domovní a osobní prohlídka

§ 32

Důvody domovní a osobní prohlídky

(1) Domovní prohlídku lze vykonat, je-li důvodné podezření, že v bytě či jiné místnosti nebo v prostoru k nim náležející je věc důležitá pro trestní řízení nebo že se tam skrývá osoba podezřelá z trestného činu.

(2) Osobní prohlídku lze vykonat, je-li důvodné podezření, že někdo má u sebe věc důležitou pro trestní řízení.

(3) U osoby zadržené a u osoby, která má být dodána nebo která se bere do vazby, lze vykonat osobní prohlídku též tehdy, je-li tu podezření, že má u sebe zbraň nebo jinou věc, jíž by mohla ohrozit život nebo zdraví vlastní nebo cizí.

§ 33

Příkaz k prohlídce

(1) Nařídí domovní nebo osobní prohlídku je oprávněn předseda senátu, v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán. Vyšetřovací orgán k tomu potřebuje předchozí souhlas prokurátora. Příkaz k domovní prohlídce musí být vydán písemně a musí být odůvodněn. Doručí se osobě, u níž se prohlídka koná, při prohlídce, a není-li to možné, nejdéle do 48 hodin po ní.

(2) Nevykoná-li domovní nebo osobní prohlídku orgán, který ji nařídil, vykoná ji na jeho příkaz bezpečnostní orgán.

(3) Bez příkazu nebo souhlasu uvedeného v odstavci 1 může vyšetřovací nebo bezpečnostní orgán vykonat domovní nebo osobní prohlídku jen tehdy, jestliže příkazu nebo souhlasu předem dosáhnout nelze a věc nesnese odkladu, anebo jestliže jde o osobu přistiženou při činu nebo o osobu, na kterou byl vydán příkaz k dodání do vazby. Bez příkazu nebo souhlasu lze též provést osobní prohlídku v případech uvedených v § 32 odst. 3.

§ 34

Předchozí výsledek

Domovní nebo osobní prohlídku lze vykonat jen po předchozím výsledku toho, u koho nebo na kom se má vykonat, a to jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhlo ani dobrovolného vydání hledané věci, ani odstranění jiných důvodů, které vedly k prohlídce. Předchozího výsledku není třeba, jestliže věc nesnese odkladu a výsledek nelze provést okamžitě.

§ 35

Výkon prohlídky

(1) Orgán vykonávající domovní prohlídku je povinen umožnit osobě, u níž se prohlídka koná, nebo některému dospělému členu její domácnosti účast při prohlídce. O právu účasti při prohlídce je povinen tyto osoby poučit.

(2) K výkonu domovní a osobní prohlídky je třeba přibrat osobu, která není na věci zúčastněna. Orgán vykonávající prohlídku se prokáže svým oprávněním.

(3) V protokole o prohlídce je třeba též uvést, zda byla dodržena ustanovení o předchozím výsledku.

chu, popřípadě označit důvody, proč dodržena nebyla. Došlo-li při prohlídce k vydání nebo odnětí věci, je třeba pojmout do protokolu také údaje uvedené v § 79 odst. 5.

(4) Osobě, u které byla prohlídka vykonána, vydá orgán, který ji vykonal, ihned, a není-li to možné, nejdéle do 48 hodin po ní písemné potvrzení o jejím výsledku, jakož i o převzetí věci, které byly při prohlídce vydány nebo odňaty, anebo opis protokolu.

Oddíl pátý

Zadržení a otevření zásilek

§ 86

Zadržení zásilek

(1) Je-li k objasnění skutečností závažných pro trestní řízení nutno zjistit obsah nedoručených telegramů, dopisů nebo jiných zásilek, které pocházejí od obviněného nebo jsou pro něho určeny, nařídí předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán, aby mu je pošta nebo podnik provádějící jejich dopravu vydaly; vyšetřovací orgán potřebuje k tomu předchozí souhlas prokurátora.

(2) Bez nařízení uvedeného v odstavci 1 může být doprava zásilků pozdržena na příkaz vyšetřovacího nebo i bezpečnostního orgánu, avšak jen tehdy, jestliže nelze tohoto nařízení předem dosáhnout a věc nesnese odkladu. Nedojde-li poště nebo podniku provádějícímu dopravu zásilek v takovém případě do tří dnů nařízení předsedy senátu, prokurátora nebo vyšetřovacího orgánu, aby mu byly zásilky vydány, nesmí pošta nebo podnik dopravu zásilek dále zdržovat.

§ 87

Otevření zásilek

(1) Zásilku vydanou podle § 86 odst. 1 smí otevřít jen předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán; tento orgán potřebuje k otevření předchozí souhlas prokurátora.

(2) Otevřená zásilka se odevzdá adresátovi, a není-li jeho pobyt znám, některému z jeho rodinných příslušníků; jinak se zásilka vrátí odeslateli. Je-li však obava, že by odevzdání zásilky mělo škodlivý vliv na trestní stíhání, připojí se zásilka ke spisu; je-li to vhodné, oznámí se adresátovi obsah dopisu nebo telegramu. Není-li jeho pobyt znám, učiní se oznámení některému z jeho rodinných příslušníků.

(3) Zásilka, kterou nebylo uznáno za nutné otevřít, odevzdá se ihned adresátovi nebo se vrátí poště nebo podniku, který ji vydal.

Oddíl šestý

Zajišťování věci bezpečnostními orgány

§ 88

(1) Je-li nezbytně třeba ještě před zahájením vyšetřování provést zajišťovací úkony, k nimž jsou bezpečnostní orgány podle ustanovení oddílu třetího, čtvrtého a pátého této hlavy oprávněny, opatří si bezpečnostní orgány k jejich provedení předem souhlas prokurátora. Nelze-li pro neodkladnost věci opatřit souhlas předem, musí do 48 hodin prokurátor o provedeném úkonu uvědomit.

(2) Při provádění úkonů jsou bezpečnostní orgány povinny i v případě uvedeném v odstavci 1 postupovat podle předpisů trestního řádu. Zákonost a neodkladnost takových úkonů prokurátor vždy prověří.

HLAVA PÁTÁ

DOKAZOVÁNÍ

§ 89

Obecné ustanovení

(1) V trestním stíhání je třeba dokazovat zejména,

- a) zda se stal skutek, v němž je spatřován trestný čin,
- b) zda tento skutek spáchal obviněný a z jakých pohnutek,
- c) okolností, které mají vliv na stupeň nebezpečnosti činu pro společnost,
- d) okolností závažné pro posouzení osobních poměrů pachatele,
- e) okolností umožňující stanovení povahy a výše škody způsobené trestným činem,
- f) okolností, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání.

(2) Za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání.

Oddíl první

Výpověď obviněného

§ 90

Předvolání a předvedení

(1) Nedostaví-li se obviněný, který byl řádně předvolán, k výslechu bez dostatečné omluvy, může být předveden; na to a na jiné následky nedostavení (§ 66) musí být v předvolání upozorněn.

[2] Obviněný může být předveden i bez předchozího předvolání, jestliže je to nutné k úspěšnému provedení trestního řízení, zejména když se skrývá nebo nemá stálé bydliště.

[3] O předvedení je třeba požádat příslušný bezpečnostní orgán; jde-li však o mladistvého, lze tak učinit, jen není-li možno ho předvést pracovníkem soudu, prokuratury nebo orgánu pověřeného péčí o mládež. O předvedení příslušníka ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě je třeba požádat jeho velitele nebo náčelníka.

V ý s l e c h o b v i n ě n ě h o

§ 91

[1] Výslech obviněného se koná tak, aby poskytl pokud možno úplný a jasný obraz o skutečnostech důležitých pro trestní řízení. K výpovědi nebo k doznání nesmí být obviněný žádným způsobem donucován a při výslechu je nutno šetřit jeho osobnosti. Doznání obviněného nezavazuje orgány činné v trestním řízení povinností přezkoumat a všemi dosažitelnými důkazy ověřit všechny okolnosti případu.

[2] Je-li obviněných více, vyslýchají se odděleně.

§ 92

[1] Před prvním výslechem je třeba vždy zjistit totožnost obviněného, jeho rodinné, majetkové a výdělkové poměry a předchozí tresty, objasnit mu podstatu vzneseného obvinění a poučit jej o jeho právech. Obsah poučení se poznamená v protokole.

[2] Obviněnému musí být dána možnost se k obvinění podrobně vyjádřit, zejména souvisle vyličit skutečnosti, které jsou předmětem obvinění, uvést okolnosti, které obvinění zeslabují nebo vyvracejí, a nabídnout o nich důkazy.

[3] Obviněnému mohou být kladeny otázky k doplnění výpovědi nebo k odstranění neúplnosti, nejasnosti a rozporů. Otázky musí být kladeny jasně a srozumitelně bez předstírání klamavých a nepravdivých okolností; nesmí v nich být naznačeno, jak na ně odpovědět.

§ 93

[1] Obviněnému může být dovoleno, aby dříve než dá odpověď, nahlédl do písemných poznámek, jež musí vyslýchajícímu, požádá-li o to, předložit k nahlédnutí; tato okolnost musí být v protokole poznamenána.

[2] Má-li se výslechem zjistit totožnost nějaké osoby nebo věci, vyzve se obviněný, aby ji popsal;

teprve pak mu má být osoba nebo věc ukázána, a to zpravidla mezi několika osobami nebo několika věcmi téhož druhu.

[3] Je-li toho třeba k zjištění pravosti rukopisu, může být obviněný vyzván, aby napsal potřebný počet slov; k tomu nesmí však být žádným způsobem donucován. Obviněný je však povinen vždy strpět úkony potřebné k tomu, aby se zjistila jeho totožnost.

§ 94

[1] Jestliže výpověď obviněného v závažných okolnostech nesouhlasí s výpovědí svědka nebo spoluobviněného a rozpor nelze vyjasnit jinak, může být obviněný postaven těmto osobám tváří v tvář.

[2] Osoby postavené tváří v tvář mohou si klást vzájemně otázky jen se souhlasem vyslýchajícího.

§ 95

[1] Výpověď obviněného se do protokolu zapisuje zpravidla podle diktátu vyslýchajícího, v přímé řeči a pokud možno doslova.

[2] Nejde-li o protokol o hlavním líčení nebo o veřejném zasedání, musí být protokol po skončení výslechu obviněnému předložen k přečtení, nebo požádá-li o to, přečten; obviněný má právo žádat, aby byl protokol doplněn nebo aby v něm byly provedeny opravy v souhlase s jeho výpovědí. O tomto právu je třeba obviněného poučit.

[3] Protokol o výslechu, který byl prováděn bez příbrání zapisovatele, je nutno vyslýchánému před podpisem přečíst nebo k přečtení předložit v přítomnosti nezúčastněné osoby. Má-li vyslýcháný proti obsahu protokolu námitky, je nutno je projednat v přítomnosti příbrané osoby a výsledek projednání pojmout do protokolu.

§ 96

Ustanovení § 91, 92, 93 a 95 je třeba přiměřeně dbát i tam, kde osoba podezřelá ze spáchání trestného činu je k obsahu podezření vyslýchána podle ustanovení tohoto zákona v době, kdy nebylo proti ní ještě vzneseno obvinění podle § 165.

Oddíl druhý

S vě d c i

§ 97

P o v i n n o s t s v ě d ě t i

Každý je povinen na předvolání se dostavit a vypovídat jako svědek o tom, co je mu známo

o trestném činu a o pachateli nebo o okolnostech důležitých pro trestní řízení.

V ý s l e c h s v ě d k a

§ 101

§ 98

P ř e d v o l á n í a p ř e d v e d e n í

Jestliže se svědek, ač byl řádně předvolán, bez dostatečné omluvy nedostaví, může být předveden. Na to a na jiné následky nedostavení (§ 66) musí být svědek v předvolání upozorněn. Nedostaví-li se příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě, je nutno požádat jeho velitele nebo náčelníka, aby sdělil důvod, proč se předvolaný nedostavil, popřípadě aby ho dal předvést.

§ 99

Z á k a z v ý s l e c h u

(1) Svědek nesmí být vyslechnut o okolnostech, které tvoří státní tajemství, jež je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn; zproštění lze odepřít jen tehdy, jestliže by výpověď způsobila státu vážnou škodu.

(2) Svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpověď porušil státem uloženou povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěn.

(3) Zákaz výslechu podle odstavce 2 se nevztahuje na svědeckou výpověď týkající se trestného činu, stran něhož má svědek oznamovací povinnost podle trestního zákona.

§ 100

P r á v o o d e p ř í t v ý p o v ě d

(1) Právo odepřít výpověď jako svědek má příbuzný obviněného v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, osvojenec, manžel a druh; jestliže je obviněných více a svědek je v uvedeném poměru jen k některému z nich, má právo odepřít výpověď stran jiných obviněných jen tehdy, nelze-li odloučit výpověď, která se jich týká, od výpovědi týkající se obviněného, k němuž je svědek v tomto poměru.

(2) Svědek je oprávněn odepřít vypovídat, jestliže by výpověď způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, svému sourozcovi, osvojiteli, osvojenčí, manželu nebo druhu anebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmu by právem pocítoval jako újmu vlastní.

(3) Odepřít výpověď jako svědek nemůže však ten, kdo má stran trestného činu, jehož se svědecká výpověď týká, oznamovací povinnost podle trestního zákona.

(1) Před výslechem svědka je třeba vždy zjistit jeho totožnost, jeho poměr k obviněnému, poučit jej o právu odepřít výpověď, a je-li toho třeba, též o zákazu výslechu, jakož i o tom, že je povinen vypovědět úplnou pravdu a nic nezamlčet. Dále musí být poučen o významu svědecké výpovědi z hlediska obecného zájmu a o trestních následcích křivé výpovědi. Je-li jako svědek vyslýchána osoba mladší než patnáct let, je třeba ji poučit přiměřeně jejímu věku.

(2) Na počátku výslechu musí být svědek dotázán na poměr k projednávané věci a ke stranám a podle potřeby též na jiné okolnosti významné pro zjištění jeho hodnověrnosti. Svědkovi musí být dána možnost, aby souvisle vypověděl vše, co sám o věci ví a odkud zvěděl okolnosti jím uváděné.

(3) Svědkovi mohou být kladeny otázky k doplnění výpovědi nebo k odstranění neúplnosti, nejednotnosti a rozporů. Svědkovi nesmějí být kladeny otázky, v nichž by byly obsaženy okolnosti, které se mají zjistit teprve z jeho výpovědi.

(4) Je-li toho třeba k zjištění pravosti rukopisu, může být svědkovi přikázáno, aby napsal potřebný počet slov.

§ 102

(1) Je-li jako svědek vyslýchána osoba mladší než patnáct let o okolnostech, jejichž oživování v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní a mravní vývoj, je třeba výslech provádět zvlášť šetrně a po obsahové stránce tak, aby výslech v dalším řízení zpravidla už nebylo třeba opakovat; k výslechu se přibere pedagog nebo jiná osoba mající zkušenosti s výchovou mládeže, která by se zřetelem na předmět výslechu a stupeň duševního vývoje vyslýchané osoby přispěla k správnému vedení výslechu. Může-li to přispět k správnému provedení výslechu, mohou být přibráni i rodiče.

(2) V dalším řízení má být taková osoba vyslechnuta znovu jen v nutných případech. V řízení před soudem je možno na podkladě rozhodnutí soudu provést důkaz přečtením protokolu i bez podmínek uvedených v § 211. Osoba, která byla k výslechu přibrána, se podle potřeby vyslechne k správnosti a úplnosti zápisu, k způsobu, jímž byl výslech prováděn, jakož i k způsobu, jímž vyslýchaná osoba vypovíдала.

§ 103

Ustanovení § 93 odst. 1 a 2, § 94 a 95 o výslechu obviněného se užíje přiměřeně i na výslechu svědka.

§ 104

Svědectví

(1) Svědek má nárok na náhradu nutných výdajů a ušlé odměny za práci (svědecké). Nárok zaniká, neuplatní-li jej svědek do tří dnů po svém výslechu nebo po tom, co mu bylo sděleno, že k výslechu nedojde; na to musí být svědek upozorněn.

(2) Výši svědeckého určí ten, kdo svědka předvolal, a v řízení před soudem předseda senátu.

Oddíl třetí

Znalci

Přibrání znalce

§ 105

(1) Je-li k objasnění skutečnosti důležité pro trestní řízení třeba odborných znalostí, přibere se znalec. Místo přibrání znalce z oboru lékařství je možno se spokojit v jednoduchých případech s lékařským potvrzením, o jehož správnosti nejsou pochybnosti.

(2) Jestliže jde o objasnění skutečnosti zvláště důležité, je třeba přibrat znalce dva. Dva znalce je třeba přibrat vždy, jde-li o prohlídku a pitvu mrtvol (§ 115) anebo o vyšetření duševního stavu (§ 116). K prohlídce a pitvě mrtvol nesmí být přibrán jako znalec ten lékař, který zemřelého ošetřoval za choroby, jež smrti bezprostředně předcházela.

§ 106

Znalec musí být v předvolání upozorněn na následky nedostavení (§ 66) a na povinnost bez odkladu oznámit skutečnosti, pro které by byl vyloučen nebo které mu jinak brání být ve věci činný jako znalec.

§ 107

Příprava posudku

(1) Znalci, který je pověřen úkonem, se poskytnou potřebná vysvětlení ze spisu a vymezí se jeho úkoly. Přitom je třeba dbát toho, že znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky. Je-li toho k podání posudku třeba, dovolí se znalci nahlédnout do spisů nebo se mu spisy zapůjčí. Může mu být též dovoleno, aby byl přítomen při výslechu obviněného a svědků a aby jim kladl otázky vztahující se na předmět znaleckého vyšetřování. Znalec může též navrhnout, aby byly jinými důkazy napřed objasněny okolnosti potřebné k podání posudku.

(2) Znalci se zpravidla uloží, aby posudek vypracovali písemně.

§ 108

Výslech znalce

(1) Vypracoval-li znalec posudek písemně, stačí, aby se při výslechu naň odvolal a jej stvrdil. Nebyl-li posudek vypracován písemně, nadiktuje jej znalec při výslechu do protokolu.

(2) Bylo-li přibráno více znalců, kteří dospěli po vzájemné poradě k souhlasným závěrům, podá za všechny posudek ten z nich, jehož sami k tomu určili; různí-li se závěry znalců, je třeba vyslechnout každého zvlášť.

(3) V přípravném řízení lze od výslechu znalce upustit, nemá-li vyšetřovací orgán ani prokurátor o spolehlivosti a úplnosti písemně podaného znaleckého posudku pochybnosti.

§ 109

Vady posudku

Je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, přibere se znalec jiný.

§ 110

Posudek ústavu

(1) Ve výjimečných, zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, lze požádat státní orgán nebo státní ústav, aby sám podal posudek nebo přezkoumal posudek podaný znalcem.

(2) Státní orgán nebo státní ústav podá posudek písemně. V něm označí osobu, která posudek vypracovala a může být v případě potřeby jako znalec slyšena. Jde-li o případ, v němž by bylo třeba přibrat znalce dva (§ 105 odst. 2), uvede státní orgán nebo státní ústav v posudku dvě takové osoby.

§ 111

Použití zvláštních předpisů
o znalcích

(1) O ustanovování znalce, o způsobilosti k této funkci a o vyloučení z ní, o právu odepřít provedení znaleckého úkonu, o slibu a o připomenutí povinností před provedením znaleckého úkonu, jakož i o náhradě hotových výloh a o odměně za znalecký úkon (znalečné) platí zvláštní předpisy.

(2) Výši znaleckého určí ten, kdo znalce přibrál, a v řízení před soudem předseda senátu. Proti rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Oddíl čtvrtý

Věcné a listinné důkazy

§ 112

[1] Věcnými důkazy jsou předměty, kterými nebo na kterých byl trestný čin spáchán, jiné předměty, které prokazují nebo vyvracejí dokazovanou skutečnost a mohou být prostředkem k odhalení a zjištění trestného činu a jeho pachatele, jakož i stopy trestného činu.

[2] Listinnými důkazy jsou listiny, které svým obsahem prokazují nebo vyvracejí dokazovanou skutečnost vztahující se k trestnému činu nebo k obviněnému.

Oddíl pátý

Ohledání

§ 113

Účel ohledání a protokol o něm

[1] Ohledání se koná, mají-li být přímým pozorováním objasněny skutečnosti důležité pro trestní řízení. K ohledání se zpravidla přibere znalec.

[2] Protokol o ohledání musí poskytovat úplný a věrný obraz předmětu ohledání; mají se proto k němu přiložit fotografie, náčrty a jiné pomůcky.

§ 114

Prohlídka těla a jiné podobné úkony

[1] Prohlídce těla je povinen se podrobit každý, je-li nezbytně třeba zjistit, zda jsou na jeho těle stopy nebo následky trestného činu. Není-li prohlídka těla prováděna lékařem, může ji provést jen osoba téhož pohlaví.

[2] Je-li k důkazu třeba provést zkoušku krve nebo jiný obdobný úkon, je osoba, o kterou jde, povinna strpět, aby jí lékař nebo odborný zdravotní pracovník odebral krev nebo u ní provedl jiný potřebný úkon, není-li spojen s nebezpečím pro její zdraví.

[3] O povinnosti podle odstavců 1 a 2 je třeba onu osobu poučit s upozorněním na následky nevyhovění (§ 66).

§ 115

Prohlídka a pitva mrtvol a její exhumace

[1] Vznikne-li podezření, že smrt člověka byla způsobena trestným činem, musí být mrtvola prohlédnuta a pitvána. Pohřbit mrtvolu lze v takových případech jen se souhlasem prokurátora. O tom rozhodne prokurátor s největším urychlením.

[2] Exhumaci mrtvol může nařídít předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor.

Vyšetření duševního stavu

§ 116

[1] Je-li třeba vyšetřit duševní stav obviněného, přiberou se k tomu vždy dva znalci z oboru psychiatrie.

[2] Nelze-li duševní stav vyšetřit jinak, může soud a v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán se souhlasem prokurátora nařídít, aby osoba obviněná z trestného činu byla pozorována ve zdravotním ústavu, nebo je-li obviněný ve vazbě, též ve zvláštním oddělení nápravného zařízení. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

[3] Shledají-li znalci u obviněného příznaky nasvědčující jeho nepřičetnosti nebo zmenšené přičetnosti, vysloví se zároveň o tom, zda je jeho pobyt na svobodě nebezpečný.

§ 117

Pozorování duševního stavu nemá trvat déle než dva měsíce; do té doby je třeba podat posudek. Na odůvodněnou žádost znalců může soud a v přípravném řízení prokurátor nebo vyšetřovací orgán se souhlasem prokurátora tuto lhůtu prodloužit, nikoli však více než o jeden měsíc. Proti prodloužení lhůty je přípustná stížnost.

§ 118

Jestliže jsou závažné pochybnosti, zda není u svědka, jehož výpověď je pro rozhodnutí zvláště důležitá, podstatně snížena schopnost správně vnímat nebo vypovídat, je možno vyšetřit znalecky i duševní stav svědka. Pozorování duševního stavu svědka podle § 116 odst. 2 není však přípustné.

HLAVA ŠESTÁ

ROZHODNUTÍ

§ 119

Způsob rozhodování

[1] Soud rozhoduje rozsudkem, kde to zákon výslovně stanoví; v ostatních případech rozhoduje usnesením.

[2] Ostatní orgány činné v trestním řízení rozhodují, jestliže zákon nestanoví něco jiného, usnesením.

Oddíl první

Rozsudek

Obsah rozsudku

§ 120

[1] Rozsudek po úvodních slovech „Jménem republiky“ musí obsahovat

- a) označení soudu, o jehož rozsudek jde, a ne-
jde-li o rozsudek pléna Nejvyššího soudu,
i jména a příjmení soudců, kteří se na roz-
hodnutí zúčastnili,
- b) den a místo vyhlášení rozsudku,
- c) výrok rozsudku s uvedením zákonných usta-
novení, jichž bylo použito,
- d) odůvodnění a
- e) poučení o opravném prostředku.

(2) Obžalovaný musí být v rozsudku označen údajem svého jména a příjmení, dne a místa narození, svého zaměstnání a bydliště, popřípadě jinými údaji potřebnými k tomu, aby nemohl být zaměněn s jinou osobou. Jde-li o osobu podléhající pravomocí vojenských soudů, uvede se i hodnost obžalovaného a útar, jehož je příslušníkem.

(3) Výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

§ 121

Do rozsudku, jímž se rozhoduje otázka viny, pojme soud také výrok

- a) o náhradě škody, jestliže byl nárok na její náhradu včas uplatněn (§ 43 odst. 2),
- b) o ochranném opatření, jestliže o něm bylo v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání konaném o odvolání rozhodnuto.

§ 122

(1) Odsuzující rozsudek musí obsahovat výrok o trestu s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen, nebo podle nichž bylo od potrestání upuštěno, a to popřípadě s poukazem na přijatou záruku společenské organizace. Byl-li uložen trest, jehož výkon lze podmíněně odložit, musí rozsudek obsahovat i výrok o tom, zda byl podmíněný odklad povolen, a popřípadě na jaké podmínky je vázán. Je-li odsouzený zvlášť nebezpečným recidivistou, je nutno výrok o tom rovněž pojmout do rozsudku.

(2) Ve výroku zprošťujícího rozsudku musí být uvedeno, o který z důvodů uvedených v § 226 se zproštění obžaloby opírá.

§ 123

Soud, který rozhoduje znovu ve věci, v níž dřívější rozsudek byl na podkladě odvolání, stížnosti

pro porušení zákona nebo návrhu na obnovu zrušen jen částečně, pojme do nového rozsudku pouze ty výroky, stran nichž věc znovu rozhoduje. Na souvislost těchto výroků s výroky, v nichž zůstal dřívější rozsudek nedotčen, přitom poukáže.

§ 124

V rozsudku, jímž ukládá souhrnný trest, musí soud označit ty dřívější rozsudky, z nichž nový rozsudek zrušuje výrok o trestu a nahrazuje jej výrokem o trestu souhrnném.

§ 125

V odůvodnění rozsudku soud stručně a jasně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, existenci kterých skutečností pokládá se zřetelem na výsledky dokazování za vyloučenou nebo pochybnou, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují, a proč nevyhověl návrhům na provedení důkazů dalších. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Výrok o trestu je třeba odůvodnit z hlediska stupně nebezpečnosti trestného činu pro společnost a osobních poměrů pachatele. Byl-li do rozsudku pojat výrok, že obviněný je zvlášť nebezpečným recidivistou, je třeba i tento výrok odůvodnit. Nabídla-li společenská organizace převzetí záruky, za nápravu pachatele, musí soud v rozsudku vyložit, jaké stanovisko k nabídce zaujal, a svoje stanovisko zdůvodnit. Jestliže byly do rozsudku pojaty další výroky (§ 121), je třeba odůvodnit i tyto výroky.

Porada a hlasování o rozsudku

§ 126

Při poradě o rozsudku, jímž se rozhoduje o vině a trestu, posoudí soud zejména,

- a) zda se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán,
- b) zda tento skutek má všechny znaky některého trestného činu,
- c) zda tento skutek spáchal obžalovaný,
- d) zda je obžalovaný za tento skutek trestně odpovědný,
- e) zda trestnost skutku nezanikla,
- f) zda přijímá záruku nabídnutou společenskou organizací za nápravu obžalovaného,
- g) zda a jaký trest má být obžalovanému uložen,

h) zda a v jakém rozsahu má být obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozenému škodu,

ch) zda a jaké ochranné opatření má být uloženo.

§ 127

[1] Poradě a hlasování nesmí být kromě soudců zúčastnivších se jednání, jež rozsudku bezprostředně předcházelo, a zapisovatele přítomen nikdo jiný. O obsahu porady je nutno zachovat mlčenlivost.

[2] Při hlasování rozhoduje většina hlasů. Nelze-li většiny dosáhnout, připočítávají se hlasy obžalovanému nejméně příznivé k hlasům po nich příznivějším tak dlouho, až se dosáhne většiny. Je-li sporné, které mínění je obžalovanému příznivější, rozhodne se o tom hlasováním.

[3] Každý člen senátu musí hlasovat, i když byl v některé předchozí otázce přehlasován. Při hlasování o trestu se však mohou hlasování zdržet ti, kdo hlasovali pro zproštění obžaloby; jejich hlasy se přičítají k hlasu pro obžalovaného nejpříznivějšímu.

[4] Soudci, kteří vykonávají svou funkci vedle svého zaměstnání, hlasují před ostatními soudci. Soudci mladší hlasují před staršími a u vojenských soudů a vojenského kolegia Nejvyššího soudu soudci hodností nižší před soudci hodností vyššími. Předseda senátu hlasuje naposledy.

[5] O hlasování se sepíše zvláštní protokol (§ 58).

§ 128

Vyhlášení rozsudku

[1] Rozsudek je nutno vždy vyhlásit; vyhlašuje jej předseda senátu.

[2] Vyhlašují se úvodní slova „Jménem republiky“, plné znění výroku, aspoň podstatná část odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Vyhlášení musí být v naprosté shodě s obsahem rozsudku, tak jak byl odhlasován.

[3] Rozsudek se vyhlásí zpravidla hned po skončení jednání, které rozsudku předcházelo; není-li to možné, lze pro vyhlášení rozsudku jednání odročit na dobu nejdéle tří dnů.

§ 129

Vyhotovení rozsudku

[1] Každý rozsudek je nutno vyhotovit písemně. Vyhotovení rozsudku musí být ve shodě s obsahem rozsudku, tak jak byl vyhlášen.

[2] Jestliže nebyl rozsudek písemně vyhotoven již v poradě, vyhotoví jej zpravidla do pěti dnů po

vyhlášení předseda senátu. Může však jeho vyhotovením pověřit některého soudce, který byl členem senátu.

[3] Nemůže-li předseda senátu ani jiný jeho člen vyhlášený rozsudek písemně vyhotovit pro překážku delšího trvání, vyhotoví jej na příkaz předsedy soudu jiný soudce.

[4] Vyhotovení rozsudku podpíše předseda senátu a ten, kdo je vypracoval. Nemůže-li předseda senátu podepsat vyhotovení rozsudku pro překážku delšího trvání, podpíše je za něho jiný člen senátu; důvod toho se na vyhotovení rozsudku poznamená.

§ 130

Doručení rozsudku

[1] Rozsudek se v opise doručí obžalovanému, prokurátorovi, zúčastněné osobě a poškozenému, který uplatnil nárok na náhradu škody, a to i když byli při vyhlášení rozsudku přítomni.

[2] Má-li obžalovaný obhájce nebo zákonného zástupce, doručí se opis rozsudku též jím.

[3] Mají-li zúčastněná osoba nebo poškozený zákonného zástupce, doručí se opis rozsudku jen zákonnému zástupci; mají-li zmocněnce, doručí se jen zmocněnci.

[4] Vystupoval-li u hlavního líčení společenský žalobce nebo společenský obhájce, doručí se opis rozsudku též společenské organizaci, která ho vyslala.

§ 131

Oprava vyhotovení rozsudku

[1] Předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen. Opravu může naříditi i soud vyššího stupně.

[2] Opis usnesení o opravě se doručí všem osobám, jímž byl doručen opis rozsudku.

[3] Proti rozhodnutí o opravě podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

[4] Po právní moci usnesení o opravě se oprava provede jak ve vyhotovení rozsudku, tak i v opisech, které se od osob, jímž byly doručeny, vyžadají za tím účelem zpět.

§ 132

Oprava opisu rozsudku

[1] Nesprávnosti, k nimž došlo v opisech rozsudku, opraví předseda senátu zvláštním usnesením,

tak aby opisy byly v naprosté shodě s vyhotovením rozsudku.

{2} Opis usnesení o opravě se doručí všem osobám, jimž byl doručen vadný opis rozsudku.

{3} Oprava se provede ve všech vadných opisech rozsudku, které se od osob, jimž byly doručeny, vyžádají za tím účelem zpět.

§ 133

Účinky opravy

Jestliže se oprava vyhotovení rozsudku nebo oprava opisu rozsudku podstatně dotkla obsahu některého z výroků rozsudku, běží prokurátorovi a osobě opraveným výrokem přímo dotčené lhůta k odvolání od doručení opisu usnesení o opravě, a byla-li proti usnesení o opravě podána stížnost, od doručení rozhodnutí o stížnosti. O tom je třeba osobu výrokem přímo dotčenou poučit.

Oddíl druhý

Usnesení

§ 134

Obsah usnesení

{1} Usnesení musí obsahovat

- a) označení orgánu, o jehož rozhodnutí jde,
- b) den a místo rozhodnutí,
- c) výrok usnesení s uvedením zákonných ustanovení, jichž bylo použito,
- d) odůvodnění a
- e) poučení o opravném prostředku.

{2} V odůvodnění je třeba, jestliže to přichází podle povahy věci v úvahu, zejména uvést skutečnosti, které byly vzaty za prokázané, důkazy, o něž se skutková zjištění opírají, úvahy, jimiž se rozhodující orgán řídil při hodnocení provedených důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž podkladě posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona.

§ 135

Vyhlášení usnesení

Vyhlásit je nutno jen ta usnesení, která byla učiněna při úkonu prováděném za účasti osoby, které se usnesení dotýká, jakož i usnesení, která byla učiněna v hlavnímu líčení, veřejném zasedání nebo neveřejném zasedání.

§ 136

Vyhotovení usnesení

{1} Není třeba vyhotovovat usnesení, jimiž se jen upravuje průběh řízení nebo způsob provedení

důkazů anebo jimiž se nařizuje nebo připravuje jednání soudu.

{2} Rovněž není třeba vyhotovovat usnesení, která jsou zapsána v plném svém znění v protokole o úkonu, ledaže by bylo nutno opis takového usnesení některé osobě doručovat. Má-li být doručeno v takovém případě pouze prokurátorovi, lze mu doručit opis protokolu.

§ 137

Oznamování usnesení

{1} Usnesení je třeba oznámit osobě, které se přímo dotýká, jakož i osobě, která k němu dala svým návrhem podnět; usnesení soudu se oznámí též prokurátorovi. Oznámení se děje buď vyhlášením usnesení v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit, anebo doručením opisu usnesení.

{2} Má-li osoba, již je třeba usnesení oznámit, obhájce, popřípadě zmocněnce, stačí, že usnesení bylo vyhlášeno buď oné osobě anebo jejímu obhájci, popřípadě zmocněnci; oznamuje-li se usnesení doručením opisu, doručí se jen obhájci, popřípadě zmocněnci. Jde-li o osobu nesvéprávnou, která obhájce, popřípadě zmocněnce nemá, oznámí se usnesení jejímu zákonnému zástupci.

{3} Oznamuje-li se však obviněnému, který není svéprávný, usnesení, proti němuž má stížnost, je třeba je oznámit jak jemu, tak i jeho obhájci a jeho zákonnému zástupci. Je-li obviněný ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody nebo na pozorování ve zdravotním ústavu, je třeba takové usnesení oznámit jak obviněnému, tak i jeho obhájci i tehdy, je-li obviněný osobou svéprávnou.

{4} Usnesení, jímž bylo rozhodnuto o opravném prostředku, se prokurátorovi, osobě, které se rozhodnutí přímo dotýká, a osobě, která svým návrhem dala k usnesení podnět, vždy v opise doručí.

§ 138

Použití ustanovení o rozsudku

Jestliže tento oddíl neobsahuje ustanovení zvláštní, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení oddílu prvního této hlavy o rozsudku.

Oddíl třetí

Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí

§ 139

Právní moc a vykonatelnost rozsudku

{1} Rozsudek je pravomocný, a nestanoví-li tento zákon něco jiného, i vykonatelný,

- a) jestliže zákon proti němu odvolání nepřipouští,
- b) jestliže zákon sice proti němu připouští odvolání, avšak
 - aa) odvolání ve lhůtě podáno nebylo,
 - bb) oprávněné osoby se odvolání výslovně vzdaly nebo je výslovně vzaly zpět, nebo
 - cc) podané odvolání bylo zamítnuto.

(2) Odvolání podané jen poškozeným a odvolání podané jen zúčastněnou osobou nebrání tomu, aby ostatní části rozsudku nabyly právní moci a byly vykonány. Stejně tak odvolání týkající se jen některého z více obžalovaných nebrání tomu, aby rozsudek u ostatních obžalovaných nabyl právní moci a byl vykonán.

(3) Jestliže byla lhůta k podání odvolání zmeškána, avšak byla podána oprávněnou osobou žádost o navrácení lhůty, nelze rozsudek vykonat až do pravomocného rozhodnutí o této žádosti.

§ 140

Právní moc a vykonatelnost usnesení

(1) Usnesení je pravomocné a vykonatelné,

- a) jestliže zákon proti němu stížnost nepřipouští,
- b) jestliže zákon sice proti němu připouští stížnost, avšak
 - aa) stížnost ve lhůtě podána nebyla,
 - bb) oprávněné osoby se stížností výslovně vzdaly nebo ji výslovně vzaly zpět, nebo
 - cc) podaná stížnost byla zamítnuta.

(2) Usnesení je vykonatelné, i když dosud nebylo právní moci, jestliže zákon proti němu sice připouští stížnost, avšak nepřiznává jí odkladný účinek.

(3) Stížnost, která se týká jen některé z více osob nebo jen některé z více věcí, o nichž bylo rozhodnuto tímž usnesením, nebrání ani v případě, že má odkladný účinek, tomu, aby usnesení nabylo právní moci a bylo vykonáno v ostatních částech, lze-li je oddělit.

(4) Jestliže byla lhůta k podání stížnosti mající odkladný účinek zmeškána, avšak byla podána oprávněnou osobou žádost o navrácení lhůty, nelze usnesení vykonat až do pravomocného rozhodnutí o této žádosti.

HLAVA SEDMÁ

STÍŽNOST A ŘÍZENÍ O NÍ

§ 141

Připustnost a účinek

(1) Opravným prostředkem proti usnesení je stížnost.

(2) Stížností lze napadnout každé usnesení vyšetřovacího orgánu. Usnesení soudu a prokurátora lze stížností napadnout jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Proti usnesení generálního prokurátora a Nejvyššího soudu není stížnost přípustná.

(3) Stížnost má odkladný účinek, jen kde to zákon výslovně stanoví.

§ 142

Oprávněné osoby

(1) Nestanoví-li zákon něco jiného, může stížnost podat osoba, které se usnesení přímo dotýká nebo která k usnesení dala podnět svým návrhem, k němuž ji zákon opravňuje; proti usnesení soudu může podat stížnost též prokurátor, a to i ve prospěch obviněného.

(2) Proti usnesení o vazbě a o ochranném léčení mohou podat stížnost ve prospěch obviněného též osoby, které by mohly podat v jeho prospěch odvolání.

§ 143

Lhůta a místo k podání

(1) Stížnost se podává u orgánu, proti jehož usnesení stížnost směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení (§ 137); jestliže se usnesení označuje jak obviněnému, tak i jeho zákonnému zástupci nebo obhájci, běží lhůta od toho oznámení, které bylo provedeno nejpozději.

(2) Osobám, které podle ustanovení § 142 odst. 2 mohou podat stížnost ve prospěch obviněného, končí lhůta k podání stížnosti tímž dnem jako obviněnému; prokurátorovi však běží lhůta vždy samostatně.

§ 144

Vzdání se a zpětvzetí stížnosti

(1) Oprávněná osoba se může stížností výslovně vzdát.

(2) Oprávněná osoba může podanou stížnost vzít výslovně zpět, dokud o ní nebylo rozhodnuto. Stížnost prokurátora může vzít zpět i prokurátor nadřízený.

(3) Stížnost podaná ve prospěch obviněného jinou oprávněnou osobou nebo za obviněného obhájcem nebo zákonným zástupcem může být vzata zpět jen s výslovným souhlasem obviněného. Prokurátor však může vzít takovou stížnost zpět i bez souhlasu obviněného. V tomto případě běží obviněnému nová lhůta k podání stížnosti od vyrozumění, že stížnost byla vzata zpět.

[⁴] Zpětvzetí stížnosti vezme, není-li překážek, usnesením na vědomí orgán povolaný k rozhodnutí o stížnosti, a nebyla-li věc dosud tomuto orgánu předložena, orgán, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje; v řízení před soudem činí toto rozhodnutí předseda senátu.

§ 145

Stížnostní důvody

[¹] Usnesení lze napadnout

- a) pro nesprávnost některého jeho výroku, nebo
- b) pro porušení ustanovení o řízení, které usnesení předcházelo, jestliže toto porušení mohlo způsobit nesprávnost některého výroku usnesení.

[²] Stížnost lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

§ 146

Řízení před orgánem, proti jehož usnesení stížnost směřuje

[¹] Orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, může jí sám vyhovět, nedotkne-li se změna původního usnesení práv jiné osoby. Jde-li o usnesení vyšetřovacího orgánu, které bylo vydáno s předchozím souhlasem prokurátora nebo na jeho pokyn, může vyšetřovací orgán sám stížnosti vyhovět jen s předchozím souhlasem prokurátora.

[²] Jestliže lhůta k podání stížnosti již všem oprávněným osobám uplynula a stížnosti nebylo vyhověno podle odstavce 1, předloží věc k rozhodnutí

- a) vyšetřovací orgán prokurátorovi, který vykonává nad vyšetřováním dozor, a jde-li o stížnost proti usnesení, k němuž tento prokurátor dal souhlas nebo pokyn, jeho prostřednictvím nadřízenému prokurátorovi,
- b) prokurátor nadřízenému prokurátorovi,
- c) předseda senátu okresního soudu nadřízenému krajskému soudu, předseda senátu krajského soudu Nejvyššímu soudu; při tom doručí, je-li to potřebné, opis stížnosti prokurátorovi a osobě, která by mohla být rozhodnutím o stížnosti přímo dotčena.

Rozhodnutí nadřízeného orgánu

§ 147

[¹] Při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán

- a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a
- b) řízení předcházející napadenému usnesení.

[²] Týká-li se stížnost jen některé z více osob nebo jen některé z více věcí, o nichž bylo rozhod-

nuto tímž usnesením, přezkoumá nadřízený orgán jen správnost výroků týkajících se této osoby nebo této věci a řízení předcházející přezkoumávané části usnesení.

§ 148

[¹] Nadřízený orgán zamítne stížnost

- a) není-li přípustná,
- b) byla-li podána opožděně, osobou neoprávněnou, osobou, která se jí výslovně vzdala nebo která znovu podala stížnost, kterou již předtím výslovně vzala zpět, nebo
- c) není-li důvodná.

[²] Jako opožděná nemůže být zamítnuta stížnost, kterou oprávněná osoba podala opožděně jen proto, že se řídila nesprávným poučením, které jí bylo dáno při oznámení usnesení.

§ 149

[¹] Nezamítne-li nadřízený orgán stížnost, zruší napadené usnesení, a je-li podle povahy věci potřeba nového rozhodnutí, buď

- a) rozhodne sám ve věci, nebo
- b) uloží orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

[²] Soud rozhodující o stížnosti proti usnesení o zastavení trestního stíhání může též, je-li to pro náležité objasnění věci potřebné, při zrušení napadeného usnesení vrátit věc prokurátorovi k došetření, a to i v tom případě, že trestní stíhání bylo zastaveno až po přijetí obžaloby (§ 223 a 231). Ustanovení § 191 platí i tu.

[³] Je-li vadná jen část napadeného usnesení a lze-li ji oddělit od ostatních anebo týká-li se stížnost jen části usnesení (§ 147 odst. 2), omezí nadřízený orgán své rozhodnutí podle odstavce 1 jen na onu část.

[⁴] Záleží-li vada v tom, že v napadeném usnesení některý výrok chybí nebo je neúplný, může nadřízený orgán, aniž vysloví zrušení napadeného usnesení, buď sám je doplnit, anebo uložit orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o chybějícím výroku rozhodl nebo neúplný výrok doplnil.

[⁵] Soud rozhodující o stížnosti může, pokládá-li to za nutné, nařídít, aby věc byla znovu v prvním stupni projednána a bylo o ní rozhodnuto v jiném složení senátu anebo jiným soudem téhož druhu a téhož stupně v jeho obvodu.

[⁶] Orgán, jemuž byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je při novém rozhodování vázán právním názorem, který ve věci vyslovil orgán nadřízený, a je povinen provést úkony, jejichž provedení ten orgán nařídil.

§ 150

(1) Orgán rozhodující o stížnosti nemůže z jejího podnětu změnit usnesení v neprospěch osoby, která stížnost podala nebo v jejíž prospěch byla stížnost podána.

(2) Změní-li nadřízený orgán usnesení ve prospěch obviněného z důvodů, který prospívá také některému spoluobviněnému, změni usnesení také ve prospěch tohoto spoluobviněného.

3) Ustanovení odstavce 1 platí přiměřeně i pro orgán, jemuž byla věc přikázána k novému projednání a rozhodnutí.

HLAVA OSMÁ

NÁKLADY TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

§ 151

Náklady trestního řízení,
jež nese stát

Náklady nutné k provedení trestního řízení včetně řízení vykonávacího nese stát; nenese však vlastní náklady obviněného, zúčastněné osoby a poškozeného, ani vydání způsobená přibráním obhájce a zmocněnce.

**Povinnost k náhradě nákladů
trestního řízení**

§ 152

(1) Byl-li obžalovaný pravomocně uznán viným, je povinen nahradit státu

- a) náklady spojené s výkonem vazby,
- b) náklady spojené s výkonem trestu odnětí svobody a
- c) paušální částkou ostatní náklady, jež nese stát.

(2) Denní sazbu připadající na náklady spojené s výkonem vazby a s výkonem trestu odnětí svobody stanoví ministr vnitra vyhláškou.

(3) Paušální částku uvedenou v odstavci 1 písm. c) stanoví ministr spravedlnosti vyhláškou.

§ 153

(1) Kdo podal zcela bezvýsledně návrh na obnovu řízení, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministr spravedlnosti vyhláškou.

4) Povinnost k náhradě podle odstavce 1 nepostupuje prokurátora a orgán pověřený péčí o mládež.

§ 154

**Povinnost k náhradě nákladů
poškozeného**

Byl-li poškozenému alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody, je odsouzený, jemuž byla povinnost k náhradě škody uložena, povinen nahradit mu náklady potřebné k účelnému uplatnění jeho nároku na náhradu škody v trestním řízení, včetně nákladů vzniklých přibráním zmocněnce.

**Rozhodování o povinnosti
k náhradě nákladů trestního
řízení a o jejich výši**

§ 155

(1) O povinnosti k náhradě nákladů poškozeného a o jejich výši (§ 154), jakož i o povinnosti k náhradě nákladů spojených s výkonem vazby (§ 152 odst. 1 písm. a)) rozhodne po právní moci rozsudku předseda senátu soudu prvního stupně.

(2) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 156

Jestliže náklady stanovené paušální částkou (§ 152 odst. 1 písm. c) a § 153 odst. 1) nebyly zaplacený kolkovými známky, rozhodne o povinnosti k jejich náhradě po právní moci rozsudku předseda senátu soudu prvního stupně.

§ 157

(1) O povinnosti k náhradě nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody a o jejich výši (§ 152 odst. 1 písm. b)), jakož i o výši nákladů spojených s výkonem vazby rozhoduje správa nápravného zařízení, v němž se na odsouzeném vykonává trest odnětí svobody nebo v němž byla vykonávána vazba.

(2) Rozhodnutí podle odstavce 1 lze vykonat též podle předpisů o řízení ve věcech občansko-právních.

§ 158

Rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody a o jejich výši vydá správa nápravného zařízení jen za dobu, po kterou odsouzený svým zaviněním způsobil, že náklady výkonu trestu nemohly být uhrazeny z jeho pracovní odměny. O takové zavinění jde tehdy, když je zapotřebí takového střežení odsouzeného, že mu nemůže být poskytnuta pracovní příležitost, nebo když odsouzený bezdůvodně odmítá řádně pracovat.

ČÁST DRUHÁ
PŘÍPRAVNÉ ŘÍZENÍ

HLAVA DEVÁTÁ
VYŠETŘOVÁNÍ

Oddíl první

Vyšetřovací orgány

§ 159

(1) Vyšetřování konají vyšetřovatelé prokuratury a vyšetřovatelé ministerstva vnitra.

(2) Vyšetřování konají též velitelé v ozbrojených silách nebo orgány jimi pověřené, a to o trestných činech osob podléhajících jejich velitelské pravomoci, pokud na tyto trestné činy zákon nestanoví trest přísnější než trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje jeden rok.

(3) Dozor nad vyšetřováním vykonává prokurátor. Prokurátor je přitom oprávněn

- a) dávat vyšetřovacím orgánům závazné pokyny k vyšetřování trestných činů, jakož i k pátrání po pachatelích, jejichž pobyt není znám;
- b) vyžadovat od vyšetřovacích orgánů spisy, dokumenty, materiály a zprávy o spáchaných trestných činech za účelem prověrky, zda vyšetřovací orgány vyšetřování včas zahajují a řádně v něm postupují;
- c) zúčastnit se provádění vyšetřovacích úkonů a osobně provést jednotlivý vyšetřovací úkon nebo i celé vyšetřování v kterékoliv věci; přitom postupuje podle ustanovení platných podle tohoto zákona pro vyšetřovací orgány a proti jeho rozhodnutí je přípustná stížnost ve stejném rozsahu jako proti rozhodnutím vyšetřovacích orgánů;
- d) vracet věc vyšetřovacím orgánům se svými pokyny k doplnění;
- e) rušit nezákonná a neodůvodněná rozhodnutí a opatření vyšetřovacích orgánů, která může nahrazovat vlastními; jestliže rozhodnutí vyšetřovacích orgánů nahradil vlastním rozhodnutím jinak, než na podkladě stížnosti oprávněné osoby do usnesení vyšetřovacích orgánů, je proti jeho rozhodnutí přípustná stížnost ve stejném rozsahu jako proti rozhodnutí vyšetřovacích orgánů;
- f) odvolat vyšetřovatele prokuratury z dalšího vedení vyšetřování a učinit opatření k odvolání jiného vyšetřovatele z dalšího vedení vyšetřování, je-li toho třeba;
- g) odejmout kteroukoli věc určitému vyšetřovacímu orgánu a předat ji jinému vyšetřovacímu orgánu anebo dát provést jednotlivé vyšetřovací úkony vyšetřovatelům prokuratury i ve věcech, které vyšetřují jiné vyšetřovací orgány.

§ 160

Pouze prokurátor je oprávněn

- a) bez zahájení vyšetřování věc odložit podle § 163 odst. 2, odevzdat věc, v níž jde o podezření z trestného činu, k projednání místnímu lidovému soudu nebo příslušnému orgánu ke kázeňskému vyřízení;
- b) podat obžalobu, věc postoupit po zahájení vyšetřování, zastavit nebo přerušit trestní stíhání;
- c) vzít do vazby, vydat příkaz k dodání do vazby a propustit z vazby;
- d) nařídít zajištění majetku obviněného a určit, na které prostředky a věci se toto zajištění nevztahuje, anebo zrušit takové zajištění;
- e) provést zajištění nároku poškozeného na náhradu škody a omezit nebo zrušit takové zajištění anebo věc z něho vyjmout;
- f) dát souhlas k pohřbení mrtvoly v případech, kde byla nařízena prohlídka a-pitva, a nařídít exhumaci mrtvoly;
- g) navrhnout vyžádání obviněného z ciziny;
- h) provést předběžné šetření v řízení o vydání do ciziny.

§ 161

Předchozího souhlasu prokurátora potřebují vyšetřovací orgány

- a) k vznesení obvinění, jestliže jde o řízení proti mladistvému nebo uprchlému,
- b) k nařízení, aby duševní stav obviněného byl zkoumán v zdravotním ústavu nebo ve zvláštním oddělení nápravného zařízení,
- c) k rozhodnutí o vrácení věci, prodeji nebo zničení věci vzaté do úschovy,
- d) k otevření zásilek,
- e) k nařízení osobní a domovní prohlídky, odnětí věci, zadržení zásilek; bez předchozího souhlasu prokurátora mohou tyto úkony provést jen tehdy, jestliže souhlasu nelze předem dosáhnout a věc nesnese odkladu; jsou však potom povinny nejpozději do 48 hodin prokurátora o provedeném úkonu uvědomit.

§ 162

Prokurátor je oprávněn uložit orgánům ministerstva vnitra provedení takových úkonů, které jsou tyto orgány oprávněny provést a jichž je třeba k objasnění věci nebo ke zjištění pachatele.

Oddíl druhý

**Vyřízení věci před zahájením
vyšetřování**

§ 163

(1) Nejde-li ve věci, která prokurátorovi nebo vyšetřovacímu orgánu došla, o podezření z trestného

činu, prokurátor nebo vyšetřovací orgán věc odloží, jestliže není na místě učinit v ní některé jiné opatření. Takovým opatřením může být zejména

- a) odevzdání věci místnímu lidovému soudu nebo národnímu výboru k projednání provinění,
- b) odevzdání věci národnímu výboru nebo jinému orgánu k jednání o přestupku, nebo
- c) odevzdání věci jinému orgánu ke kázeňskému nebo kárnému (disciplinárnímu) jednání.

[²] Prokurátor věc odloží též tehdy, je-li trestní stíhání podle § 11 odst. 1 nepřipustné. Může ji odložit i proto, že trestní stíhání je vzhledem k okolnostem uvedeným v § 177 odst. 2 neúčelné.

[³] Jde-li o podezření z trestného činu jen menší nebezpečnosti pro společnost, pachatel jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, může prokurátor odevzdat věc k projednání místnímu lidovému soudu, jestliže vzhledem k osobě pachatele a výchovné síle kolektivu uzná tento způsob vyřízení pro nápravu pachatele za postačující.

[⁴] Prokurátor odevzdá věc místnímu lidovému soudu také tehdy, přijme-li za podmínek uvedených v § 4 odst. 1 a 2 záruku společenské organizace. V tom případě sdělí své rozhodnutí organizaci, která záruku převzala, a požádá ji, aby ve smyslu záruky vzala na sebe péči o nápravu pachatele a dbala, aby nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, jestliže se tak již nestalo.

[⁵] Odevzdat místnímu lidovému soudu podle odstavců 3 a 4 lze jen věc náležitě objasněnou.

[⁶] Jde-li o podezření z trestného činu, který lze vyřídit kázeňsky, může prokurátor odevzdat věc příslušnému orgánu ke kázeňskému vyřízení, jestliže toto vyřízení považuje vzhledem k osobě pachatele a povaze jeho činu za postačující.

Oddíl třetí

Průběh vyšetřování

§ 164

Zahájení vyšetřování

Nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a není-li důvod pro postup podle § 163 odst. 2 až 6, zahájí vyšetřovací orgán usnesením vyšetřování; opis tohoto usnesení doručí prokurátorovi do 48 hodin.

Vznesení obvinění

§ 165

[¹] Je-li na podkladě zjištěných skutečností dostatečně odůvodněn závěr, že trestný čin byl spá-

chán určitou osobou, vydá vyšetřovací orgán usnesení, že se tato osoba stíhá jako obviněný. K vznesení obvinění proti mladistvému a proti uprchlému potřebuje vyšetřovací orgán předchozí souhlas prokurátora.

[²] Usnesení o vznesení obvinění musí obsahovat popis vyšetřovaného skutku s uvedením místa, času, popřípadě i jiných okolností, za kterých k němu došlo, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. V usnesení musí být dále uvedeno, jaký trestný čin se v tomto skutku spatřuje, a to jeho zákonným pojmenováním a uvedením příslušného ustanovení trestního zákona. Usnesení musí kromě toho obsahovat i důvody stíhání.

[³] Obviněnému se usnesení o vznesení obvinění oznámí do tří dnů, nejpozději však na počátku jeho prvního výslechu. Prokurátorovi se opis tohoto usnesení doručí nejpozději do 48 hodin.

§ 166

Vyjde-li během vyšetřování najevo, že se obviněný dopustil dalšího skutku, na který se usnesení o vznesení obvinění nevztahovalo, postupuje vyšetřovací orgán stran tohoto dalšího skutku podle § 165.

§ 167

Postup při vyšetřování

[¹] Vyšetřování konají vyšetřovací orgány zpravidla osobně. Úkony provedené před zahájením vyšetřování se nemusí ve vyšetřování opakovat, byly-li provedeny způsobem odpovídajícím ustanovením tohoto zákona; jde-li však o výpovědi, nemusí se ve vyšetřování opakovat, jen týkají-li se buď méně závažné skutečnosti nebo skutečnosti sice závažné, která však je dostatečně prokázána nebo vyloučena jinými důkazy, zejména pokud byly provedeny vyšetřovacími orgány nebo prokurátorem. Protokol o takovém úkonu se založí do vyšetřovacího spisu jako jeho část. Vyšetřovací orgán nebo prokurátor může po zahájení vyšetřování pověřit provedením jednotlivých vyšetřovacích úkonů také bezpečnostní orgány; vyšetřovací orgán však musí vždy osobně vyslechnout obviněného a svědky, kteří mají být vyslechnuti o okolnostech rozhodných pro posouzení viny a trestu.

[²] Vyšetřovací orgány postupují při vyšetřování z vlastní iniciativy tak, aby co nejrychleji a nejúplněji byly objasněny všechny skutečnosti potřebné k posouzení případu, osoby pachatele i nároku poškozeného na náhradu škody a aby byly také odhaleny příčiny, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání (§ 89 odst. 1). Důkazy sbírají vyšetřovací orgány bez rozdílu, zda svědčí ve prospěch či v neprospěch obviněného. Kromě případů, kdy je podle tohoto zákona třeba souhlasu prokurátora, činí vyšetřovací orgány vše-

chna rozhodnutí o postupu vyšetřování a o provádění vyšetřovacích úkonů samostatně a jsou plně odpovědní za jejich zákonné a včasné provedení.

[3] Doznání obviněného nezabývá vyšetřovací orgány povinností přezkoumat a všemi dosažitelnými důkazy ověřit pravdivost doznání a všechny okolnosti případu. Rovněž tak musí být pečlivě přezkoumána a ověřena obhajoba obviněného, není-li zřejmě nerozhodná. Obviněný nesmí být žádným způsobem k výpovědi nebo k doznání donucován.

§ 163

Účast obhájce při vyšetřovacích úkonech

[1] Obhájce osoby mladistvé a osoby, která pro své tělesné nebo duševní vady není schopna sama se náležitě hájit, může již od vznesení obvinění být přítomen při výsledku obviněného a se souhlasem vyšetřovacího orgánu mu klást otázky. Může být přítomen při provádění jiných vyšetřovacích úkonů, jestliže podle povahy věci nebudou při hlavním líčení opakovány, a se souhlasem vyšetřovacího orgánu se zúčastnit i dalších vyšetřovacích úkonů.

[2] Vyšetřovacích úkonů, kterými se na návrh obhajoby vyšetřování doplňuje poté, co vyšetřovací orgán uznal vyšetřování za skončené a seznámil obviněného s jeho výsledky, může se se souhlasem vyšetřovacího orgánu zúčastnit i obhájce jiných osob, než které jsou uvedeny v odstavci 1; jde-li o provádění výsledku, může obhájce se souhlasem vyšetřovacího orgánu klást vyslýchané osobě otázky.

§ 169

Skončení vyšetřování

[1] Uzná-li vyšetřovací orgán vyšetřování za skončené, seznámí obviněného s jeho výsledky, předloží mu vyšetřovací spisy k prostudování a poučí jej o jeho právu navrhnout doplnění vyšetřování. Ukazují-li výsledky vyšetřování na to, že vyšetřovaný skutek je jiným trestným činem, než který byl označen v usnesení o vznesení obvinění, vyšetřovací orgán na tuto okolnost obviněného upozorní, nestalo-li se tak už dříve. Takové upozornění se poznamená v protokolu.

[2] Má-li obviněný obhájce, je třeba jej k seznámení s výsledky vyšetřování přizvat a umožnit mu prostudovat spisy a mluvit s obviněným, který je ve vazbě, bez přítomnosti třetí osoby.

[3] K náležitému seznámení s výsledky vyšetřování je nutno poskytnout obviněnému a jeho obhájci lhůtu ne kratší než tři dny.

[4] Doplnění vyšetřování, jež považuje za potřebné, je obhájce povinen navrhnout již při seznámení s výsledky vyšetřování.

[5] Zamítnout návrh obviněného nebo jeho obhájce na doplnění vyšetřování může vyšetřovací orgán odůvodněným usnesením jen v tom případě, že navrhované doplnění je pro rozhodnutí prokurátora i soudu zřejmě nepotřebné; jinak vyšetřování podle přednesených návrhů doplní a obviněného a jeho obhájce s výsledky doplnění seznámí.

[6] Nedostaví-li se obviněný nebo obhájce, ač byli řádně vyrozuměni, bez oprávněné omluvy k seznámení s výsledky vyšetřování anebo odmítne-li obviněný se s výsledky vyšetřování seznámit, poznamená se to spolu s důvody, jestliže je obviněný uvedl, ve vyšetřovacím spise a postupuje se dále, jako by byl obviněný s výsledky vyšetřování seznámen.

§ 170

Předložení věci prokurátorovi

[1] Po skončení vyšetřování předloží vyšetřovací orgán spisy neprodleně prokurátorovi se závěrečnou zprávou obsahující návrh na konečné opatření.

[2] Spisy musí být prokurátorovi předloženy nejpozději do dvou měsíců od zahájení vyšetřování. Povolit prodloužení této lhůty o jeden měsíc je oprávněn prokurátor, který vykonává nad vyšetřováním dozor; povolit prodloužení lhůty o další měsíc je oprávněn prokurátor nadřízený. Povolit další prodloužení lhůty je oprávněn jen generální prokurátor.

§ 171

Stížnost proti rozhodnutí vyšetřovacích orgánů

[1] Proti každému usnesení vyšetřovacího orgánu může obviněný podat stížnost. Nevyhoví-li vyšetřovací orgán stížnosti sám (§ 146 odst. 1), předloží ji neprodleně prokurátorovi.

[2] Obviněný a poškozený mají také právo kdykoli v průběhu vyšetřování žádat prokurátora, aby byly odstraněny průtahy ve vyšetřování nebo závady v postupu vyšetřovacího orgánu. Žádost není vázána lhůtou. Tuto žádost, kterou je nutno prokurátorovi ihned předložit, musí prokurátor neprodleně vyřídit.

HLAVA DESÁTÁ

ROZHODNUTÍ PROKURÁTORA V PŘÍPRAVNÉM ŘÍZENÍ

Obžaloba

§ 172

[1] Jestliže výsledky vyšetřování dostatečně odůvodňují postavení obviněného před soud, před

prokurátor obžalobu a připojí k ní vyšetřovací spisy a jejich přílohy.

[²] Obžaloba může být podána jen pro skutek, pro který bylo vzneseno obvinění. Mínil-li prokurátor tento skutek posuzovat jako jiný trestný čin, než který byl označen v usnesení o vznesení obvinění nebo v upozornění podle § 169 odst. 1, upozorní na to před podáním obžaloby sám nebo prostřednictvím vyšetřovacího orgánu obviněného a jeho obhájce a zjistí, zda nenavrhují se zřetelem na zamýšlenou změnu vyšetřování doplnit.

§ 173

[¹] Obžaloba musí obsahovat

- a) označení prokurátora a den sepsání obžaloby,
- b) jméno a příjmení obviněného, den a místo jeho narození, jeho zaměstnání a bydliště, popřípadě jiné údaje potřebné k tomu, aby nemohl být zaměněn s jinou osobou; jde-li o osobu podléhající pravomocí vojenských soudů, uvede se též hodnost obviněného a útvar, jehož je příslušníkem,
- c) žalobní návrh, v němž musí být přesně označen skutek, pro který je obviněný stíhán, s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, pokud je jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a aby bylo odůvodněno použít určité trestní sazby; musí tu být dále uvedeno, jaký trestný čin obžaloba v tomto skutku spatřuje, a to jeho zákonným pojmenováním, uvedením příslušného ustanovení zákona a všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu,
- d) odůvodnění žalobního návrhu, jež musí obsahovat vylíčení skutkového děje s uvedením důkazů, o které se toto vylíčení opírá, obhajobu obviněného a stanovisko prokurátora k ní s uvedením skutečností, pro které prokurátor pokládá obhajobu za vyvrácenou nebo za nerozhodnou, jakož i právní úvahy, kterými se prokurátor řídil při posuzování skutečností podle příslušných ustanovení zákona, a
- e) seznam důkazů, jejichž provedení při hlavním líčení prokurátor navrhuje.

[²] V obžalobě může také prokurátor navrhnout, aby soud uložil obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu. O tom poškozeného při podání obžaloby vyrozumí.

Postoupení věci

§ 174

[¹] Ukazují-li výsledky vyšetřování, že nejde o trestný čin, že však jde o provinění, o němž je

příslušný rozhodovat místní lidový soud, prokurátor mu věc postoupí.

[²] Prokurátor může věc postoupit místnímu lidovému soudu také tehdy, jestliže výsledky vyšetřování ukazují, že jde o trestný čin menší nebezpečnosti pro společnost, pachatel jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, a jestliže vzhledem k osobě pachatele a výchovné síle kolektivu vyřízení věci místním lidovým soudem postačí k nápravě pachatele. Může tak učinit zejména tehdy, když místní lidový soud sám o postoupení věci prokurátora požádá.

[³] Prokurátor nepokračuje ve stíhání a postoupí věc místnímu lidovému soudu také tehdy, přijme-li za podmínek uvedených v § 4 odst. 1 a 2 záruku společenské organizace. V tom případě sdělí své rozhodnutí organizaci, která záruku převzala, a požádá ji, aby ve smyslu záruky vzala na sebe péči o nápravu obviněného a dbala, aby nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, jestliže se tak již nestalo.

§ 175

Jde-li o trestný čin, který lze vyřídit kázeňsky, a prokurátor považuje vzhledem k osobě obviněného a povaze jeho činu toto vyřízení za postačující, postoupí věc příslušnému orgánu ke kázeňskému řízení.

§ 176

Ukazují-li výsledky vyšetřování, že nejde o trestný čin, že však jde o provinění nebo o přestupek, o nichž je příslušný rozhodovat jiný orgán než místní lidový soud, prokurátor postoupí věc tomuto orgánu.

§ 177

Zastavení trestního stíhání

[¹] Prokurátor zastaví trestní stíhání,

- a) je-li nepochybné, že se nestal skutek, pro nějž se trestní stíhání vede,
- b) není-li tento skutek trestným činem a není-li důvod k postoupení věci podle § 174 odst. 1 nebo § 176,
- c) není-li prokázáno, že skutek spáchal obviněný,
- d) je-li trestní stíhání nepřipustné (§ 11 odst. 1),
- e) nebyl-li obviněný v době činu pro nepřičetnost trestně odpovědný, nebo
- f) zanikla-li trestnost činu.

[²] Prokurátor může zastavit trestní stíhání,

- a) je-li trest, k němuž může stíhání vést, zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný čin byl

obviněnému již uložen nebo který ho podle očekávání postihne, nebo

- b) bylo-li o skutku obviněného již rozhodnuto národním výborem nebo jiným orgánem, kázeňsky, kárně (disciplinárně) anebo cizozemským soudem nebo úřadem a prokurátor toto rozhodnutí považuje za postačující.

(3) Usnesení o zastavení trestního stíhání musí být obviněnému a poškozenému doručeno.

§ 178

Přerušení trestního stíhání

(1) Prokurátor přeruší trestní stíhání,

- a) nelze-li pro nepřítomnost obviněného věc náležitě objasnit,
b) nelze-li obviněného pro těžkou chorobu postavit před soud,
c) není-li obviněný pro duševní chorobu, která nastala až po spáchání činu, schopen chápat smysl trestního stíhání,
d) je-li obviněný vydán do ciziny nebo vyhoštěn, nebo
e) nepodařilo-li se zjistit skutečnosti opravňující vznést obvinění proti určité osobě (§ 165).

(2) Před přerušением trestního stíhání učiní prokurátor vše, čeho je třeba k zabezpečení úspěšného provedení trestního stíhání.

(3) Pomine-li důvod přerušení, prokurátor v trestním stíhání pokračuje.

§ 179

Návrh na ochranné opatření

(1) Prokurátor navrhne, aby soud uložil ochranné léčení nebo ochrannou výchovu anebo zabránil věci, má-li za to, že jsou pro to zákonné podmínky.

(2) Návrh uvedený v odstavci 1 může prokurátor učinit též v obžalobě.

ČÁST TŘETÍ ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM

HLAVA JEDENÁCTÁ ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

§ 180

(1) Trestní stíhání před soudem se koná jen na podkladě obžaloby, kterou podává a před soudem zastupuje prokurátor.

(2) Při podání a zastupování obžaloby se prokurátor řídí zákonem a vnitřním přesvědčením založeným na uvážení všech okolností případu.

§ 181

Podanou obžalobu je třeba u soudu nejprve přezkoumat z toho hlediska, zda pro další řízení poskytuje spolehlivý podklad, zejména prověřit, zda přípravné řízení, které jí předcházelo, bylo provedeno způsobem odpovídajícím tomuto zákonu a zda jeho výsledky dostatečně odůvodňují postavení obviněného před soud. K tomu slouží předběžné projednání obžaloby.

§ 182

(1) Obžalobu, která nebyla ještě soudem přijata, může vzít prokurátor zpět; věc se tím vrací do stavu přípravného řízení.

(2) Jakmile soud obžalobu přijal, rozhoduje samostatně všechny otázky souvisící s dalším řízením a je povinen — nevyčkávaje dalších návrhů — učinit všechna rozhodnutí a opatření, jichž je potřeba k vyřízení obžaloby, ke skončení věci a k výkonu soudního rozhodnutí.

(3) Dojde-li prokurátor po přijetí obžaloby soudem k přesvědčení, že výsledky projednávání věci před soudem obžalobu nepotvrzují, je povinen ustoupit od obvinění a sdělit soudu důvody, jež ho k tomu vedly. Toto prohlášení nezavazuje soud povinností, aby — řídě se zákonem a svým vnitřním přesvědčením — rozhodl o obžalobě podle obecných zásad.

§ 183

(1) Základní organizace Revolučního odborového hnutí a organizace Československého svazu mládeže, jež působí na pracovišti obviněného, a jednotné zemědělské družstvo, jehož je obviněný členem, mohou navrhnout, aby se projednání věci při hlavním líčení před okresním soudem zúčastnil jejich zvolený zástupce a podle stanoviska, jež společenská organizace k spáchanému trestnému činu a osobě pachatele zaujala, jménem společenské organizace vykonával společenskou obžalobu nebo společenskou obhajobu. Předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor jsou povinni poskytnout společenské organizaci na podkladě spisu informace potřebné pro rozhodnutí o vyslání společenského žalobce nebo společenského obhájce.

(2) O návrhu společenské organizace podle odstavce 1 rozhodne soud; vyhovět návrhu může též předseda senátu sám. Společenský žalobce, popřípadě společenský obhájce jsou oprávněni poté, co soud o jejich účasti na řízení kladně rozhodl, nahlížet do spisů, činit důkazy a jiné návrhy, účastnit se hlavního líčení, klást tam vstříchným osobám otázky a podílet se na závěrečných řečech. Soud je povinen společenskému žalobci, popřípadě společenskému obhájci při výkonu jeho funkce všestranně pomáhat.

(3) Společenský žalobce, popřípadě společenský obhájce tlumočí při soudním jednání stanovisko kolektivu k projednávané věci a k osobě obviněného, a to na podkladě bezprostřední znalosti jeho osoby, jeho poměru k socialistickému státnímu zřízení, poměru k práci, rodině a spoluobčanům a pomáhá k tomu, aby soud mohl zejména

- a) všestranně, úplně a objektivně zjistit všechny okolnosti případu,
- b) odpovědně posoudit osobu obviněného,
- c) správně rozhodnout o vině a trestu,
- d) odhalit příčiny, které vedly k trestné činnosti, a dát podnět k jejich odstranění.

§ 184

(1) Soud je povinen při projednávání věci zaměřit se také na objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání. Na zjištěné nedostatky a závady, jestliže na ně neupozornil již jiný orgán v tomto řízení, soud upozorní státní či jiný orgán, podnik nebo organizaci, jichž se zjištěný nedostatek nebo zjištěná závada týká, a v případě potřeby orgán jim uadřizeny. Orgán, podnik nebo organizace, jichž se to týká, jsou povinny takové upozornění projednat a soudu do dvou měsíců sdělit, jaká opatření byla učiněna k odstranění nedostatků a závad.

(2) Upozornění podle odstavce 1 učiní soud také tehdy, nevyužila-li socialistická organizace poškozená trestným činem v náležitém rozsahu práv, která tento zákon poškozenému poskytuje.

HLAVA DVANÁCTÁ

PŘEDBĚŽNÉ PROJEDNÁNÍ OBŽALOBY

§ 185

Obecné ustanovení

(1) Obžalobu u soudu podanou přezkoumá předseda senátu a podle jejího obsahu a podle obsahu spisu posoudí, zda je jí nutno předběžně projednat v zasedání senátu anebo zda jí může sám přijmout a nařídít o ní hlavní líčení.

(2) K usnadnění rozhodnutí může vyslechnout obviněného a opatřit potřebná vysvětlení.

§ 186

Důvody k předběžnému projednání obžaloby

(1) Předseda senátu nařídí předběžné projednání obžaloby, má-li za to,

- a) že věc patří do příslušnosti jiného soudu,

b) že věc má být postoupena místnímu lidovému soudu, orgánu příslušnému ke kázeňskému řízení nebo jinému orgánu (§ 174 až 176),

c) že jsou tu okolnosti odůvodňující zastavení trestního stíhání podle § 177 odst. 1 nebo 2 nebo jeho přerušení podle § 178 odst. 1 písm. a) až d),

d) že skutek, který je předmětem obžaloby, bude třeba posuzovat podle jiného ustanovení trestního zákona, než podle kterého jej posuzuje obžaloba,

e) že přípravné řízení nebylo provedeno podle zákona, zejména že v něm byly porušeny předpisy zajišťující právo obhajoby, nebo

f) že věc není dostatečně objasněna ze všech hledisek, která soud potřebuje pro svoje rozhodnutí, zahrnující v to i rozhodnutí o uplatněném nároku na náhradu škody.

(2) Předseda senátu nařídí předběžné projednání obžaloby také tehdy, nabídl-li společenská organizace, že převezme záruku za nápravu obviněného.

(3) Obžalobu je třeba vždy předběžně projednat, je-li obviněný mladistvý nebo ve vazbě.

§ 187

Způsob předběžného projednání obžaloby

(1) Předběžné projednání obžaloby se koná v neveřejném zasedání za účasti prokurátora.

(2) Při předběžném projednání obžaloby přezkoumá soud vždy celou obžalobu; předseda senátu z tohoto hlediska podá zprávu, přičemž se zaměří na otázky, které je třeba řešit.

(3) Soud přezkoumá úplnost důkazního materiálu a opodstatněnost obžaloby na základě spisu.

Rozhodnutí

§ 188

(1) Po předběžném projednání obžaloby soud

a) postoupí věc příslušnému soudu, není-li sám k jejímu projednání příslušný,

b) postoupí věc místnímu lidovému soudu nebo orgánu příslušnému ke kázeňskému řízení, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 174 odst. 2 nebo v § 175,

c) postoupí věc místnímu lidovému soudu nebo jinému orgánu, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 174 odst. 1 nebo v § 176,

d) trestní stíhání zastaví, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 177 odst. 1,

- e) trestní stíhání přeruší, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 178 odst. 1 písm. a) až d),
- f) vrátí věc prokurátoru k došetření, je-li toho třeba k odstranění vad přípravného řízení nebo k náležitému objasnění věci; k došetření okolností, které mají význam toliko pro rozhodnutí o uplatnění nároku na náhradu škody, vrátí však věc jen, jestliže se tím trestní stíhání nepřiměřeně neprotáhne, nebo

g) obžalobu přijme.

(2) Po předběžném projednání obžaloby může soud také

- a) rozhodnout, že přijímá záruku společenské organizace za nápravu obviněného; ve stíhání pak už neprokracuje a věc postoupí k projednání místnímu lidovému soudu (§ 174 odst. 3),
- b) zastavit trestní stíhání, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 177 odst. 2.

(3) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) až f) a podle odstavce 2 může prokurátor podat stížnost, jež má, nejde-li o přerušení trestního stíhání, odkladný účinek.

§ 189

Postoupit věc jinému soudu nemůže soud, je-li věc postoupena podle § 188 odst. 1 písm. a) nadřazeným soudem, ledaže by se skutkový podklad pro posouzení příslušnosti mezitím podstatně změnil.

§ 190

(1) Má-li soud za to, že při správném použití zákona je nutno skutek, který je předmětem obžaloby, posoudit podle jiného ustanovení zákona, než podle kterého jej posuzovala obžaloba, vrátí věc prokurátorovi k došetření (§ 188 odst. 1 písm. f), je-li třeba vzhledem k odchylnému právnímu posouzení věc ještě blíže objasnit, zejména z hlediska možné nové obhajoby.

(2) Není-li došetření třeba, upozorní soud na možnost odchylného právního posouzení skutku v usnesení o přijetí obžaloby.

§ 191

(1) Vrátí-li soud věc prokurátorovi k došetření, uvede v usnesení, v kterých směrech je třeba vyšetřování doplnit a které skutečnosti je třeba objasnit, popřípadě které úkony je třeba provést.

(2) Jakmile usnesení o vrácení věci prokurátorovi k došetření nabylo právní moci, vrací se věc do stavu přípravného řízení.

(3) Došetření podle usnesení uvedeného v odstavci 1 je třeba provést ve lhůtě jednoho měsíce

ode dne, kdy byly spisy s pravomocným usnesením prokurátorovi vráceny. Prodloužit tuto lhůtu je oprávněn nadřazený prokurátor.

§ 192

Je-li obviněný ve vazbě, rozhodne soud při předběžném projednání obžaloby vždy také o dalším trvání vazby.

§ 193

(1) Jestliže společenská organizace požádala, aby byl k hlavnímu líčení přibrán její zástupce jako společenský žalobce nebo společenský obhájce, rozhodne soud při přijetí obžaloby též o jeho účasti.

(2) Při přijetí obžaloby rozhodne soud o rozsahu, v jakém bude u hlavního líčení provádět dokazování, popřípadě také o vyloučení některé věci ze společného řízení nebo o spojení věci k společnému řízení.

§ 194

Přijetí obžaloby předsedou senátu

Není-li důvodu k předběžnému projednání obžaloby, rozhodne o přijetí obžaloby předseda senátu.

§ 195

Nové předběžné projednání obžaloby

(1) Rozhodne-li se prokurátor ve věci, která mu byla vrácena k došetření, opět pro podání obžaloby, přihlédne v ní i k výsledkům provedeného došetření. Obžaloba se za podmínek uvedených v § 188 u soudu znovu předběžně projedná.

(2) Za podmínek uvedených v § 186 se obžaloba znovu předběžně projedná také u soudu, je-li věc postoupena podle § 188 odst. 1 písm. a).

HLAVA TRINÁCTÁ

HLAVNÍ LÍČENÍ

Oddíl první

Příprava hlavního líčení

§ 196

Doručení obžaloby

(1) Obžalobu, jakmile byla přijata, dá předseda senátu v opise doručit obžalovanému a jeho obhájci, a není-li obžalovaný svéprávný, také jeho zákonnému zástupci; byla-li trestným činem poškozena socialistická organizace, dá opis obžaloby doručit i jí. Bylo-li v obžalobě navrženo zabránění věci náležející jiné osobě než obžalovanému, dá předseda

senátu doručit opis obžaloby též této osobě. Bylo-li už kladně rozhodnuto o účasti společenského žalobce nebo společenského obhájce u hlavního líčení, dá předseda senátu opis obžaloby doručit též příslušné společenské organizaci. S opisem obžaloby se doručí i opis usnesení o jejím přijetí.

(2) Osoby, jimž se opis obžaloby doručuje, je nutno zároveň vyzvat, aby návrhy na provedení dalších důkazů u hlavního líčení včas soudu sdělily a uvedly okolnosti, které mají být těmito důkazy objasněny.

(3) Opis obžaloby musí být doručen nejpozději s předvoláním k hlavnímu líčení nebo s vyzněním o něm.

§ 197

Náhradní soudce

(1) Bude-li hlavní líčení podle očekávání trvat delší dobu, zařídí předseda soudu, aby se ho zúčastnil jeden nebo dva soudci náhradní.

(2) Náhradní soudce má při hlavním líčení postavení člena senátu. Porady a hlasování se však zúčastní jen v tom případě, je-li přibrán na místo soudce, kterému zabránila nějaká překážka v další účasti na hlavním líčení. Soudce, za něhož nastoupil náhradní soudce, se hlavního líčení dále již nezúčastní.

§ 198

Nařízení hlavního líčení

(1) Den hlavního líčení stanoví předseda senátu tak, aby obžalovaný od doručení předvolání, prokurátor a obhájce od vyznění měli alespoň pětidenní lhůtu k přípravě. Tuto lhůtu lze zkrátit jen s jejich souhlasem, a pokud jde o obžalovaného, jen tehdy, jestliže se k hlavnímu líčení dostaví a o jeho provedení výslovně žádá. U ostatních osob, které se k hlavnímu líčení předvolávají nebo o něm vyznívají, je třeba zachovat zpravidla aspoň třídní lhůtu.

(2) O hlavním líčení se vyznívají prokurátor, zákonný zástupce a obhájce obžalovaného, jakož i poškozený a zúčastněná osoba. Mají-li poškozený nebo zúčastněná osoba zmocněnce, vyznívají se o hlavním líčení jen jejich zmocněnci. Poškozeného je třeba ve vyznění upozornit, že nedostaví-li se k hlavnímu líčení, bude se o jeho nároku na náhradu škody rozhodovat na podkladě návrhu prokurátora, byl-li takový návrh učiněn v obžalobě, nebo na podkladě jeho vlastních návrhů, jsou-li už obsaženy ve spise nebo dojdou-li soudu dříve, než se přikročí k dokazování. Byl-li k účasti na hlavním líčení připuštěn společenský žalobce nebo společenský obhájce, vyznívají se o hlavním líčení též společenská organizace, která ho vyslala.

(3) Při nařízení hlavního líčení učiní předseda senátu také všechna opatření, jichž je třeba k zajištění jeho zdárného průběhu.

Oddíl druhý

Veřejnost hlavního líčení

§ 199

(1) Hlavní líčení koná soud zásadně veřejně.

(2) Má přitom na zřeteli, aby pracujícím byla poskytnuta v nejširší míře příležitost sledovat projednávání věci soudem a aby se co nejúčinněji projevilo výchovné působení trestního řízení na širokou veřejnost ve smyslu jejího aktivního zapojení do úsilí trestnou činnost zamezovat a jí předcházet. Ve vhodných případech provádí proto hlavní líčení přímo v místě, kde byl trestný čin spáchán, anebo na pracovišti, popřípadě v bydlíšti obžalovaného. V tom případě o konání hlavního líčení vyznívají společenskou organizaci, jež může účast pracujících zajistit a účinně přispět ke splnění účelu sledovaného veřejným konáním hlavního líčení.

§ 200

(1) Veřejnost při hlavním líčení může být vyloučena, jen kdyby veřejné projednávání věci chrázilo státní, hospodářské nebo služební tajemství, nerušený průběh jednání nebo mravnost. Veřejnost lze vyloučit také jen pro část hlavního líčení.

(2) Rozsudek musí být vyhlášen vždy veřejně.

(3) O vyloučení veřejnosti rozhodne soud po slyšení stran usnesením, které veřejně vyhlásí.

§ 201

(1) I když veřejnost nebyla vyloučena podle § 200, může soud odepřít přístup k hlavnímu líčení nezletilým a těm, u nichž je obava, že by mohli rušit důstojný průběh hlavního líčení. Může také učinit nezbytná opatření proti přepřívání jednací síně.

(2) I když veřejnost byla vyloučena podle § 200, může soud z důležitých důvodů povolit jednotlivým osobám k hlavnímu líčení přístup. Na žádost obžalovaného musí být povolen přístup dvěma jeho důvěrníkům. Je-li obžalovaných více, má právo na volbu důvěrníků každý z nich. Jestliže by tak celkový počet důvěrníků vzrostl na více než šest a obžalovaní se mezi sebou o výběru nedohodnou, provede výběr soud. Byla-li veřejnost vyloučena pro ohrožení státního, hospodářského nebo služebního tajemství, mohou být za důvěrníky zvoleny jen takové osoby, proti nimž nemá soud námitek.

(3) Byla-li veřejnost vyloučena pro ohrožení státního, hospodářského nebo služebního tajemství, upozorní předseda senátu přítomné na trestní ná-

sledky toho, kdyby nepovolaným osobám vyjevili skutečnosti, o nichž se při jednání dovědí; může též zakázat, aby si přítomní činili písemné poznámky.

podstatný obsah jednání konaného v jeho nepřítomnosti, aby se k němu mohl vyjádřit.

Oddíl třetí

Zahájení hlavního líčení

§ 202

Přítomnost při hlavním líčení

(1) Hlavní líčení se koná za stálé přítomnosti všech členů senátu, zapisovatele a prokurátora.

(2) V nepřítomnosti obžalovaného může se hlavní líčení provést, jen když soud má za to, že lze věc spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení dosáhnout i bez přítomnosti obžalovaného, a přítom

a) obžaloba byla obžalovanému řádně doručena a obžalovaný byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán a

b) o skutku, který je předmětem obžaloby, byl obžalovaný už některým orgánem činným v trestním řízení vyslechnut a byla dodržena ustanovení o vznesení obvinění a o seznámení obviněného s výsledky vyšetřování.

(3) Hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného nelze konat, je-li obžalovaný ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody nebo jde-li o trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let. V případech nutné obhajoby (§ 36) nelze konat hlavní líčení bez přítomnosti obhájce.

Řízení hlavního líčení

§ 203

(1) Hlavní líčení řídí předseda senátu.

(2) Je povinen přítom dbát, aby byla zachována důstojnost a vážnost soudního jednání, aby hlavní líčení nebylo zdržováno výklady, které nemají vztah k projednávané věci, a aby bylo zaměřeno co nejúčinněji k objasnění věci.

(3) Kdo se cítí opatřením předsedy senátu při řízení hlavního líčení zkrácen, může žádat, aby rozhodl senát. Takovou žádost i rozhodnutí o ní je třeba zaznamenat v protokole.

§ 204

(1) Osoby, které ruší pořádek, může předseda senátu z jednací síně vykázat.

(2) Obžalovaný může být vykázán jen usnesením senátu po předchozí výstraze, a to jen na dobu nezbytně nutnou. Jakmile mu byl povolen znovu přístup do jednací síně, sdělí mu předseda senátu

Počátek hlavního líčení

§ 205

(1) Hlavní líčení zahájí předseda senátu sdělením věci, která bude projednávána; potom předseda zjistí, zda se dostavily osoby, které byly k hlavnímu líčení předvolány nebo o něm vyrozuměny, a zjistí jejich totožnost. U osob, u kterých je třeba zachovat lhůtu k přípravě, zjistí, zda tato lhůta byla zachována.

(2) Jestliže se některá z předvolaných osob nedostavila, rozhodne soud po slyšení přítomných stran, zda je možno líčení přesto provést, či zda je nutno je odročit.

§ 206

(1) Po provedení úkonů uvedených v § 205 předseda senátu vyzve prokurátora, aby přednesl obžalobu.

(2) Učinil-li prokurátor v obžalobě návrh, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit poškozenému škodu způsobenou trestným činem, vyzve předseda senátu po přednesení obžaloby poškozeného, aby se k návrhu vyjádřil. Nebyl-li takový návrh v obžalobě učiněn, dotáže se poškozeného, zda navrhuje, aby obžalovanému byla uložena povinnost k náhradě škody způsobené trestným činem, a v jakém rozsahu. Nedostavil-li se poškozený k hlavnímu líčení a je-li jeho návrh obsažen už ve spise, předseda senátu přečte tento návrh ze spisu.

(3) Uplatňuje-li práva poškozeného osoba, které toto právo zřejmě nepřísluší, vysloví soud usnesením, že onu osobu jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští. Takové rozhodnutí nebrání uplatnění nároku na náhradu škody před příslušným orgánem.

(4) Podle odstavce 3 postupuje soud také tehdy, brání-li účasti poškozeného okolností uvedené v § 44 odst. 2 a 3.

Oddíl čtvrtý

Dokazování

Výslech obžalovaného

§ 207

(1) Po přednesení obžaloby a vyjádření poškozeného vyslechně předseda senátu obžalovaného k obsahu obžaloby, a byl-li uplatněn nárok na náhradu škody, též k tomuto nároku.

(2) Protokol o dřívější výpovědi obžalovaného se přečte jen tehdy, když se jedná v nepřítomnosti obžalovaného, když obžalovaný odepře vypovídat anebo když se objeví podstatné rozpory mezi jeho

dřívější výpovědi a jeho údaji při hlavním líčení. Na tyto rozpory je třeba obžalovaného upozornit a dotázat se ho na jejich příčinu.

§ 208

Je-li obžalovaných několik, předseda senátu může učinit opatření, aby obžalovaný byl vyslýchán v nepřítomnosti spoluobžalovaných. Obžalovaného však je třeba vždy ještě v průběhu dokazování seznámit s obsahem výpovědi spoluobžalovaných, kteří byli vyslýcháni v jeho nepřítomnosti.

Provádění dalších důkazů

§ 209

Předseda senátu má dbát o to, aby svědek ještě nevyslechnutý nebyl přítomen při výslechu obžalovaného a jiných svědků. Je-li obava, že svědek v přítomnosti obžalovaného nevypraví pravdu, může předseda senátu nařídít, aby se obžalovaný po dobu jeho výslechu vzdálil z jednací síně. Po návratu do jednací síně musí mu však sdělit obsah svědkovy výpovědi, aby se k ní obžalovaný mohl vyjádřit.

§ 210

Jestliže znalec nepodal ještě ve věci písemný posudek anebo se od něho odchyluje nebo jej doplňuje, může mu předseda senátu uložit, aby posudek nebo jeho doplněk nadiktoval do protokolu nebo jej sám napsal.

§ 211

[1] Místo výslechu svědka nebo znalce při hlavním líčení lze číst protokol o jejich výpovědi pouze na základě rozhodnutí soudu, jestliže pro menší význam dokazované skutečnosti nebo se zřetelem na povahu ostatního důkazního materiálu soud nepokládá osobní výslech za nutný a

- a) prokurátor i obžalovaný s tím souhlasí, nebo
- b) osobní výslech svědka nebo znalce by byl spojen s nepříměřenými obtížemi nebo náklady.

[2] Protokol o výpovědi spoluobžalovaného nebo svědka se přečte také tehdy, jestliže taková osoba

- a) zemřela nebo se stala nezvěstnou, pro trvalý pobyt v cizině nedosažitelnou, anebo onemocněla chorobou, která natrvalo nebo pro dohlednou dobu znemožňuje její výslech,
- b) při hlavním líčení bez oprávnění odepřela vyprávět nebo se odchyluje v podstatných bodech od své dřívější výpovědi.

[3] Protokol o výpovědi svědka, který má právo odepřít výpověď podle § 100, je možno číst jen za předpokladu, že před výslechem, jehož se protokol

týká, byl o svém právu řádně poučen a výslovně prohlásil, že ho nepoužívá. Za uvedeného předpokladu lze jeho výpověď přečíst, i když u hlavního líčení svědčit odepřel.

§ 212

Posudky a zprávy státních orgánů, státních ústavů nebo jiných orgánů, které plní úkoly státní správy, se vždy přečtou, jestliže mají vztah k projednávané věci.

§ 213

[1] Listiny, jimiž se provádí důkaz, se při hlavním líčení přečtou a umožní se nahlédnout do nich stranám, a je-li toho třeba, též svědkům a znalcům.

[2] Jiné věcné důkazy se předloží stranám, a je-li toho třeba, též svědkům a znalcům.

§ 214

Obžalovaný musí být po provedení každého důkazu dotázán, zda se chce k němu vyjádřit, a jeho vyjádření se zapisuje do protokolu.

§ 215

Součinnost stran při dokazování

[1] Prokurátor, společenský žalobce, společenský obhájce, obžalovaný, jeho obhájce a zákonný zástupce, zúčastněná osoba, poškozený a jejich zmocněnci mohou se souhlasem předsedy senátu klást vyslýcháným otázky, a to zpravidla tehdy, když předseda senátu své dotazy skončil a když už nemají otázek členové senátu.

[2] Po provedení všech důkazů zjistí předseda senátu, zda strany nečiní návrhy na doplnění dokazování.

Oddíl pátý

Závěr hlavního líčení

Závěrečné řeči

§ 216

[1] Není-li dalších důkazních návrhů nebo bylo-li rozhodnuto, že se další důkazy provádět nebudou, prohlásí předseda senátu dokazování za skončené a udělí slovo k závěrečným řečem.

[2] Po závěrečné řeči prokurátora promluví společenský žalobce, poškozený, zúčastněná osoba, společenský obhájce, obhájce obžalovaného, popřípadě obžalovaný. Má-li poškozený nebo zúčastněná osoba zmocněnce, promluví zmocněnec. Je-li třeba, určí předseda senátu pořadí, v němž se po závěrečné řeči prokurátora ujmou slova jednotlivé oprávněné osoby. Obhájce obžalovaného, popřípadě obžalovaný mluví však vždy poslední.

{3} Jestliže se po řeči obhájce nebo obžalovaného ujal slova znovu prokurátor nebo společenský žalobce, má obhájce, popřípadě obžalovaný právo na to odpovědět.

{4} Závěrečné řeči může předseda senátu přerušit jen tehdy, vybočují-li zřejmě z rámce projednávané věci.

§ 217

Po skončení závěrečných řečí a před odchodem k závěrečné poradě udělí předseda senátu obžalovanému poslední slovo. Během tohoto projevu nesmí být obžalovanému ani soudem, ani nikým jiným kladeny otázky.

§ 218

Doplnění dokazování

{1} Shledá-li soud vzhledem k závěrečným řečem nebo při závěrečné poradě, že je třeba ještě některou okolnost objasnit, usnese se, že dokazování bude doplněno, a v hlavním líčení pokračuje.

{2} Po doplnění dokazování je třeba vždy znovu dát slovo k závěrečným řečem.

Oddíl šestý

Odročení hlavního líčení

§ 219

{1} Soud odročí hlavní líčení, objeví-li se překážka, pro kterou nelze hlavní líčení provést nebo v něm pokračovat. Dříve než hlavní líčení odročí, zjistí, zda strany nenavrhují další důkazy, které by bylo třeba k příštím líčení opatřit.

{2} Při pokračování v odročeném hlavním líčení sdělí předseda senátu podstatný obsah dosavadního jednání. Jestliže se však změnilo sestavení senátu, jestliže od odročení hlavního líčení uplynula delší doba nebo jestliže z jiného důvodu je toho třeba, musí být hlavní líčení provedeno znovu.

Oddíl sedmý

Rozhodnutí soudu v hlavním líčení

§ 220

Podklad pro rozhodnutí

{1} Soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu.

{2} Při svém rozhodnutí smí přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení, a opírat se o důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny.

{3} Důkazní materiál z přípravného řízení, který má vztah k projednávané věci, je soud po-

vinen v hlavním líčení probrat a v rozhodnutí se s ním vypořádat.

{4} Právním posouzením skutku v obžalobě není soud vázán.

§ 221

Vrácení věci prokurátorovi

{1} Ukazují-li výsledky hlavního líčení na to, že skutek, pro který je obžalovaný stíhán, je třeba při správném použití zákona posuzovat podle jiného ustanovení zákona, než podle kterého jej posuzovala obžaloba, a potřebuje-li věc z tohoto hlediska ještě dalšího objasnění, vrátí ji soud prokurátorovi k došetření.

{2} Soud vrátí věc prokurátorovi k došetření také tehdy, ukazují-li výsledky hlavního líčení, že se obžalovaný dopustil ještě dalšího skutku, který je trestným činem, a prokurátor o vrácení věci požádá vzhledem k potřebě společného projednání.

{3} Ustanovení § 191 platí i pro vrácení věci podle odstavců 1 a 2.

{4} Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 22.

Postoupení věci

{1} Shledá-li soud v zažalovaném skutku trestný čin, k jehož projednávání není příslušný, postoupí věc příslušnému soudu. Je však povinen rozhodnout věc sám, jde-li toliko o nepříslušnost místní a obžalovaný ji nevytkl; rovněž je povinen sám věc rozhodnout, měla-li by věc být postoupena soudu téhož druhu, avšak nižšího stupně. Postoupit věc jinému soudu nemůže soud, jemuž byla věc postoupena nadřízeným soudem, ledaže by se skutkový podklad pro posouzení příslušnosti mezitím podstatně změnil.

{2} Shledá-li soud v zažalovaném skutku toliko provinění, o němž je příslušný rozhodovat místní lidový soud, postoupí věc tomuto soudu.

{3} Shledá-li soud v zažalovaném skutku toliko provinění nebo přestupek, o nichž je příslušný rozhodovat jiný orgán než místní lidový soud, postoupí věc tomuto orgánu.

{4} Proti usnesení o postoupení podle odstavců 2 a 3 může prokurátor podat stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 223

Zastavení trestního stíhání

{1} Soud zastaví trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1.

[²] Soud může zastavit trestní stíhání též tehdy, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některý z důvodů uvedených v § 177 odst. 2.

[³] Rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 může se týkat také jen některého ze skutků, pro které byla podána obžaloba.

[⁴] Proti rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 může prokurátor podat stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 224

Přerušení trestního stíhání

[¹] Soud přeruší trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 178 odst. 1 písm. b) až d).

[²] Soud přeruší trestní stíhání také tehdy, nelze-li obžalovanému doručit předvolání k hlavnímu líčení.

[³] Pomine-li důvod přerušení, soud v trestním stíhání pokračuje.

[⁴] Proti rozhodnutí, jímž soud trestní stíhání přerušil nebo jímž návrh na pokračování v něm zamítl, může prokurátor podat stížnost.

Rozsudek

§ 225

[¹] Nebude-li věc vrácena prokurátorovi podle § 221 ani postoupena podle § 222 a nedojde-li k zastavení trestního stíhání podle § 223 nebo k jeho přerušení podle § 224, rozhodne soud rozsudkem, zda se obžalovaný uznává vinným nebo zda se obžaloby zprošťuje.

[²] Uznat obžalovaného vinným trestným činem podle přísnějšího ustanovení zákona, než podle kterého posuzovala skutek obžaloba, může soud jen tehdy, když obžalovaný byl na možnost tohoto přísnějšího posuzování skutku upozorněn podle § 190 odst. 2. Nestalo-li se tak, je třeba obžalovaného na onu možnost upozornit ještě před vynesením rozsudku, a žádá-li o to, poskytnout mu znovu lhůtu k přípravě obhajoby a hlavní líčení k tomu účelu odročit.

§ 226

Soud zproští obžalovaného obžaloby,

- a) nebylo-li prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán,
- b) není-li tento skutek trestným činem,
- c) nebylo-li prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný,
- d) není-li obžalovaný pro nepřičetnost trestně odpovědný, nebo
- e) zanikla-li trestnost činu.

§ 227

Jestliže tu byly podmínky pro zastavení trestního stíhání v důsledku udělení milosti, amnestie nebo promlčení a v řízení se pokračovalo jen proto, že obžalovaný na projednání věci trval (§ 11 odst. 2), soud, neshledá-li žádný jiný důvod ke zproštění obžalovaného, vysloví sice vinu, trest však neuloží.

§ 228

[¹] Odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu zpravidla v rozsudku, aby ji poškozenému nahradil, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 2).

[²] Výrok o povinnosti obžalovaného k náhradě škody musí přesně označovat osobu oprávněného a nárok, který mu byl přisouzen. V odůvodněných případech může soud vyslovit, že závazek má být splněn ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti zároveň určí.

§ 229

[¹] Není-li podle výsledku dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody třeba provádět další dokazování, jež přesahuje potřeby trestního stíhání a podstatně by je protáhlo, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

[²] Na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem odkáže soud poškozeného také se zbytkem jeho nároku, jestliže mu nárok z jakéhokoli důvodu přízná jen zčásti.

[³] Jestliže soud obžalovaného obžaloby zproští, odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody vždy na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

§ 230

[¹] Shledal-li soud u obžalovaného důvod k uložení ochranného opatření, může je uložit i bez návrhu prokurátora.

[²] Jestliže soud potřebuje k rozhodnutí o ochranném opatření provést ještě další dokazování, které nemůže být provedeno ihned, vyhradí rozhodnutí o ochranném opatření veřejnému zasedání.

[³] Postupovat podle odstavce 2 lze i tehdy, jestliže prokurátor učinil návrh na zabránění věci nenáležící obžalovanému.

Oddíl osmý

Rozhodnutí soudu mimo hlavní líčení

§ 231

[¹] Vyjde-li najevo mimo hlavní líčení některá z okolností odůvodňujících zastavení trestního stíhání podle § 223 odst. 1 a 2 nebo přerušení trestního stíhání podle § 224 odst. 1 a 2, soud trestní stíhání zastaví, popřípadě přeruší v neveřejném zasedání.

[²] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 může prokurátor podat stížnost, jež má, nejde-li o přerušení trestního stíhání, odkladný účinek.

HLAVA ČTRNÁCTÁ VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ

§ 232

Obecné ustanovení

Ve veřejném zasedání rozhoduje soud tam, kde to zákon výslovně stanoví.

§ 233

Příprava veřejného zasedání

[¹] Předseda senátu předvolá k veřejnému zasedání osoby, jejichž osobní účast při něm je nutná. O veřejném zasedání vyrozumí prokurátora, jakož i osobu, která svým návrhem dala k veřejnému zasedání podnět, a osobu, která může být přímo dotčena rozhodnutím, jestliže tyto osoby nebyly k veřejnému zasedání předvolány; vyrozumí též obhájce, popřípadě zmocněnce a zákonného zástupce těchto osob. K předvolání nebo vyrozumění připojí opis návrhu, kterým byl k veřejnému zasedání dán podnět.

[²] Den veřejného zasedání stanoví předseda senátu tak, aby osobě, která k veřejnému zasedání dala svým návrhem podnět, osobě, která může být přímo dotčena rozhodnutím, obhájci nebo zmocněnci těchto osob, jakož i prokurátorovi zbývala od doručení předvolání k veřejnému zasedání nebo od vyrozumění o něm alespoň pětidenní lhůta k přípravě. Zkrácení této lhůty je možné jen se souhlasem toho, v jehož zájmu je lhůta dána. U ostatních osob, které se k veřejnému zasedání předvolávají nebo o něm vyrozumívají, je třeba zachovat zpravidla třídní lhůtu.

§ 234

Přítomnost při veřejném zasedání

[¹] Veřejné zasedání se koná za stálé přítomnosti všech členů senátu a zapisovatele.

[²] Nestanoví-li zákon něco jiného, není účast prokurátora a obhájce při veřejném zasedání nutná.

Průběh veřejného zasedání

§ 235

[¹] Po zahájení veřejného zasedání podá předseda nebo jím určený člen senátu na podkladě spisu zprávu o stavu věci zaměřenou na otázky, které je třeba ve veřejném zasedání řešit. Poté osoba, která dala svým návrhem k veřejnému zasedání podnět, návrh přednese. Osoba, která může být přímo dotčena rozhodnutím, jakož i prokurátor se k návrhu vyjádří, nejsou-li sami navrhovateli.

[²] Jsou-li při veřejném zasedání prováděny důkazy, užije se přiměřeně ustanovení o dokazování u hlavního líčení. Omezení v provádění důkazu čtením protokolu o výpovědi svědka nebo znalce (§ 211 odst. 1) platí pouze pro veřejné zasedání konané o odvolání.

[³] Po provedení důkazů udělí předseda senátu slovo ke konečným návrhům. Je-li osobou, která může být přímo dotčena rozhodnutím, obviněný, má právo mluvit poslední.

§ 236

Rozhodnutí soudu se vždy vyhlásí veřejně.

§ 237

Podklad pro rozhodnutí

Při svém rozhodnutí smí soud přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány ve veřejném zasedání, a opírat se o důkazy, které byly ve veřejném zasedání provedeny.

§ 238

Použití ustanovení o hlavním líčení

Na veřejnost, řízení, počátek a odročení veřejného zasedání se užije přiměřeně ustanovení o hlavním líčení.

§ 239

Ochranné léčení a zabrání věci

[¹] Nejde-li o případ, kdy si soud rozhodnutí o ochranném léčení nebo o zabrání věci vyhradil podle § 230 odst. 2, může je uložit ve veřejném zasedání, jen navrhne-li to prokurátor.

[²] Proti rozhodnutí o ochranném léčení a o zabrání věci je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

HLAVA PATNÁCTÁ NEVEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ

§ 240

V neveřejném zasedání rozhoduje soud tam, kde není zákonem předepsáno, že se rozhoduje v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání.

§ 241

O neveřejném zasedání vyrozumí předseda senátu prokurátora, a to zpravidla alespoň tři dny předem. Je-li účast prokurátora při neveřejném zasedání povinná, lze třídní lhůtu zkrátit jen s jeho souhlasem.

§ 242

(1) Neveřejné zasedání se koná za stálé přítomnosti všech členů senátu a zapisovatele.

(2) Nestanoví-li tento zákon něco jiného, není účast prokurátora při neveřejném zasedání povinná.

(3) Jiné osoby jsou z účasti na neveřejném zasedání vyloučeny.

§ 243

(1) Je-li třeba při neveřejném zasedání provést důkazy, děje se tak přečtením protokolů a jiných písemností.

(2) Než se soud odebere k závěrečné poradě, udělí předseda senátu slovo prokurátorovi ke konečnému vyjádření nebo návrhu.

§ 244

Rozhodnutí se vždy vyhlásí.

**HLAVA ŠESTNÁCTÁ
ODVOLÁNÍ A ŘÍZENÍ O NĚM**

§ 245

Přípustnost a účinek

(1) Oprávným prostředkem proti rozsudku soudu prvního stupně je odvolání.

(2) Odvolání má odkladný účinek.

Oprávněné osoby

§ 246

(1) Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) prokurátor pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

(2) Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož

i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

§ 247

(1) V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen prokurátor; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

(2) Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a prokurátora i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Prokurátor může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Není-li obžalovaný svéprávný, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

§ 248

Lhůta a místo podání

(1) Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

(2) Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak i jeho obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději.

(3) Jiným osobám uvedeným v § 247 odst. 2, s výjimkou prokurátora, končí lhůta týmž dnem jako obžalovanému.

§ 249

Obsah odvolání

(1) Odvolání prokurátora, odvolání, které podává za obžalovaného jeho obhájce, jakož i odvolání, které podává za poškozeného nebo za zúčastněnou osobu jejich zmocněnec, musí být ve lhůtě uvedené v § 248 také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v které části je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

(2) Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

§ 250

Vzdání se a zpětvzetí odvolání

(1) Po vyhlášení rozsudku může se oprávněná osoba odvolání výslovně vzdát.

(2) Osoba, která odvolání podala, může je výslovným prohlášením vzít zpět, a to až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě. Odvolání prokurátora může vzít zpět i nadřízený prokurátor.

[³] Odvolání podané ve prospěch obžalovaného jinou oprávněnou osobou nebo za obžalovaného obhájcem nebo zákonným zástupcem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem obžalovaného. Prokurátor může vzít, takové odvolání zpět i bez souhlasu obžalovaného. V tomto případě běží obžalovanému nová lhůta k podání odvolání od vyrozumění, že odvolání bylo vzato zpět.

[⁴] Zpětvzetí odvolání vezme, není-li překážek, usnesením na vědomí předseda senátu odvolacího soudu, a nebyla-li věc dosud tomuto soudu předložena, předseda senátu soudu prvního stupně.

§ 251

Řízení u soudu prvního stupně

Předseda senátu doručí opis odvolání ostatním stranám, které by mohly být rozhodnutím o odvolání přímo dotčeny, s upozorněním, že se mohou k odvolání vyjádřit; jakmile lhůta k podání odvolání všem oprávněným osobám uplynula, předloží spisy odvolacímu soudu.

§ 252

Odvolací soud

O odvolání proti rozsudku okresního soudu rozhoduje nadřízený krajský soud. O odvolání proti rozsudku krajského soudu jako soudu prvního stupně rozhoduje Nejvyšší soud.

Rozhodnutí odvolacího soudu

§ 253

[¹] Odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět.

[²] Jako opožděné nemůže být zamítnuto odvolání, které oprávněná osoba podala opožděně jen proto, že se řídila nesprávným poučením soudu.

§ 254

[¹] Nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížíje přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány.

[²] Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud podle odstavce 1 jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

§ 255

Odvolací soud přeruší trestní stíhání, vyjde-li za odvolacího řízení najevo, že po vyhlášení napadeného rozsudku nastala některá z okolností uvedených v § 178 odst. 1 písm. b) až d), anebo nelze-li obžalovanému doručit předvolání k veřejnému zasedání odvolacího soudu.

§ 256

Odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

§ 257

Odvolací soud napadený rozsudek zruší a

- a) věc postoupí, měl-li tak učinit již soud prvního stupně (§ 222 odst. 1 až 3),
- b) trestní stíhání zastaví, shledá-li, že je tu některá z okolností, jež by odůvodňovaly zastavení trestního stíhání soudem prvního stupně (§ 223 odst. 1 a 2),
- c) trestní stíhání přeruší, měl-li tak učinit již soud prvního stupně (§ 224 odst. 1 a 2).

§ 258

[¹] Odvolací soud zruší napadený rozsudek také

- a) pro podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby,
- b) pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění nebo proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí,
- c) vzniknou-li pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně,
- d) bylo-li napadeným rozsudkem porušeno ustanovení trestního zákona,
- e) je-li uložený trest nepřiměřený, nebo
- f) je-li rozhodnutí o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody nesprávné.

[²] Jestliže je vadná jen část napadeného rozsudku a lze ji oddělit od ostatních, zruší odvolací soud rozsudek jen v této části; zruší-li však, byť i jen zčásti, výrok o vině, zruší vždy zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

§ 259

[¹] Je-li po zrušení napadeného rozsudku nebo některé jeho části nutno učinit ve věci rozhodnutí

nové, vrátí odvolací soud věc zpravidla soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

[2] Záleží-li vada jen v tom, že v napadeném rozsudku některý výrok chybí nebo je neúplný, může odvolací soud, aniž rozsudek zruší, věc soudu prvního stupně vrátit s příkazem, aby o chybějícím výroku rozhodl nebo neúplný výrok doplnil.

[3] Rozhodnout sám rozsudkem ve věci může odvolací soud jen, je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn, a popřípadě důkazy provedenými bezprostředně před odvolacím soudem doplněn. Odvolací soud nemůže však sám

- a) uznat obžalovaného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem zproštěn,
- b) uznat obžalovaného vinným těžším trestným činem, než jakým ho mohl v napadeném rozsudku uznat vinným soud prvního stupně (§ 225 odst. 2),
- c) uložit obžalovanému trest smrti, neuložil-li mu jej už soud prvního stupně.

[4] Uložit obžalovanému přísnější trest, než jaký mu uložil soud prvního stupně, může odvolací soud jen na podkladě odvolání prokurátora, jež bylo podáno v neprospěch obžalovaného.

§ 260

Považuje-li to odvolací soud pro náležité objasnění věci za potřebné, může při zrušení rozsudku vyslovit, že se věc vrací prokurátorovi k došetření. Ustanovení § 191 platí i tu.

§ 261

Prospívá-li důvod, z něhož rozhodl odvolací soud ve prospěch některého obžalovaného, také dalším spoluobžalovanému nebo zúčastněné osobě, rozhodne odvolací soud vždy též v jejich prospěch. Stejně rozhodne ve prospěch obžalovaného, kterému prospívá důvod, z něhož rozhodl ve prospěch zúčastněné osoby.

§ 262

Rozhodne-li odvolací soud, že se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, může zároveň nařídit, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Z důležitého důvodu může také nařídit, aby ji projednal a rozhodl jiný soud téhož druhu a téhož stupně v jeho obvodě.

§ 263

Řízení u odvolacího soudu

[1] O odvolání rozhoduje odvolací soud ve veřejném zasedání. Rozhodnutí podle § 253, 255 a 257 může učinit též v neveřejném zasedání.

[2] Účast prokurátora při veřejném i neveřejném zasedání je povinná.

[3] Při veřejném zasedání konaném o odvolání musí obžalovaný mít obhájce ve všech případech, kdy ho musí mít při hlavním líčení.

[4] V nepřítomnosti obžalovaného, který je ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, lze veřejné zasedání odvolacího soudu konat jen tehdy, jestliže obžalovaný výslovně prohlásí, že se účasti při veřejném zasedání vzdává.

[5] Po zahájení veřejného zasedání předseda senátu nebo jím určený člen senátu přednese nejdříve napadený rozsudek, uvede, které vady rozsudku anebo řízení jsou vytýkány, a sdělí podstatný obsah dosavadního řízení.

[6] Důkazy před odvolacím soudem se zpravidla neprovádějí. Jen výjimečně může odvolací soud řízení doplnit důkazy nezbytnými k tomu, aby mohl o odvolání rozhodnout.

§ 264

Řízení u soudu prvního stupně
po zrušení rozsudku

[1] Soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil.

[2] Byl-li napadený rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže být obžalovanému v novém řízení uložen přísnější trest, než jaký mu byl uložen zrušeným rozsudkem, ledaže by soud v novém řízení na podkladě skutečností, které vyšly nově najevo, uznal obžalovaného vinným těžším trestným činem.

§ 265

Důsledky zrušení výroku
o náhradě škody

Zruší-li odvolací soud napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody a nerozhodne-li sám ve věci, odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

HLAVA SEDMNÁCTÁ

STÍŽNOST PRO PORUŠENÍ ZÁKONA A ŘÍZENÍ O NI

§ 266

[1] Proti pravomocnému rozhodnutí soudu, jímž byl porušen zákon, jakož i proti pravomocnému rozhodnutí soudu, které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení, může generální prokurá-

tor nebo předseda Nejvyššího soudu podat u Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona. Generální prokurátor jí může podat i proti takovému rozhodnutí prokurátora.

(2) Proti výroku o trestu lze stížnost pro porušení zákona podat jen tehdy, jestliže trest je ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti činu pro společnost nebo k poměrům pachatele nebo jestliže uložený druh trestu je v zřejmém rozporu s účelem trestu.

(3) Týká-li se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 více osob, lze stížnost pro porušení zákona podat také jen proti té části rozhodnutí, která se týká některé z těchto osob.

(4) Proti rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona není stížnost pro porušení zákona přípustná.

§ 267

(1) Nejvyšší soud přezkoumá na podkladě stížností pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo.

(2) Byla-li stížnost pro porušení zákona omezena podle § 266 odst. 3, přezkoumá správnost jen těch výroků, které se týkají osoby, již se stížnost pro porušení zákona dotýká, jakož i řízení, jež této části rozhodnutí předcházelo.

§ 268

(1) Shledá-li Nejvyšší soud, že zákon porušen nebyl, stížnost pro porušení zákona usnesením zamítne.

(2) Shledá-li Nejvyšší soud, že zákon porušen byl, vysloví rozsudkem, že napadeným rozhodnutím, popřípadě jeho částí (§ 266 odst. 3) nebo v řízení, jež takovému rozhodnutí předcházelo, byl porušen zákon.

§ 269

(1) Výrok podle § 268 odst. 2 se nedotýká právní moci rozhodnutí, o němž jde.

(2) Byl-li však porušen zákon v neprospěch obviněného, zruší Nejvyšší soud zároveň s výrokem uvedeným v § 268 odst. 2 napadené rozhodnutí nebo jeho část, popřípadě též vadné řízení mu předcházející. Je-li nezákonný jen některý výrok napadeného rozhodnutí a lze-li jej oddělit od ostatních, zruší Nejvyšší soud jen tento výrok. Zruší-li však, byť i jen zčásti, výrok o vině, zruší vždy zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Zruší také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Ustanovení § 261 se užije přiměřeně.

§ 270

(1) Je-li po zrušení napadeného rozhodnutí nebo některého jeho výroku nutno učinit ve věci rozhodnutí nové, přikáže Nejvyšší soud zpravidla soudu nebo prokurátorovi, o jehož rozhodnutí jde, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

(2) Záleží-li porušení zákona jen v tom, že v napadeném rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný, může Nejvyšší soud, aniž rozhodnutí zruší, přikázat soudu nebo prokurátorovi, o jehož rozhodnutí jde, aby o chybějícím výroku rozhodl nebo neúplný výrok doplnil.

(3) Prikazuje-li Nejvyšší soud věc podle odstavce 1 nebo 2 k novému projednání a rozhodnutí, může zároveň nařídít, aby jí soud projednal a rozhodl v jiném složení senátu. Z důležitých důvodů může také věc přikázat k projednání a rozhodnutí jinému soudu nebo jinému prokurátorovi.

(4) Soud nebo prokurátor, jemuž byla věc přikázána, je vázán právním názorem, který vyslovil ve věci Nejvyšší soud, a je povinen provést procesní úkony, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil.

§ 271

(1) Nejvyšší soud může při zrušení napadeného rozhodnutí také sám hned rozhodnout ve věci, je-li možno rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozhodnutí správně zjištěn. Nejvyšší soud nemůže však sám

- a) uznat obviněného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem obžaloby zproštěn nebo pro nějž bylo trestní stíhání zastaveno,
- b) uznat obviněného vinným těžším trestným činem, než jakým mohl být uznán vinným napadeným rozsudkem,
- c) uložit obviněnému trest smrti.

(2) Zruší-li Nejvyšší soud rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody, užije přiměřeně § 265.

§ 272

Nebyl-li zákon porušen v neprospěch obviněného, může Nejvyšší soud postupovat podle § 269 odst. 2 až § 271 jen tehdy, navrhl-li to generální prokurátor nebo předseda Nejvyššího soudu ve stížnosti pro porušení zákona podané do šesti měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí a rozhodl-li Nejvyšší soud o této stížnosti do tří měsíců od jejího podání.

§ 273

Jestliže Nejvyšší soud vyslovil, že zákon byl porušen v neprospěch obviněného, nelze obviněnému při novém rozhodování uložit trest přísnější,

než jaký mu byl uložen původním rozsudkem. Jde-li o jiné rozhodnutí, platí ustanovení § 150 přiměřeně.

§ 274

(1) O stížnosti pro porušení zákona rozhoduje Nejvyšší soud ve veřejném zasedání za účasti generálního prokurátora.

(2) Směřuje-li stížnost pro porušení zákona proti rozhodnutí senátu nebo předsedy senátu Nejvyššího soudu, rozhoduje o ní presidium Nejvyššího soudu, pokud nevyhradilo rozhodnutí o ní plénu Nejvyššího soudu. Presidium a plénum Nejvyššího soudu rozhodují v těchto případech v neveřejném zasedání za účasti generálního prokurátora.

§ 275

(1) Byl-li zákon porušen v neprospěch obviněného, nepřekáží jeho smrt provedení řízení na podkladě stížnosti pro porušení zákona; trestní stíhání nelze tu zastavit proto, že obviněný zemřel.

(2) Nelze-li vyrozumění o veřejném zasedání doručit osobě, která rozhodnutím o stížnosti pro porušení zákona může být přímo dotčena, stačí o konání veřejného zasedání vyrozumět jejího obhájce, popřípadě zmocněnce. Nemá-li tato osoba obhájce, popřípadě zmocněnce, je třeba jí ho k tomu účelu ustanovit. Ustanovení § 39 se tu užije obdobně.

(3) Vykonává-li se na obviněném trest odnětí svobody uložený mu původním rozsudkem a Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona výrok o tomto trestu zruší, rozhodne zároveň o vazbě.

(4) Generální prokurátor nebo předseda Nejvyššího soudu mohou výkon rozhodnutí, proti němuž podali stížnost pro porušení zákona, odložit nebo přerušit až do rozhodnutí.

§ 276

Je-li pro rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona třeba objasnit nějakou okolnost, provede potřebné šetření předseda senátu Nejvyššího soudu anebo na jeho žádost některý jiný orgán činný v trestním řízení, popřípadě i bezpečnostní orgán. Pro takové šetření platí ustanovení hlavy páté. Ve zvlášť naléhavých případech lze k zajištění důkazního materiálu použít na podkladě usnesení senátu i prostředků uvedených v hlavě čtvrté. Zajistit osobu obviněného vydáním příkazu k dodání do vazby a vzetím do vazby lze však jen tehdy, navrhuje-li to generální prokurátor nebo předseda Nejvyššího soudu ve stížnosti pro porušení zákona podané v neprospěch obviněného a považuje-li to Nejvyšší soud za nezbytné vzhledem k závažnosti trestného činu a naléhavosti vazebních důvodů.

HLAVA OSMNÁCTÁ

OBNOVA ŘÍZENÍ

§ 277

Obecné ustanovení

Skončilo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě pravomocným rozsudkem anebo pravomocným usnesením soudu nebo prokurátora o zastavení trestního stíhání, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze k zajištění důkazního materiálu a k zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy.

Podmínky obnovy

§ 278

(1) Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti činu pro společnost nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

(2) Obnova řízení, které skončilo pravomocným usnesením soudu o zastavení trestního stíhání, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve vést k závěru, že důvody k zastavení tu nebyly a že je na místě v řízení o obžalobě pokračovat.

(3) Obnova řízení, které skončilo pravomocným usnesením prokurátora o zastavení trestního stíhání, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy prokurátoru dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve vést k závěru, že důvody k zastavení tu nebyly a že je na místě podat proti obviněnému obžalobu.

(4) Obnova řízení, které skončilo některým ze způsobů uvedených v předchozích odstavcích, se povolí též tehdy, bude-li pravomocným rozsudkem zjištěno, že prokurátor nebo soudce v původním řízení porušil svoje povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin.

§ 279

Obnova v neprospěch obviněného je vyloučena, jestliže

a) trestnost činu zanikla,

- b) na čin se vztahuje rozhodnutí presidenta republiky, kterým nařídil, aby se v trestním stíhání nepokračovalo, nebo
c) obviněný zemřel.

§ 280

Osoby oprávněné k návrhu na povolení obnovy

(1) Obnovu lze povolit jen na návrh oprávněné osoby.

(2) V neprospěch obviněného může návrh na povolení obnovy podat jen prokurátor.

(3) Ve prospěch obviněného mohou návrh na povolení obnovy podat kromě obviněného též osoby, které by mohly podat v jeho prospěch odvolání. Jestliže by tak mohly učinit i proti vůli obviněného, mohou proti jeho vůli podat i návrh na povolení obnovy. Takový návrh mohou učinit i po smrti obviněného.

(4) Dověl-li se soud nebo jiný státní orgán o okolnosti, která by mohla odůvodnit návrh na povolení obnovy, je povinen oznámit ji prokurátorovi. Jestliže jde o okolnost, která by mohla odůvodnit návrh na povolení obnovy ve prospěch obviněného, je prokurátor povinen zpravit o ní neprodleně obviněného, anebo není-li to možné, jinou osobu oprávněnou k podání návrhu, pokud takový návrh nepodá sám.

§ 281

Příslušnost soudu k rozhodnutí o obnově

(1) O návrhu na povolení obnovy řízení, které skončilo pravomocným usnesením prokurátora o zastavení trestního stíhání, rozhoduje soud, který by byl příslušný rozhodovat o obžalobě.

(2) O návrhu na povolení obnovy řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, a řízení, které skončilo pravomocným usnesením soudu o zastavení trestního stíhání, rozhoduje soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

(3) Přestože ve věci v prvním stupni rozhodoval okresní soud, rozhodne o návrhu na povolení obnovy krajský soud, navrhne-li to prokurátor s odůvodněním, že vzhledem k skutečnostem nebo důkazům, které nově vyšly najevo, jde o trestný čin náležející do příslušnosti krajského soudu.

Řízení o návrhu na povolení obnovy

§ 282

(1) Je-li pro rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy k prověření jeho důvodnosti třeba některou

okolnost předem objasnit, provede potřebné šetření předseda senátu nebo na jeho žádost některý jiný orgán činný v trestním řízení, popřípadě i bezpečnostní orgán. Pro takové šetření platí ustanovení hlavy páté.

(2) V případech zvláště naléhavých lze k zajištění důkazního materiálu na podkladě usnesení senátu použít i prostředků uvedených v hlavě čtvrté. Zajistit osobu obviněného vydáním příkazu k dodání do vazby a vzetím do vazby lze však před povolením obnovy jen tehdy, navrhne-li to prokurátor podávaje návrh na obnovu v neprospěch obviněného a považuje-li to soud za nezbytné vzhledem k povaze skutečností a důkazů, jež nově vyšly najevo, závažnosti trestného činu a naléhavosti vazebních důvodů.

(3) Byl-li podán návrh na povolení obnovy ve prospěch osoby odsouzené k trestu smrti, odloží soud výkon tohoto trestu až do rozhodnutí o návrhu. Po podání návrhu na obnovu může soud odložit nebo přerušit i výkon jiných trestů.

§ 283

Soud návrh na povolení obnovy zamítne,

- a) byl-li podán osobou neoprávněnou,
- b) směřuje-li jen proti rozhodnutí nebo výroku, stran něhož obnova není přípustná,
- c) je-li obnova vyloučena podle § 279, nebo
- d) neshledá-li důvody obnovy podle § 278.

§ 284

(1) Vyhoví-li soud návrhu na povolení obnovy, zruší napadené rozhodnutí zcela nebo v části, v níž je návrh důvodný. Zruší-li, byť i jen zčásti, výrok o vině, zruší vždy zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Zruší také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu.

(2) Jestliže soud povolí obnovu řízení, které skončilo pravomocným usnesením soudu o zastavení trestního stíhání, nebo jestliže povolí v otázce viny obnovu řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, může zároveň se zrušením rozhodnutí věc vrátit prokurátorovi k došetření, považuje-li to za potřebné pro objasnění věci. Krajský soud, který podle § 281 odst. 3 povolí obnovu řízení, v němž v prvním stupni rozhodl okresní soud, vrátí věc vždy prokurátoru. Ustanovení § 191 platí i tu.

(3) Jestliže soud povolí obnovu toliko ve výroku o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, odkáže poškozeného při zrušení tohoto výroku na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

§ 285

Jestliže soud povolí obnovu ve prospěch obviněného z důvodů, které prospívají také některému spoluobviněnému nebo zúčastněné osobě, povolí zároveň obnovu též v jejich prospěch.

§ 286

(1) O návrhu na povolení obnovy rozhoduje soud ve veřejném zasedání.

(2) Zamítnout návrh z důvodů uvedených v § 283 písm. a) až c) může i v neveřejném zasedání. Z důvodu uvedeného v § 283 písm. d) může návrh zamítnout v neveřejném zasedání pouze v tom případě, že návrh opřený o tytéž skutečnosti a důkazy byl již dříve pravomocně zamítnut a návrh nově podaný je jen jeho opakováním.

(3) Proti rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Rízení po povolení obnovy

§ 287

Vykonává-li se na obviněném trest odnětí svobody uložený mu původním rozsudkem, rozhodne soud po právní moci usnesení, jímž spolu s povolením obnovy zruší výrok o tomto trestu, neprodleně o vazbě.

§ 288

(1) Byla-li pravomocně povolena obnova řízení, které skončilo pravomocným usnesením prokurátora o zastavení trestního stíhání, pokračuje se v přípravném řízení.

(2) V ostatních případech pokračuje soud po pravomocném povolení obnovy v řízení na podkladě původní obžaloby, jestliže nebylo vysloveno, že se věc vrací prokurátoru k došetření (§ 284 odst. 2).

(3) Jestliže byla povolena obnova, jen pokud jde o některý z trestných činů, za něž byl pravomocně uložen úhrnný nebo souhrnný trest, a soud vrátil věc prokurátorovi k došetření, stanoví po právní moci usnesení povolujícího obnovu ve veřejném zasedání rozsudkem přiměřený trest za zbývajících trestných činů.

§ 289

Byla-li povolena obnova jen ve prospěch obviněného,

- a) doba od právní moci původního rozsudku do právní moci usnesení povolujícího obnovu se do promlčecí doby nezapočítává,
- b) nesmí mu být novým rozsudkem uložen trest přísnější, než jaký mu byl uložen původním rozsudkem,

- a) nepřekáží jeho smrt provedení dalšího řízení a trestní stíhání nelze zastavit proto, že obviněný zemřel.

HLAVA DEVATENÁCTÁ
ZVLÁŠTNÍ ZPŮSOBY ŘÍZENÍ

§ 290

Obecné ustanovení

Jestliže tato hlava neobsahuje ustanovení zvláštní, užíje se i na řízení podle této hlavy obecných předpisů.

Oddíl první

Rízení proti mladistvým

§ 291

Vznesení obvinění a obhajoba
mladistvého

(1) Obvinění proti mladistvému lze vznést jen s předchozím souhlasem prokurátora.

(2) Od vznesení obvinění musí mladistvý mít obhájce, který má také právo zúčastnit se podle ustanovení tohoto zákona vyšetřovacích úkonů (§ 168 odst. 1).

§ 292

Zjištění poměrů mladistvého

V řízení proti mladistvému je nutno co nejdůkladněji zjistit též stupeň rozumového a mravního vývoje mladistvého, jeho povahu, poměry i prostředí, v němž žil a byl vychován, jeho chování před spácháním trestného činu a po něm a jiné okolnosti důležité pro volbu prostředků vhodných pro jeho nápravu, zejména pro posouzení, zda má být nařízena ochranná výchova mladistvého. Zjištění poměrů mladistvého se zpravidla uloží orgánu pověřenému péčí o mládež.

§ 293

Vazba mladistvého

I když jsou tu vazební důvody podle § 67, smí být mladistvý vzat do vazby jedině tehdy, nelze-li účelu vazby dosáhnout jinak.

Rízení před soudem

§ 294

(1) Obžalobu proti mladistvému je nutno vždy předběžně projednat v zasedání senátu.

(2) Přijatou obžalobu doručí předseda senátu též orgánu pověřenému péčí o mládež.

§ 295

Vyžaduje-li to prospěch mladistvého, může příslušný soud postoupit věc soudu, v jehož obvodu mladistvý bydlí, nebo soudu, u něhož z jiných důvodů je konání trestního řízení se zřetelem na zájmy mladistvého nejúčelnější.

§ 296

Společné řízení proti mladistvému a osobě starší než osmnáct let lze konat jen výjimečně, je-li to nutné pro všestranné a objektivní objasnění věci nebo jsou-li pro to jiné důležité důvody. Pokud jde o mladistvého, užije se i ve společném řízení ustanovení tohoto oddílu.

§ 297

(1) Hlavní líčení nelze konat v nepřítomnosti mladistvého.

(2) O hlavním líčení a veřejném zasedání je třeba vyrozumět též orgán pověřený péčí o mládež. Prokurátor musí být i při veřejném zasedání vždy přítomen.

(3) Při hlavním líčení a veřejném zasedání proti mladistvému

- a) soud vyloučí veřejnost také tehdy, jestliže je to na prospěch mladistvého,
- b) předseda senátu může mladistvému přikázat, aby se při některé části hlavního líčení nebo veřejného zasedání vzdálil z jednací síně, je-li obava, že by tato část jednání mohla na jeho mravní vývoj působit nepříznivě; po návratu mladistvého do jednací síně mu sdělí podstatný obsah jednání konaného za jeho nepřítomnosti, aby se mohl k němu vyjádřit.
- c) zástupce orgánu pověřeného péčí o mládež má právo činit návrhy a dávat vyslychaným otázky; slovo k závěrečné řeči mu přísluší po mladistvém.

§ 298

Oznamování rozhodnutí

(1) Opis rozsudku se doručí vždy též orgánu pověřenému péčí o mládež.

(2) Nebyl-li zástupce orgánu pověřeného péčí o mládež přítomen při vyhlášení usnesení, proti němuž je přípustná stížnost nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno nebo přerušeno anebo věc postoupena, doručí se orgánu pověřenému péčí o mládež opis tohoto usnesení.

§ 299

Osoby oprávněné podat opravné prostředky

(1) Opravné prostředky ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, též orgán

pověřený péčí o mládež; lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

(2) Stížnost ve prospěch mladistvého mohou podat též jeho příbuzní v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, manžel a druh; lhůta k podání stížnosti jim končí tímž dnem jako mladistvému.

§ 300

Uložení ochranné výchovy

(1) Nejde-li o případ, kdy si soud rozhodnutí o ochranné výchově vyhradil podle § 230 odst. 2, může ji uložit ve veřejném zasedání, jen navrhne-li to prokurátor.

(2) Proti rozhodnutí o ochranné výchově je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 301

Společná ustanovení

(1) V řízení proti mladistvým je třeba dbát toho, aby jak vyšetřování, tak i rozhodování bylo svěřováno osobám, jejichž životní zkušenosti a znalost otázek souvisejících s výchovou mládeže zaručují splnění výchovného účelu řízení. Orgány činné v trestním řízení postupují v nejtěsnější spolupráci se zařízenými, jímž je svěřena péče o mládež, popřípadě se zařízeními psychiatrické péče. K vyšetření duševního stavu mladistvého se přibírá zpravidla znalec z oboru dětské nebo dorostové psychiatrie.

(2) Ustanovení tohoto oddílu se neužije

- a) v řízení o trestných činech, které obviněný spáchal před dovršením osmnáctého roku, jednak po jeho dovršení, jestliže zákon na čin spáchaný po dovršení osmnáctého roku stanoví trest stejný nebo přísnější, nebo
- b) dojde-li k vznesení obvinění až po dovršení devatenáctého roku obviněného.

(3) Ustanovení tohoto oddílu o účasti orgánu pověřeného péčí o mládež se neužije v oboru vojenského soudnictví.

Oddíl druhý

Řízení proti uprchlému

§ 302

(1) Řízení podle ustanovení tohoto oddílu lze konat proti tomu, kdo se vyhýbá trestnímu řízení pobytem v cizině nebo tím, že se skrývá.

(2) Proti osobě mladistvé tohoto řízení použít nelze.

§ 303

Vznést obvinění proti osobě uvedené v § 302 odst. 1 lze jen s předchozím souhlasem prokurátora.

§ 304

Obviněný musí mít v tomto řízení vždy obhájce. Ten má stejná práva jako obviněný.

§ 305

Řízení před soudem se koná podle ustanovení tohoto oddílu jen na návrh prokurátora. Návrh může být učiněn už v obžalobě.

§ 306

(1) Všechny písemnosti určené pro obviněného se doručují toliko obhájci.

(2) Předvolání k hlavnímu líčení a k veřejnému zasedání se také vhodným způsobem uveřejní. Hlavní líčení, popřípadě veřejné zasedání se pak provede i v nepřítomnosti obviněného, a to bez ohledu na to, zda se obviněný o něm dověděl.

Oddíl třetí

Řízení za stanného práva

§ 307

Vyhlášení stanného práva

(1) Vláda může vyhlásit stanné právo, když se v míře zvlášť nebezpečné rozmáhá některý z těchto trestných činů: teror (§ 93, 94 tr. zák.), záškodnictví (§ 95, 96 tr. zák.), sabotáž (§ 97 tr. zák.), spekulace (§ 117 tr. zák.), rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví (§ 132 tr. zák.), útok na státní orgán a orgán společenské organizace podle § 153 tr. zák., útok na veřejného činitele podle § 155 tr. zák., obecné ohrožení podle § 179 tr. zák., vražda (§ 219 tr. zák.), loupež (§ 234 tr. zák.), plenění v prostoru válečných operací (§ 264 tr. zák.), neuposlechnutí rozkazu (§ 273 tr. zák.), zběhnutí (§ 282 tr. zák.), zběhnutí do ciziny (§ 283 tr. zák.). Je-li třeba zabránit jen určitému způsobu páčání těchto trestných činů, omezí se stanné právo jen na tyto případy.

(2) Stanné právo se omezí na území nebo na útvary ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů, pro které je ho třeba.

(3) Stanné právo se vyhlásí ve všech obcích a u všech útvarů, pro které je nařízeno, a to takovým způsobem, aby vešlo co nejdříve v obecnou známost. Ve vyhlášce se uvedou trestné činy, kterých se stanné právo týká, a území a útvary, na které se vztahuje. Připojí se pohrůžka, že každý, kdo po vyhlášení spáchá takový trestný čin, bude souzen ve stanném řízení a potrestán smrtí.

§ 308

Účinky stanného práva

(1) Kdo se po vyhlášení stanného práva dopustí trestného činu, pro který bylo stanné právo vyhlá-

šeno, bude potrestán smrtí. Byla-li výkonem trestu smrti na jednom nebo několika odsouzených dána výstraha dostačující pro obnovení pořádku, může soud pro závažné polehčující okolnosti místo trestu smrti uložit trest odnětí svobody na sedm až patnáct let.

(2) Dopustí-li se po vyhlášení stanného práva trestného činu, pro který bylo stanné právo vyhlášeno, mladistvý, bude potrestán odnětím svobody na pět až deset let, a jde-li o vojáka v činné službě, odnětím svobody na pět až patnáct let.

Stanné řízení

§ 309

(1) Ve stanném řízení se projednají jen ty trestné činy, pro které bylo stanné právo vyhlášeno, a to jen jestliže byly spáchány po vyhlášení stanného práva a na území nebo u útvaru, pro něž bylo vyhlášeno.

(2) Stanné řízení nelze konat proti osobě, která nebyla přistížena při činu samém nebo kterou nelze bez průtahu usvědčit anebo která je těžce nemocná nebo těhotná; v takovém případě se koná řízení podle obecných předpisů.

§ 310

(1) Stanné řízení se zahájí na návrh prokurátora. Tento návrh nahrazuje obžalobu.

(2) Stanné řízení se koná u okresního soudu po způsobu hlavního líčení. Předběžné projednání obžaloby se nekoná. Celé řízení musí být skončeno nejpozději do 72 hodin od té doby, kdy byl obžalovaný postaven před soud.

(3) Ve stanném řízení musí mít obžalovaný obhájce.

§ 311

Koná-li se společné řízení proti několika obžalovaným, nesmí se řízení proti jednomu z obžalovaných zdržovat pátráním po ostatních.

§ 312

(1) Soud může obžalovaného uznat vinným jen tehdy, jestliže pro to hlasují všichni členové senátu. Nelze-li řízení skončit do 72 hodin od té doby, kdy byl obžalovaný postaven před soud, anebo nebude-li uznán vinným trestným činem, pro který bylo stanné právo vyhlášeno, postoupí soud věc příslušnému prokurátorovi k řízení podle obecných předpisů.

(2) Proti rozsudku není odvolání.

§ 313

(1) Trest smrti vyhlášený ve stanném řízení se vykoná zpravidla 3 až 12 hodin po vyhlášení rozsudku.

(2) Ustanovení § 316 a 317 se tu neužije.

§ 314

Zrušení stanného práva

(1) Pomine-li důvod, pro který bylo stanné právo vyhlášeno, vláda stanné právo zruší a veřejně to vyhlásí.

(2) Všechny věci, ve kterých v době, kdy se soud dozvěděl, že bylo stanné právo zrušeno, ještě nebyl vyhlášen rozsudek, jakož i ty, v nichž trest smrti ještě nebyl vykonán, postoupí soud příslušnému prokurátorovi k řízení podle obecných předpisů. Nevykonaný rozsudek, jímž byl uložen trest smrti, pozbývá platnosti.

**HLAVA DVACÁTÁ
VYKONÁVACÍ ŘÍZENÍ**

§ 315

**Příslušnost ve vykonávacím
řízení**

(1) Rozhodnutí vykonává, popřípadě jeho výkon zařizuje ten orgán, který rozhodnutí učinil; v řízení před soudem rozhodnutí senátu vykonává nebo jeho výkon zařizuje předseda senátu.

(2) Rozhodnutí souvisící s výkonem trestů a ochranných opatření činí, není-li dále stanoveno něco jiného, soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

(3) Opatření nutná k výkonu trestů a ochranných opatření a k vymáhání nákladů trestního řízení, zejména vyrozumívání jiných orgánů a osob, jímž přísluší spolupůsobení při výkonu uvedených rozhodnutí, činí, není-li dále stanoveno něco jiného, předseda senátu soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

Oddíl první

Výkon trestu smrti

§ 316

(1) Nabytí-li rozsudek, jímž byl uložen trest smrti, právní mocí, předloží předseda senátu soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, neprodleně spisy Nejvyššímu soudu.

(2) Nejvyšší soud přezkoumá zákonnost rozsudku a řízení mu předcházejícího, a shledá-li, že došlo k takovému porušení zákona, jež mohlo mít vliv na uložení trestu smrti, postupuje, jako by byla podána stížnost pro porušení zákona.

(3) Jestliže o trestu smrti rozhodoval Nejvyšší soud, přezkoumá rozsudek presidium Nejvyššího soudu.

§ 317

Trest smrti smí být vykonán teprve tehdy, zastal-li rozsudek po přezkoumání Nejvyšším soudem

nedotčen a soudu bylo sděleno, že nebyla podána žádost o milost, popřípadě že žádost o milost byla zamítnuta.

§ 318

(1) Nepřekáží-li již nic výkonu trestu smrti, oznámí soudce bezprostředně před výkonem trestu odsouzenému, že trest bude vykonán, a přečte mu rozsudek, avšak bez odůvodnění, a zamítavé rozhodnutí o žádosti o milost, byla-li podána.

(2) Na těhotné ženě se trest smrti vykonat nesmí.

§ 319

(1) Výkonu trestu smrti musí být přítomni soudce, prokurátor, náčelník nápravného zařízení a lékař.

(2) O výkonu trestu smrti sepiše přítomný soudce protokol, který musí obsahovat též údaje o tom, kdy podle zjištění lékaře nastala smrt. Protokol podpíší osoby uvedené v odstavci 1.

Oddíl druhý

Výkon trestu odnětí svobody

§ 320

Místo a způsob výkonu trestu

(1) Trest odnětí svobody se vykonává v nápravných zařízeních ministerstva vnitra; trest odnětí svobody nepřevyšující dvě léta uložený vojáku v základní službě může se vykonat také v nápravných zařízeních ministerstva národní obrany.

(2) Předpisy o výkonu trestu odnětí svobody v nápravných zařízeních ministerstva vnitra vydá ministr vnitra v dohodě s ministrem spravedlnosti a generálním prokurátorem; přitom zvlášť upraví výkon tohoto trestu u pachatelů zvlášť závažných trestných činů a u zvlášť nebezpečných recidivistů. Předpisy o výkonu trestu odnětí svobody v nápravných zařízeních ministerstva národní obrany vydá ministr národní obrany v dohodě s ministrem vnitra, ministrem spravedlnosti a generálním prokurátorem.

(3) Prokurátor, v jehož obvodu se vykonává trest odnětí svobody, dozírá na jeho výkon. Správa nápravného zařízení, v němž se trest odnětí svobody vykonává, je povinna provést příkazy prokurátora týkající se zachování předpisů platných pro výkon trestu odnětí svobody.

§ 321

Nařízení výkonu trestu

(1) Jakmile se rozhodnutí, podle něhož se má vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody, stalo

vykonatelným, předseda senátu příslušnému nápravnému zařízení zašle nařízení výkonu trestu a vyzve odsouzeného, je-li na svobodě, aby trest nastoupil. Stal-li se výrok o uložení trestu odnětí svobody vykonatelným rozhodnutím odvolacího soudu, může výkon tohoto trestu nařídít u obviněného, který je ve vazbě, předseda senátu odvolacího soudu hned při vyhlášení rozhodnutí.

[²] Není-li obava, že odsouzený, který je na svobodě, uprchne, může mu předseda senátu k nastoupení trestu poskytnout přiměřenou lhůtu, aby si mohl obstarat své záležitosti. Tato lhůta nesmí být delší než jeden měsíc ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v odstavci 1.

[³] Nenastoupí-li odsouzený trest ve lhůtě, která mu byla poskytnuta, nebo je-li obava, že uprchne, nařídí předseda senátu, aby byl do trestu dodán. Není-li známo místo pobytu odsouzeného, užije se na příkaz k jeho dodání do trestu přiměřeně ustanovení § 69 odst. 2.

Odklad výkonu trestu

§ 322

[¹] Předseda senátu odloží na potřebnou dobu výkon trestu odnětí svobody, jestliže by výkon trestu ohrozil život nebo zdraví odsouzeného.

[²] Trest odnětí svobody se může na těhotné ženě vykonat jen tehdy, jestliže je tak krátkého trvání, že porod pravděpodobně nenastane za výkonu trestu a výkonem trestu nebude ohroženo zdraví těhotné ženy nebo zdraví očekávaného dítěte. Jinak předseda senátu výkon trestu na těhotné ženě odloží, a to až na šest měsíců po porodu.

[³] Výkon trestu odnětí svobody na matce novorozeného dítěte může předseda senátu odložit až na dobu šesti měsíců po porodu.

[⁴] Proti rozhodnutí podle odstavců 1 až 3 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 323

[¹] Výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího jeden rok může předseda senátu z důležitých důvodů odložit, a to na dobu nejvýše tří měsíců ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v § 321 odst. 1.

[²] Další odklad výkonu takového trestu nebo jeho odklad na dobu delší než tři měsíce může povolit soud, a to jen výjimečně ze zvlášť důležitých důvodů, zejména mohl-li by výkon trestu mít pro odsouzeného nebo jeho rodinu mimořádně těžké následky. Odklad lze však povolit nejdéle na dobu šesti měsíců ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v § 321 odst. 1.

[³] Je-li obava, že odsouzený uprchne, nebo zneužívá-li povoleného odkladu, předseda senátu odklad odvolá.

[⁴] Proti rozhodnutí, jímž byl povolen odklad výkonu trestu podle odstavce 2, může prokurátor podat stížnost.

§ 324

Doba strávená v léčebném ústavu

Doba, kterou osoba, na níž se vykonává trest odnětí svobody, strávila za výkonu tohoto trestu v léčebném ústavu, počítá se do trestu.

Přerušeni výkonu trestu

§ 325

[¹] Je-li odsouzený, na němž se vykonává trest odnětí svobody, stížen těžkou chorobou, může předseda senátu výkon trestu na potřebnou dobu přerušit; předseda senátu přerušit výkon trestu vždy, jde-li o těhotnou ženu nebo o ženu krátce po porodu, jestliže by výkonem trestu bylo ohroženo její zdraví nebo zdraví jejího očekávaného nebo novorozeného dítěte.

[²] Je-li obava, že odsouzený uprchne, nebo zneužívá-li povoleného přerušeni, předseda senátu přerušeni výkonu trestu odvolá.

[³] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost.

§ 326

[¹] Odměnou za dobrý pracovní výkon a vzorné chování anebo pro naléhavé rodinné důvody může náčelník nápravného zařízení, v němž se trest odnětí svobody vykonává, výkon tohoto trestu nejdéle na patnáct dní přerušit, a to i opětovně; doba přerušeni se počítá do trestu.

[²] O přerušeni trestu podle odstavce 1 vyrozumí náčelník nápravného zařízení soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

§ 327

Upuštění od výkonu trestu

[¹] Soud může upustit od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, jestliže odsouzený byl nebo má být vydán do ciziny nebo vyhoštěn. Nedojde-li k vydání nebo vyhoštění anebo vrátil-li se vydaný nebo vyhoštěný, trest odnětí svobody nebo jeho zbytek se vykoná.

[²] Soud může upustit od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku též tehdy, zjistí-li, že odsouzený onemocněl nevyléčitelnou životu nebo bezpečnou chorobou nebo nevyléčitelnou chorobou duševní.

[³] Proti rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 328

Odklad a přerušeni výkonu trestu a upuštění od jeho výkonu u vojáků

[¹] Předseda senátu odloží nebo přerušit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího šest měsíců,

je-li odsouzený povolán k výkonu základní vojenské služby.

(2) Jestliže odsouzený ve výkonu této služby nespáchal žádný trestný čin a konal řádně vojenskou službu, upustí soud od výkonu trestu nebo jeho zbytku; jinak rozhodne, že se trest nebo jeho zbytek vykoná. Bylo-li upuštěno od výkonu trestu nebo jeho zbytku, pokládá se trest za vykonaný dnem, kdy byl jeho výkon odložen nebo přerušen.

(3) Proti rozhodnutí podle odstavce 2 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Podmíněné odsouzení

§ 329

(1) Jakmile nabyl právní moci rozsudek ukládající trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen se zřetelem na to, že se společenská organizace zaručila za nápravu odsouzeného, zašle předseda senátu opis rozsudku organizaci, která záruku převzala, a požádá ji o výchovné spolupůsobení. Požádá ji zároveň, aby v případě, že by záruka neplnila své poslání a organizace pro způsob života odsouzeného, porušování omezení a podmínek soudem stanovených nebo z jiných příčin záruku odvolala, sdělila toto svoje rozhodnutí soudu.

(2) Společenskou organizaci činnou na pracovišti odsouzeného nebo v jeho bydlišti může předseda senátu požádat o výchovné spolupůsobení, i když podmíněný odklad výkonu trestu byl povolen bez její záruky.

(3) Soud sleduje chování podmíněně odsouzeného ve zkušební době, přičemž se opírá o pomoc společenských organizací.

§ 330

(1) O tom, zda se podmíněně odsouzený osvědčil nebo zda se nařídí výkon podmíněně odloženého trestu, rozhodne soud ve veřejném zasedání. Ve veřejném zasedání rozhodne soud i o tom, zda se v důsledku odvolání záruky společenské organizace nařídí výkon podmíněně odloženého trestu nebo zda se podmíněně odsouzení ponechá v platnosti, jakož i o ponechání podmíněného odsouzení v platnosti a o prodloužení zkušební doby u mladistvého v případě § 82 odst. 2 tr. zák.

(2) Při rozhodování o osvědčení podmíněně odsouzeného se soud opírá též o vyjádření společenské organizace.

(3) Proti rozhodnutím podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(4) Rozhodnutí, že se podmíněně odsouzený osvědčil, může soud učinit se souhlasem prokurátora též v neveřejném zasedání.

Podmíněné propuštění

§ 331

(1) O podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody rozhoduje soud na návrh prokurátora nebo náčelníka nápravného zařízení, v němž se vykonává trest, na žádost odsouzeného nebo i bez takové žádosti, a to ve veřejném zasedání. Jde-li o mladistvého, rozhodne soud o podmíněném propuštění vždy, jakmile se vykoná jedna třetina trestu. Byla-li žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítnuta, může ji odsouzený opakovat teprve po uplynutí jednoho roku od zamítavého rozhodnutí, ledaže by žádost byla zamítnuta jen proto, že dosud neuplynula lhůta stanovená v zákoně pro podmíněné propuštění.

(2) Podmíněné propuštění může navrhnout též organizace uvedená v § 4 odst. 1, nabídne-li převzetí záruky za dovršení nápravy odsouzeného. Před podáním návrhu může požádat náčelníka nápravného zařízení, v němž se vykonává trest, aby jí sdělil stav převýchovy odsouzeného.

(3) Na dožádání společenské organizace o spolupůsobení při výchově podmíněně propuštěného se užije přiměřeně ustanovení § 329.

§ 332

(1) O tom, zda se podmíněně propuštěný osvědčil nebo zda se zbytek trestu vykoná, jakož i o tom, zda se vykoná zbytek trestu anebo ponechá v platnosti podmíněné propuštění při odvolání záruky společenskou organizací, rozhoduje soud ve veřejném zasedání. Vyslovit, že se podmíněně propuštěný osvědčil, může soud za souhlasu prokurátora i v neveřejném zasedání.

(2) Při rozhodování o osvědčení podmíněně propuštěného se soud opírá též o vyjádření společenské organizace.

§ 333

(1) Rozhodnutí podle § 331 činí okresní soud, v jehož obvodu se trest odnětí svobody vykonává, rozhodnutí podle § 332 soud, který odsouzeného z trestu podmíněně propustil.

(2) Před rozhodnutím o podmíněném propuštění nebo o výkonu zbytku trestu musí být odsouzený vyslechnut.

(3) Proti rozhodnutím podle § 331 a 332 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 334

Započítání vazby a trestu

(1) O započítání vazby a trestu rozhodne předseda senátu usnesením, a to zpravidla zároveň s na-

řízení výkonu trestu. Vazba se započítává podle stavu ke dni nařízení výkonu trestu, a to od doby, kdy osobní svoboda obviněného byla omezena.

(2) Proti usnesení podle odstavce 1 je přípustná stížnost.

§ 335

Občanská kontrola výkonu trestu

Občanskou kontrolu nad výkonem trestu odnětí svobody v nápravných zařízeních, kde se tento trest vykonává, provádějí komise volené Národním shromážděním a složené z poslanců Národního shromáždění. Členové těchto komisí jsou oprávněni kdykoli vstupovat do všech míst, kde se vykonává trest odnětí svobody, a mluvit tam s odsouzenými bez přítomnosti dozorcích orgánů.

Oddíl třetí

Výkon nápravného opatření

Nařízení výkonu trestu

§ 336

(1) Má-li se vykonat trest nápravného opatření, vyrozumí předseda senátu vedení podniku, úřadu, ústavu nebo jiného zařízení, v němž odsouzený pracuje, o tom, kdy má být s výkonem trestu započato, sdělí mu skutečnosti potřebné pro výkon trestu a upozorní na omezení ve způsobu života, jež soud odsouzenému uložil. Zároveň upozorní na povinnost bez odkladu sdělit soudu skutečnosti, pro které by bylo na místě přeměnit trest nápravného opatření nebo jeho zbytek v trest odnětí svobody, a na povinnost vyúčtovat a soudu odvádět ty částky z odměny příslušející odsouzenému za práci, které propadají státu.

(2) Má-li být trest nápravného opatření vykonán na členu jednotného zemědělského družstva nebo výrobního družstva, zašle předseda senátu vyrozumění podle odstavce 1 představenstvu družstva.

(3) U příslušníků ozbrojených sil a ozbrojených sborů se vyrozumění podle odstavce 1 zašle příslušnému veliteli nebo náčelníku.

(4) Je-li pro výkon uloženého trestu nápravného opatření třeba nejprve určit zaměstnání nebo stanovit podnik, v němž trest nápravného opatření bude vykonáván, učiní to podle zásad stanovených v rozsudku předseda senátu v dohodě s příslušným národním výborem.

§ 337

(1) Byl-li trest nápravného opatření uložen vzhledem k tomu, že se organizace uvedená v § 4

odst. 1 zaručila za nápravu odsouzeného, zašle předseda senátu opis rozsudku této organizaci a požádá ji o výchovné spolupůsobení při výkonu trestu. Požádá ji zároveň, aby v případě, že by záruka neplnila svoje poslání a organizace pro neplnění pracovních úkolů, způsob života odsouzeného, porušování omezení soudem stanovených nebo z jiných příčin záruku odvolala, sdělila toto svoje rozhodnutí soudu.

(2) Společenskou organizací činnou na pracovišti odsouzeného nebo v jeho bydlišti může předseda senátu požádat o výchovné spolupůsobení, i když trest nápravného opatření byl uložen bez její záruky. Učiní tak zejména, je-li na pracovišti odsouzeného činná základní organizace Revolučního odborového hnutí. U členů družstev je třeba o výchovné spolupůsobení požádat představenstvo družstva.

§ 338

Odklad a přerušení výkonu trestu

(1) Je-li odsouzený stížen chorobou, která mu znemožňuje výkon určeného zaměstnání, nebo jde-li o těhotnou ženu anebo jsou-li tu jiné důležité důvody, může předseda senátu výkon nápravného opatření na potřebnou dobu odložit nebo přerušit. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

(2) Předseda senátu může v takovém případě po dohodě s národním výborem též určit odsouzenému zaměstnání jiné.

(3) Na odklad a přerušení výkonu trestu nápravného opatření a na upuštění od jeho výkonu v případě, že byl odsouzený povolán k výkonu základní vojenské služby, užíje se obdobně ustanovení § 328.

§ 339

Upuštění od výkonu trestu

(1) Stane-li se osoba odsouzená k nápravnému opatření trvale práce neschopnou dříve, než bylo nápravné opatření vykonáno, upustí soud od výkonu nápravného opatření nebo jeho zbytku; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

(2) Bylo-li upuštěno od výkonu nápravného opatření nebo jeho zbytku podle odstavce 1, pokládá se trest nápravného opatření za vykonaný dnem, kdy nabylo právní moci usnesení, jímž bylo od výkonu nápravného opatření nebo jeho zbytku upuštěno.

§ 340

Přeměna nápravného opatření

O přeměně nápravného opatření nebo o přeměně jeho zbytku v trest odnětí svobody rozhodne soud ve veřejném zasedání. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Oddíl čtvrtý

Výkon některých dalších trestů

Výkon peněžitého trestu

§ 341

Jakmile se stal vykonatelným rozsudek, podle něhož je odsouzený povinen zaplatit peněžitý trest, vyzve předseda senátu odsouzeného, aby jej zaplatil do patnácti dnů, a upozorní ho, že jinak bude zaplacení vymáháno.

§ 342

(1) Na žádost odsouzeného může předseda senátu z důležitých důvodů

- a) odložit výkon peněžitého trestu, a to na dobu nejvýše tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabyl právní moci, nebo
- b) povolit splácení peněžitého trestu po částkách tak, aby byl celý zaplacen nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy rozsudek nabyl právní moci.

(2) Pominou-li důvody, pro které byl výkon peněžitého trestu odložen, nebo nedodrжуje-li odsouzený bez závažného důvodu splátky, může předseda senátu povolení odkladu nebo splátek odvolat.

§ 343

(1) Předseda senátu nařídí, aby peněžitý trest byl vymáhán, nezaplatí-li jej odsouzený

- a) do patnácti dnů poté, co byl k zaplacení vyzván,
- b) do patnácti dnů poté, co mu bylo oznámeno rozhodnutí, jímž povolený odklad nebo povolené splácení byly odvolány, nebo
- c) do uplynutí doby, na kterou byl výkon trestu odložen.

(2) Peněžitý trest smí být vymáhán, jen pokud tím nebude zmařeno uspokojení přiznaného nároku poškozeného na náhradu škody. Nepřikročí-li poškozený k vymáhání svého nároku do tří měsíců ode dne, kdy nabyl právní moci rozsudek, jímž byl peněžitý trest uložen, může být peněžitý trest vymáhán bez ohledu na nárok poškozeného.

§ 344

Soud upustí od výkonu peněžitého trestu, je-li zjevné, že by vymáhání nemělo výsledku nebo že by výkonem trestu byla vážně ohrožena výživa nebo výchova osoby, o jejíž výživu nebo výchovu je odsouzený podle zákona povinen pečovat.

Výkon trestu propadnutí majetku

§ 345

Stal-li se rozsudek, jímž byl uložen trest propadnutí celého majetku nebo jeho částí, vykonatel-

ným, zašle předseda senátu národnímu výboru opis rozsudku bez odůvodnění k provedení tohoto trestu.

§ 346

(1) Vzniknou-li při provádění trestu propadnutí majetku pochybnosti, zda se tento trest na určité prostředky nebo věci vztahuje vzhledem k tomu, že je jich nezbytně třeba k ukojení životních potřeb odsouzeného nebo osob, o jejichž výživu nebo výchovu je odsouzený podle zákona povinen pečovat, rozhodne o tom předseda senátu na návrh národního výboru, který provádí trest propadnutí majetku, anebo na žádost odsouzeného nebo osoby, o jejíž výživu nebo výchovu jde. Takovou žádost je možno podat jen do tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabyl právní moci, a jde-li o prostředky nebo věci, které byly prováděním trestu propadnutí majetku postiženy teprve později, do jednoho měsíce od doby, kdy se tak stalo.

(2) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(3) Opis pravomocného usnesení uvedeného v odstavci 1 zašle předseda senátu národnímu výboru.

(4) Vlastnické právo třetí osoby k prostředkům a věcem postiženým při provádění trestu propadnutí majetku nelze uplatnit podle odstavce 1, nýbrž toliko podle předpisů občanskoprávních.

Zajištění výkonu trestu propadnutí majetku

§ 347

(1) Je-li obviněný stíhán pro trestný čin, za který vzhledem k povaze a závažnosti činu a poměrum obviněného třeba očekávat uložení trestu propadnutí majetku, a je obava, že výkon tohoto trestu bude zmařen nebo ztížen, může soud a v přípravném řízení prokurátor majetek obviněného zajistit. Soud zajistí majetek obviněného vždy, uložil-li trest propadnutí majetku rozsudkem, který dosud nenabyl právní moci.

(2) Proti rozhodnutí o zajištění je přípustná stížnost.

§ 348

(1) Zajištění postihuje veškerý majetek obviněného, přírůstek a výtěžky, které ze zajištěného majetku plynou, jakož i majetek, kterého obviněný nabude po zajištění. Nevztahuje se však na prostředky a věci, na které se podle zákona nevztahuje propadnutí majetku.

(2) Předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor rozhodne na návrh národního výboru, který provádí rozhodnutí o zajištění, nebo na žádost obviněného nebo osoby, o jejíž výživu nebo výchovu je obviněný podle zákona povinen pečovat, zda se

na určité prostředky nebo věci zajištění majetku nevztahuje proto, že jich je nezbytně třeba k ukončení životních potřeb obviněného nebo uvedené osoby. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

[3] Pokud trvá zajištění, jsou neúčinné veškeré právní úkony obviněného, které se týkají zajištěného majetku, vyjímaje úkony směřující k odvrácení bezprostředně hrozící škody.

[4] Kdo má ve své moci věci, které náležejí do zajištěného majetku, je povinen, jakmile se o zajištění doví, oznámit to prokurátorovi nebo soudu, který majetek zajišťil; jinak odpovídá za škodu způsobenou opomenutím oznámení.

[5] Vlastnické právo třetí osoby k zajištěným prostředkům a věcem nelze uplatnit podle odstavce 2, nýbrž toliko podle předpisů občanskoprávních.

§ 349

Soud a v přípravném řízení prokurátor zruší zajištění, pomine-li důvod, pro který byl majetek zajištěn.

§ 350

Podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti

Na řízení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, jakož i na řízení o nařízení výkonu zbytku tohoto trestu se užije přiměřeně ustanovení § 331 až 333. Všechna rozhodnutí však činí soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni (§ 315 odst. 2).

Oddíl pátý

Výkon ochranného léčení a ochranné výchovy

§ 351

Nařízení výkonu ochranného léčení

[1] Výkon ochranného léčení nařídí předseda senátu léčebnému ústavu, v němž má být ochranné léčení vykonáno.

[2] Je-li osoba, u níž bylo uloženo ochranné léčení, při pobytu na svobodě nebezpečná pro své okolí, zařídí předseda senátu bezodkladně její dodání do léčebného ústavu; jinak může jí poskytnout přiměřenou lhůtu k obstarání jejích záležitostí.

[3] Jde-li o příslušníka ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě, požádá předseda senátu příslušného velitele nebo náčelníka, aby zařídil jeho dopravení do léčebného ústavu.

[4] Předseda senátu požádá léčebný ústav, aby oznámil soudu, který ochranné léčení uložil, kdy bylo s výkonem ochranného léčení započato. Zároveň požádá ústav, aby okresnímu soudu, v jehož

obvodu se ochranné léčení vykonává, podal neprodleně zprávu, jestliže pomínou důvody pro další trvání ochranného léčení.

§ 352

Upuštění od výkonu ochranného léčení

O upuštění od výkonu ochranného léčení před jeho započatím rozhodne soud, který ochranné léčení uložil, a to ve veřejném zasedání na návrh prokurátora nebo obviněného, anebo i bez takového návrhu. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 353

Propuštění z ochranného léčení

O propuštění z ochranného léčení rozhodne na návrh prokurátora, obviněného nebo léčebného ústavu, anebo i bez takového návrhu, ve veřejném zasedání okresní soud, v jehož obvodu se ochranné léčení vykonává. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 354

Nařízení výkonu ochranné výchovy

[1] Výkon ochranné výchovy nařídí předseda senátu výchovnému zařízení, v němž má být s výkonem započato.

[2] Jestliže mladistvý není ve vazbě a není obava, že uprchne, může mu předseda senátu poskytnout před nástupem přiměřenou lhůtu k obstarání jeho záležitostí.

§ 355

Upuštění od výkonu ochranné výchovy

[1] O upuštění od výkonu ochranné výchovy před jejím započatím rozhodne soud, který ochrannou výchovu uložil, a to ve veřejném zasedání na návrh prokurátora, orgánu pověřeného péčí o mládež nebo mladistvého, anebo i bez takového návrhu.

[2] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 356

Propuštění z ochranné výchovy

[1] O propuštění z ochranné výchovy rozhoduje ve veřejném zasedání okresní soud, v jehož obvodu se ochranná výchova vykonává, a to na návrh prokurátora, orgánu pověřeného péčí o mládež.

dež, mladistvého nebo výchovného zařízení, anebo i bez takového návrhu.

[2] Jestliže návrh podle odstavce 1 nebyl podán výchovným zařízením, je před rozhodnutím třeba vyslechnout zástupce tohoto zařízení.

[3] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 357

Prodloužení ochranné výchovy

[1] O prodloužení ochranné výchovy rozhoduje ve veřejném zasedání okresní soud, v jehož obvodu se ochranná výchova vykonává, a to na návrh prokurátora, orgánu pověřeného péčí o mládež nebo výchovného zařízení, anebo i bez takového návrhu.

[2] Jestliže návrh podle odstavce 1 nebyl podán výchovným zařízením, je před rozhodnutím třeba vyslechnout zástupce tohoto zařízení.

[3] Prodloužit ochrannou výchovu lze jen tehdy, jestliže bylo s jejím výkonem již započato.

[4] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost.

§ 358

Dozor prokurátora

Prokurátor, v jehož obvodu se vykonává ochranné léčení nebo ochranná výchova, dozírá na jejich výkon. Správa místa, v němž se ochranné léčení nebo ochranná výchova vykonávají, je povinna provést příkazy prokurátora týkající se zachovávání předpisů platných pro výkon ochranného léčení nebo ochranné výchovy.

Oddíl šestý

Výkon některých jiných rozhodnutí

§ 359

Upuštění od potrestání v důsledku záruky

Přijal-li soud záruku organizace uvedené v § 4 odst. 1 a v důsledku toho upustil od potrestání, doručí organizaci opis rozsudku. Současně ji požádá, aby ve smyslu záruky vzala na sebe péči o nápravu odsouzeného a dbala, aby nahradil škodu, kterou způsobil trestným činem, jestliže se tak nestalo už dříve.

§ 360

Výkon vazby

[1] Vazba se vykonává v ústavech ministerstva vnitra. Vazba nařízená vojenským prokurátorem se může vykonávat po dobu nejnutnější potřeby též u útvaru. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může prokurátor a v řízení před soudem předseda senátu

povolit, aby vazba byla vykonávána za náležitého dohledu v léčebném ústavu.

[2] Ve vazbě je obviněný podroben jen těm omezením, která jsou nutná k zabezpečení úspěšného provedení trestního řízení.

[3] Předpisy o tom, jak se vykonává vazba v ústavech ministerstva vnitra, vydá ministr vnitra v dohodě s ministrem spravedlnosti a generálním prokurátorem.

[4] Prokurátor, v jehož obvodu se vykonává vazba, dozírá na její výkon. Správa místa, v němž se vazba vykonává, je povinna provést příkazy prokurátora týkající se zachovávání předpisů platných pro výkon vazby.

§ 361

Vymáhání pořádkové pokuty a nákladů trestního řízení

[1] Jakmile se stane vykonatelným usnesení, jímž byla uložena pořádková pokuta, vyzve vyšetřovací orgán, prokurátor nebo předseda senátu, který pokutu uložil, osobu, již byla uložena, aby pokutu zaplatila do patnácti dnů, a upozorní ji, že jinak bude zaplacení vymáháno. Zaplacená pořádková pokuta připadá státu.

[2] Náklady trestního řízení stanovené paušální částkou vymáhají orgány státní správy soudů.

§ 362

Vymáhání nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody a s výkonem vazby

Náklady spojené s výkonem trestu odnětí svobody a s výkonem vazby stanovené podle § 157 vymáhá správa nápravného zařízení.

HLAVA DVACÁTÁ PRVNÍ

ZAHLAZENÍ ODSOUZENÍ

§ 363

O zahlazení odsouzení rozhoduje soud na žádost odsouzeného nebo na návrh organizace uvedené v § 4 odst. 1, a nejde-li o případ upravený v § 69 odst. 3 tr. zák., též na žádost osob, které by mohly ve prospěch odsouzeného podat odvolání. O zahlazení odsouzení mladistvého rozhodne soud i bez návrhu nebo žádosti.

§ 364

[1] O zahlazení odsouzení rozhoduje okresní soud, v jehož obvodu odsouzený v době podání návrhu má nebo naposledy měl bydliště, a to i tehdy, jde-li o odsouzení vojenským soudem.

[2] Je-li však odsouzený příslušníkem ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru z povolání v činné

službě, rozhoduje o zahlazení odsouzení vojenský obvodový soud, v jehož obvodu odsouzený v době podání návrhu konal službu, a to i tehdy, nejde-li o odsouzení vojenským soudem.

[3] O zahlazení odsouzení mladistvého rozhodne soud, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, a jde-li o podmíněně propuštěného, soud, který vyslovil, že se podmíněně propuštěný mladistvství osvědčil.

[4] Proti rozhodnutí o zahlazení odsouzení je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 365

[1] Jakmile rozhodnutí o zahlazení odsouzení nabylo právní moci, vyzoomí předseda senátu odsouzeného, navrhovatele a orgán, který vede rejstřík trestů; zahlazené odsouzení nesmí být vykazováno ve výpisu z rejstříku trestů.

[2] Byla-li žádost o zahlazení odsouzení zamítnuta, může být znovu podána teprve po uplynutí jednoho roku, ledaže by byla zamítnuta jen proto, že dosud neuplynula doba zákonem stanovená pro zahlazení. Žádost přesto podanou zamítne soud bez šetření.

ČÁST ČTVRTÁ

NĚKTERÉ ŮKONY SOUVISÍCÍ S TRESTNÍM ŘÍZENÍM

HLAVA DVACÁTÁ DRUHÁ

UDĚLENÍ MILOSTI A POUŽITÍ AMNESTIE

§ 366

Udělení milosti

[1] Předseda republiky na základě práva daného mu ústavou uděluje milost.

[2] Předseda republiky stanoví, v kterých případech může generální prokurátor nebo ministr spravedlnosti řízení o žádosti o milost provést a bezdůvodnou žádost zamítnout.

[3] Nařídí-li to v řízení o udělení milosti předseda republiky, trestní řízení se zatím nezahájí nebo se v zahájeném trestním řízení nepokračuje a obviněný se propustí z vazby, anebo se výkon trestu odloží nebo přeruší.

§ 367

Řízení o udělení milosti

V případech uvedených v § 366 odst. 2 koná řízení a bezdůvodnou žádost zamítá

a) před podáním obžaloby generální prokurátor, který může též nařídít, že se trestní stíhání zatím nezahájí nebo se v zahájeném trestním stíhání nepokračuje a obviněný se propustí z vaz-

by, a to až do doby, kdy bude žádost o milost vyřízena,

b) po podání obžaloby ministr spravedlnosti, který může též nařídít, že se v trestním řízení zatím nepokračuje a obviněný se propustí z vazby, anebo výkon trestu se odloží nebo přeruší, a to až do doby, kdy bude žádost o milost vyřízena.

§ 368

Rozhodnutí o použití amnestie

Rozhodnutí o tom, zda a do jaké míry je osoba, již byl pravomocně uložen trest, účastna amnestie, učiní soud, který rozhodl v prvním stupni. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 369

Podmíněné udělení milosti

Byl-li trest nebo jeho zbytek při udělení milosti prominut jen pod stanovenými podmínkami, plnění podmínek a převýchovu odsouzeného sleduje soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. Ustanovení § 329 o spolupráci se společenskými organizacemi se tu užíje přiměřeně.

§ 370

Změna výměry trestu

[1] Byl-li amnestií zcela nebo zčásti prominut trest jen za některý z trestných činů, za něž byl uložen úhrnný nebo souhrnný trest, který nebyl dosud zcela vykonán, stanoví soud podle vzájemného poměru závažnosti přiměřený trest za trestné činy amnestií nedotčené. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

[2] Rozhodnutí podle odstavce 1 činí ve veřejném zasedání soud, který trest uložil v prvním stupni.

HLAVA DVACÁTÁ TŘETÍ

ODŠKODNĚNÍ ZA VAZBU A ZA TREST

§ 371

Odškodnění za vazbu

[1] Kdo utrpěl majetkovou škodu vazbou, může žádat za dobu, po kterou byla jeho osobní svoboda omezena, od státu přiměřené odškodnění, bylo-li trestní stíhání proti němu zastaveno nebo byl-li obžaloby zproštěn.

[2] Za vazbu nařízenou v řízení o vydání do ciziny se odškodnění neposkytuje.

[3] Nárok na odškodnění nepřislouží tomu,

a) kdo si vazbu zavinil sám, zejména tím, že pokusem o útěk nebo jiným svým jednáním dal

příčinu k obavám, jež byly důvodem vazby nebo jejího prodloužení,

- b) kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti komu bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován nebo promlčen.

(¹) Odškodnění vždy však přísluší za dobu, o kterou byla vazba proti zákonu prodloužena, zejména nesprávným postupem vyšetřovacího orgánu, prokurátora či soudu.

§ 372

Odškodnění za trest

(1) Kdo utrpěl majetkovou škodu tím, že na něm byl zcela nebo zčásti vykonán trest odnětí svobody, nápravného opatření, propadnutí majetku nebo věci nebo peněžitý trest, může žádat od státu přiměřené odškodnění, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo trestní stíhání zastaveno.

(2) Přiměřené odškodnění může žádat i ten, kdo byl v pozdějším řízení odsouzen k mírnějšímu trestu, než který na něm byl vykonán na podkladě zrušeného rozsudku.

(3) Nárok na odškodnění za trest nepřísluší tomu,

- a) kdo si přivodil své odsouzení úmyslně, nebo
b) proti komu bylo pozdější trestní stíhání zastaveno jen proto, že mu byla udělena milost nebo že po právní moci původního rozsudku byla udělena amnestie vztahující se na čin, za nějž byl původní trest uložen.

(4) Odškodnění vždy však přísluší za dobu, o kterou byl nesprávným postupem soudu nebo orgánu zajišťujících výkon trestu proti zákonu prodloužen trest odnětí svobody.

§ 373

Přechod nároku na odškodnění na dědice

Právo žádat odškodnění za vazbu a trest přechází na dědice oprávněného, jen pokud byli jeho vazbou nebo trestem zkráceni na své výživě nebo výchově, kterou jim byl podle zákona povinen poskytovat.

§ 374

Uplatnění nároku

(1) Nárok na odškodnění za vazbu nebo trest zaniká, nepožádá-li oprávněná osoba o přiznání nároku ministerstvo spravedlnosti nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, které je základem nároku, a tam, kde takové

rozhodnutí nepřichází v úvahu, nejpozději do jednoho roku od propuštění z trestu.

(2) Nepřizná-li ministerstvo spravedlnosti náhradu do tří měsíců od uplatnění nároku nebo není-li oprávněná osoba s přiznanou výší odškodnění spokojena, může svůj nárok uplatnit v řízení ve věcech občanskoprávních.

HLAVA DVACÁTÁ ČTVRTÁ PRÁVNÍ STYK S CIZINOU

§ 375

O b e c n é u s t a n o v e n í

Ustanovení této hlavy se užíje jen tehdy, nestanoví-li vyhlášená mezinárodní smlouva postup jiný.

Oddíl první

V y ž á d á n í z c i z i n y

§ 376

(1) Zdržuje-li se obviněný v cizině a je-li třeba ho vyžádat, vydá proti němu předseda senátu zatýkácí rozkaz a na jeho podkladě požádá ministerstvo spravedlnosti o další opatření. V přípravném řízení učiní tak na návrh prokurátora.

(2) Nesnese-li věc odkladu, požádá předseda senátu ministerstvo spravedlnosti o zařazení předběžného zatčení obviněného; zatýkácí rozkaz zašle ministerstvu spravedlnosti dodatečně.

(3) Zatýkácí rozkaz musí obsahovat

- a) jméno a příjmení obviněného, jeho osobní data a údaje o státním občanství, popřípadě i jeho popis a fotografii,
b) zákonné pojmenování trestného činu s uvedením příslušných zákonných ustanovení a vylíčení skutkového děje s přesným vyznačením doby, místa a způsobu spáchání,
c) doslovné znění zákonných ustanovení, podle nichž je trestný čin posuzován, s uvedením zákonných sazby, jež je naň v zákoně stanovena, a
d) jde-li o vyžádání odsouzeného k výkonu trestu, též údaj, kterým soudem a k jakému trestu byl odsouzen, s připojením popisu rozsudku opatřeného doložkou právní moci.

§ 377

(1) Obviněného, jehož cizí stát vydal, převzou bezpečnostní orgány. Převzatou osobu bez odkladu odevzdají předsedovi senátu, který vydal zatýkácí rozkaz, a v přípravném řízení prokurátorovi, na jehož návrh byl zatýkácí rozkaz vydán.

(2) Nejde-li o vydání k výkonu trestu, předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor jsou povinni do 48 hodin od odevzdání obviněného vyslechnout a oznámit mu rozhodnutí o vazbě.

§ 378

(1) Byl-li obviněný vydán cizím státem s výhradou, je nutno výhradě vyhovět.

(2) Obviněný může být stíhán jen pro trestné činy, pro které byl vydán, ledaže byl dán dodatečný souhlas k trestnímu stíhání pro trestné činy další.

(3) Byl-li obviněný z ciziny vyžádán nebo vydán k výkonu trestu jen pro některý z trestných činů, za které mu byl dříve uložen úhrnný nebo souhrnný trest, stanoví soud ve veřejném zasedání přiměřený trest za trestné činy, na které se vydání vztahuje. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Oddíl druhý

Vydání do ciziny

§ 379

Předběžné šetření

(1) Prokurátor, jemuž ministerstvo spravedlnosti nebo generální prokurátor zaslali žádost cizího státu o vydání nebo který se dozvěděl o trestném činu, pro který by cizí stát mohl žádat o vydání, provede předběžné šetření. Účelem předběžného šetření je zjistit, zda jsou tu podmínky pro vydání, zejména, že jde o čin trestný podle práva obou států, pro který je vydání přípustné a jehož trestnost nezanikla, a že nejde o československého občana.

(2) V řízení o vydání musí osoba, o jejíž vydání jde, mít obhájce.

(3) Prokurátor takovou osobu vyslechne a seznámí ji přitom s obsahem žádosti o vydání. Jestliže ona osoba uvádí okolnosti vyvracející podezření a nabízí o nich důkazy, které mohou být bez značných průtahů provedeny, vztahuje se předběžné šetření i na ně.

§ 380

Rozhodnutí soudu

(1) Po skončení předběžného šetření rozhodne na návrh prokurátora krajský soud, v jehož obvodu osoba, o jejíž vydání jde, má pobyt nebo byla postřižena, zda je vydání přípustné, a předloží věc ministerstvu spravedlnosti.

(2) Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí krajského soudu, může věc předložit Nejvyššímu soudu k přezkoumání tohoto rozhodnutí.

§ 381

Vydávací vazba

(1) Bylo-li rozhodnuto, že vydání do ciziny je přípustné, vezme krajský soud osobu, o jejíž vydání jde, do vazby. Vazebními důvody podle § 67 není přitom vázán.

(2) Prokurátor provádějící předběžné šetření může osobu, o jejíž vydání jde, vzít do vazby, pouze je-li to nutné k zamezení útěku.

(3) Bylo-li rozhodnuto, že vydání přípustné není, nebo nařídí-li to ministr spravedlnosti, je třeba zařadit ihned propuštění z vazby.

§ 382

Povolení a provedení vydání

(1) Vydání do ciziny povoluje ministr spravedlnosti, a to jen tehdy, jestliže krajský soud nebo Nejvyšší soud podle § 380 rozhodly, že vydání je přípustné.

(2) Povolené vydání zařídí předseda senátu krajského soudu.

§ 383

Rozšíření vydání na jiný trestný čin

Žádá-li stát, jemuž určitá osoba byla vydána, aby ji mohl stíhat pro jiný trestný čin nebo aby mohl být na ní vykonán trest uložený za jiný trestný čin, než pro který bylo vydání povoleno, užije se přiměřeně ustanovení o vydání.

Oddíl třetí

Dožádání

§ 384

Při dožádání cizozemských soudů a úřadů o poskytnutí právní pomoci, jakož i při poskytování právní pomoci cizozemským soudům a úřadům se postupuje, není-li mezinárodní smlouvou stanoveno něco jiného, i v trestních věcech s přiměřeným užitím předpisů platných pro styk s cizinou ve věcech občanskoprávních.

ČÁST PÁTÁ

**PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ
USTANOVENÍ**

§ 385

Ode dne, kdy nabude účinnosti tento zákon, lze dosavadních předpisů o trestním řízení užít jen v mezích ustanovení této části.

§ 386

Ustanovení § 296 odst. 3 zákona č. 64/1956 Sb. platí i nadále o rozhodnutích, jež nabyla právní moci před 1. lednem 1962. Lhůta k podání návrhu končí však i v těchto věcech nejpozději dnem 30. června 1962.

§ 387

[¹] Na řízení o obnově trestního řízení, které bylo pravomocně skončeno před počátkem účinnosti tohoto zákona, užije se ustanovení tohoto zákona. Podmínky pro povolení obnovy se však v takovém případě posuzují podle zákona, který je pro obviněného příznivější.

[²] Jestliže rozhodnutí, proti němuž směřuje návrh na obnovu, vydal v prvním stupni soud již neexistující, rozhoduje o návrhu na obnovu ten soud, který by byl podle tohoto zákona věcně a místně příslušný; jestliže rozhodoval v prvním stupni bývalý státní soud, rozhoduje o návrhu na obnovu krajský (vyšší vojenský) soud, který by byl podle tohoto zákona ve věci místně příslušný.

§ 388

[¹] Krajský soud je příslušný konat v prvním stupni řízení též o činech trestných podle předpisů dříve účinných, které svou povahou a závažností odpovídají trestným činům uvedeným v § 17 odst. 1.

[²] Rozhodnutí a opatření týkající se výkonu rozsudků vyhlášených Nejvyšším soudem jako soudem prvního stupně činí krajský soud v Praze a

v oboru vojenského soudnictví ten vyšší vojenský soud, jež určí ministr spravedlnosti.

§ 389

[¹] Rozhodnutí podle § 297 odst. 1 a 2 tr. zák. činí soud, který rozhodoval ve věci jako soud prvního stupně. Jde-li o rozhodnutí několika soudů, činí rozhodnutí ten z nich, který rozhodoval naposledy. Neexistuje-li už tento soud, užije se obdobně ustanovení § 387 odst. 2.

[²] Proti rozhodnutí podle odstavce 1 je přípustná stížnost.

§ 390

Zákon č. 64/1956 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), se zrušuje.

§ 391

Ministr spravedlnosti může stanovit, které jednoduché úkony svěřené podle tohoto zákona předsedovi senátu může vykonávat jiný pracovník soudu.

§ 392

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1962.

Novotný v. r.

Fierlinger v. r.

Široký v. r.

PŘEHLED ustanovení trestního řádu

ČÁST PRVNÍ SPOLEČNÁ USTANOVENÍ

HLAVA PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

Účel zákona	§ 1
Základní zásady trestního řízení	§ 2
Spolupráce se společenskými organizacemi	§ 3—6
Součinnost státních a jiných orgánů	§ 7 a 8
Posuzování předběžných otázek	§ 9
Vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení	§ 10
Ne přípustnost trestního stíhání	§ 11
Výklad některých pojmů	§ 12

HLAVA DRUHÁ SOUD A OSOBY NA ŘÍZENÍ ZÚČASTNĚNÉ

Oddíl první

Pravomoc a příslušnost soudů

Výkon trestního soudnictví	§ 13
Pravomoc vojenských soudů	§ 14 a 15
Věcná příslušnost	§ 16 a 17
Místní příslušnost	§ 18 a 19
Společné řízení	§ 20 a 21
Příslušnost několika soudů	§ 22
Vyloučení a spojení věcí	§ 23
Spory o příslušnost	§ 24
Odnětí a přikázání věci	§ 25 a 26

Oddíl druhý

Pomocné osoby

Zapisovatel	§ 27
Tlumočník	§ 28 a 29

Oddíl třetí

Vyloučení orgánů činných v trestním řízení

Vyloučení orgánů činných v trestním řízení	§ 30 a 31
--	-----------

Oddíl čtvrtý

Obviněný

Obviněný	§ 32
Práva obviněného	§ 33
Zákonný zástupce obviněného	§ 34

Oddíl pátý

Obhájce

Obhájce	§ 35
Nutná obhajoba	§ 36
Zvolený obhájce	§ 37
Ustanovený obhájce	§ 38—40
Povinnosti a práva obhájce	§ 41

Oddíl šestý

Zúčastněná osoba

Zúčastněná osoba	§ 42
----------------------------	------

Oddíl sedmý

Poškozený

Oprávnění poškozeného a uplatnění nároku na náhradu škody	§ 43—46
Zajištění nároku poškozeného	§ 47—49

Oddíl osmý

Zmocněnec zúčastněné osoby a poškozeného

Zmocněnec zúčastněné osoby a poškozeného	§ 50 a 51
--	-----------

HLAVA TŘETÍ

OBECNÁ USTANOVENÍ O ÚKONECH TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Způsob provádění úkonů trestního řízení	§ 52
---	------

Oddíl první

Dožádání

Dožádání	§ 53 a 54
--------------------	-----------

Oddíl druhý

Protokol

Sepisování protokolu	§ 55
Podpisování protokolu	§ 56
Oprava protokolu	§ 57
Protokol o hlasování	§ 58

Oddíl třetí

Podání

Podání	§ 59
------------------	------

Oddíl čtvrtý

Lhůty

Počítání lhůt	§ 60
Navrácení lhůty	§ 61

Oddíl pátý

Doručování

Obecné ustanovení	§ 62
Doručování do vlastních rukou	§ 63
Odepření přijetí	§ 64

Oddíl šestý

Nahlížení do spisů

Nahlížení do spisů	§ 65
------------------------------	------

Oddíl sedmý

Pořádková pokuta

Pořádková pokuta	§ 66
----------------------------	------

HLAVA ČTVRTÁ

ZAJIŠTĚNÍ OSOB A VĚCI

Oddíl první

Vazba

Důvody vazby	§ 67
Rozhodnutí o vazbě	§ 68
Příkaz k dodání do vazby	§ 69
Vyrozhodnění o vzetí do vazby	§ 70
Trvání vazby	§ 71 a 72
Nahrazení vazby zárukou společenské organizace nebo slibem obviněného	§ 73
Stížnost proti rozhodnutí o vazbě	§ 74

Oddíl druhý

Zadržení

Zadržení obviněného vyšetřovacím orgánem	§ 75
Zadržení osoby podezřelé	§ 76
Rozhodnutí prokurátora o zadržené osobě	§ 77

Oddíl třetí

Vydání a oduěť věci

Povinnost k vydání věci	§ 78
Oduětí věci	§ 79
Vrácení věci	§ 80 a 81

Oddíl čtvrtý

Domovní a osobní prohlídka

Důvody domovní a osobní prohlídky	§ 82
Příkaz k prohlídce	§ 83
Předchozí výslech	§ 84
Výkon prohlídky	§ 85

Oddíl pátý

Zadržení a otevření zásilek

Zadržení zásilek	§ 86
Otevření zásilek	§ 87

Oddíl šestý

Zajišťování věcí bezpečnostními orgány

Zajišťování věcí bezpečnostními orgány	§ 88
--	------

HLAVA PÁTÁ

DOKAZOVÁNÍ

Obecné ustanovení	§ 89
-----------------------------	------

Oddíl první

Výpověď obviněného

Předvolání a předvedení	§ 90
Výslech obviněného	§ 91—96

Oddíl druhý

Svědci

Povinnost svědčit	§ 97
Předvolání a předvedení	§ 98
Zákaz výslechu	§ 99
Právo odepřít výpověď	§ 100
Výslech svědka	§ 101—103
Svědectví	§ 104

Oddíl třetí

Znalci

Přibrání znalce	§ 105 a 106
Příprava posudku	§ 107
Výslech znalce	§ 108
Vady posudku	§ 109
Posudek ústavu	§ 110
Použití zvláštních předpisů o znalcích	§ 111

Oddíl čtvrtý

Věcné a listinné důkazy

Věcné a listinné důkazy	§ 112
-----------------------------------	-------

Oddíl pátý

Ohledání

Účel ohledání a protokol o něm	§ 113
Prohlídka těla a jiné podobné úkony	§ 114
Prohlídka a pitva mrtvol a její exhumace	§ 115
Vyšetření duševního stavu	§ 116—118

HLAVA ŠESTÁ

ROZHODNUTÍ

Způsob rozhodování	§ 119
------------------------------	-------

Oddíl první

Rozsudek

Obsah rozsudku	§ 120—125
Porada a hlasování o rozsudku	§ 126 a 127
Vyhlášení rozsudku	§ 128
Vyhotovení rozsudku	§ 129
Doručení rozsudku	§ 130

Oprava vyhotovení rozsudku	§ 131
Oprava opisu rozsudku	§ 132
Účinky opravy	§ 133

Oddíl druhý

Usnesení

Obsah usnesení	§ 134
Vyhlášení usnesení	§ 135
Vyhotovení usnesení	§ 136
Oznamování usnesení	§ 137
Použití ustanovení o rozsudku	§ 138

Oddíl třetí

Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí

Právní moc a vykonatelnost rozsudku . . .	§ 139
Právní moc a vykonatelnost usnesení . . .	§ 140

HLAVA SEDMÁ

STÍŽNOST A ŘÍZENÍ O NI

Připustnost a účinek	§ 141
Oprávněné osoby	§ 142
Lhůta a místo podání	§ 143
Vzdání se a zpětvzetí stížnosti	§ 144
Stížnostní důvody	§ 145
Řízení před orgánem, proti jehož usnesení stížnost směřuje	§ 146
Rozhodnutí nadřízeného orgánu	§ 147—150

HLAVA OSMÁ

NÁKLADY TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Náklady trestního řízení, jež nese stát . . .	§ 151
Povinnost k náhradě nákladů trestního řízení	§ 152 a 153
Povinnost k náhradě nákladů poškozeného .	§ 154
Rozhodování o povinnosti k náhradě nákladů trestního řízení a o jejich výši	§ 155—158

ČÁST DRUHÁ

PŘÍPRAVNÉ ŘÍZENÍ

HLAVA DEVÁTÁ

VYŠETŘOVÁNÍ

Oddíl první

Vyšetřovací orgány

Vyšetřovací orgány	§ 159—162
------------------------------	-----------

Oddíl druhý

Vyřízení věci před zahájením vyšetřování

Vyřízení věci před zahájením vyšetřování .	§ 163
--	-------

Oddíl třetí

Průběh vyšetřování

Zahájení vyšetřování	§ 164
Vznesení obvinění	§ 165 a 166

Postup při vyšetřování	§ 167
Účast obhájce při vyšetřovacích úkonech .	§ 168
Skončení vyšetřování	§ 169
Předložení věci prokurátorovi	§ 170
Stížnost proti rozhodnutí vyšetřovacích orgánů	§ 171

HLAVA DESÁTÁ

ROZHODNUTÍ PROKURÁTORA V PŘÍPRAVNÉM ŘÍZENÍ

Obžaloba	§ 172 a 173
Postoupení věci	§ 174—176
Zastavení trestního stíhání	§ 177
Přerušení trestního stíhání	§ 178
Návrh na ochranné opatření	§ 179

ČÁST TŘETÍ

ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM

HLAVA JEDENÁCTÁ

ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

Základní ustanovení	§ 180—184
-------------------------------	-----------

HLAVA DVANÁCTÁ

PŘEDBĚŽNÉ PROJEDNÁNÍ OBŽALOBY

Obecné ustanovení	§ 185
Důvody k předběžnému projednání obžaloby	§ 186
Způsob předběžného projednání obžaloby .	§ 187
Rozhodnutí	§ 188—193
Příteli obžaloby předsedou senátu . . .	§ 194
Nové předběžné projednání obžaloby . . .	§ 195

HLAVA TRINÁCTÁ

HLAVNÍ LÍČENÍ

Oddíl první

Příprava hlavního líčení

Doručení obžaloby	§ 196
Náhradní soudce	§ 197
Nářízení hlavního líčení	§ 198

Oddíl druhý

Veřejnost hlavního líčení

Veřejnost hlavního líčení	§ 199—201
-------------------------------------	-----------

Oddíl třetí

Zahájení hlavního líčení

Přítomnost při hlavním líčení	§ 202
Řízení hlavního líčení	§ 203 a 204
Počátek hlavního líčení	§ 205 a 206

Oddíl čtvrtý

Dokazování

Výslech obžalovaného	§ 207 a 208
Provádění dalších důkazů	§ 209—214
Součinnost stran při dokazování	§ 215

Oddíl pátý

Závěr hlavního líčení

Závěrečné řeči	§ 216 a 217
Doplnění dokazování	§ 218

Oddíl šestý

Odročení hlavního líčení

Odročení hlavního líčení	§ 219
------------------------------------	-------

Oddíl sedmý

Rozhodnutí soudu v hlavním líčení

Podklad pro rozhodnutí	§ 220
Vrácení věci prokurátorovi	§ 221
Postoupení věci	§ 222
Zastavení trestního stíhání	§ 223
Přerušování trestního stíhání	§ 224
Rozsudek	§ 225—230

Oddíl osmý

Rozhodnutí soudu mimo hlavní líčení

Rozhodnutí soudu mimo hlavní líčení	§ 231
---	-------

HLAVA ČTRNÁCTÁ

VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ

Obecné ustanovení	§ 232
Příprava veřejného zasedání	§ 233
Přítomnost při veřejném zasedání	§ 234
Průběh veřejného zasedání	§ 235 a 236
Podklad pro rozhodnutí	§ 237
Použití ustanovení o hlavním líčení	§ 238
Ochranné líčení a zabránění věci	§ 239

HLAVA PATNÁCTÁ

NEVEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ

Neveřejné zasedání	§ 240—244
------------------------------	-----------

HLAVA ŠESTNÁCTÁ

ODVOLÁNÍ A ŘÍZENÍ O NĚM

Připustnost a účinek	§ 245
Oprávněné osoby	§ 246 a 247
Lhůta a místo podání	§ 248
Obsah odvolání	§ 249
Vzdání se a zpětvzetí odvolání	§ 250
Řízení u soudu prvního stupně	§ 251
Odvolací soud	§ 252
Rozhodnutí odvolacího soudu	§ 253—262
Řízení u soudu prvního stupně po zrušení rozsudku	§ 264
Důsledky zrušení výroku o náhradě škody	§ 265

HLAVA SEDMNÁCTÁ

STÍŽNOST PRO PORUŠENÍ ZÁKONA A ŘÍZENÍ O NI

Stížnost pro porušení zákona a řízení o ní	§ 268—276
--	-----------

HLAVA OSMNÁCTÁ

OBNOVA ŘÍZENÍ

Obecné ustanovení	§ 277
Podmínky obnovy	§ 278 a 279
Osoby oprávněné k návrhu na povolení obnovy	§ 280
Příslušnost soudu k rozhodnutí o obnově	§ 281
Řízení o návrhu na povolení obnovy	§ 282—286
Řízení po povolení obnovy	§ 287—289

HLAVA DEVATENÁCTÁ

ZVLÁŠTNÍ ZPŮSOBY ŘÍZENÍ

Obecné ustanovení	§ 290
-----------------------------	-------

Oddíl první

Řízení proti mladistvým

Vznesení obvinění a obhajoba mladistvého	§ 291
Zjištění poměrů mladistvého	§ 292
Vazba mladistvého	§ 293
Řízení před soudem	§ 294—297
Oznamování rozhodnutí	§ 298
Osoby oprávněné podat opravné prostředky	§ 299
Uložení ochranné výchovy	§ 300
Společná ustanovení	§ 301

Oddíl druhý

Řízení proti uprchlému

Řízení proti uprchlému	§ 302—308
----------------------------------	-----------

Oddíl třetí

Řízení za stanného práva

Vyhlášení stanného práva	§ 307
Činky stanného práva	§ 308
Stanné řízení	§ 309—313
Zrušení stanného práva	§ 314

HLAVA DVACÁTÁ

VYKONÁVACÍ ŘÍZENÍ

Příslušnost ve vykonávacím řízení	§ 315
---	-------

Oddíl první

Výkon trestu smrti

Výkon trestu smrti	§ 316—319
------------------------------	-----------

Oddíl druhý

Výkon trestu odnětí svobody

Místo a způsob výkonu trestu	§ 320
Nařzení výkonu trestu	§ 321
Odklad výkonu trestu	§ 322 a 323
Doba strávená v léčebném ústavu	§ 324
Přerušování výkonu trestu	§ 325 a 326
Upuštění od výkonu trestu	§ 327
Odklad a přerušování výkonu trestu a upuštění od jeho výkonu u vojáků	§ 328
Podmíněné odsouzení	§ 329 a 330

Podmíněné propuštění	§ 331—333
Zapachování vazby a trestu	§ 334
Občanská kontrola výkonu trestu	§ 335

Oddíl třetí

Výkon nápravného opatření

Nařízení výkonu trestu	§ 336 a 337
Odklad a přerušování výkonu trestu	§ 338
Upuštění od výkonu trestu	§ 339
Přeměna nápravného opatření	§ 340

Oddíl čtvrtý

Výkon některých dalších trestů

Výkon peněžitého trestu	§ 341—344
Výkon trestu propadnutí majetku	§ 345 a 346
Zajištění výkonu trestu propadnutí majetku	§ 347—349
Podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti	§ 350

Oddíl pátý

Výkon ochranného léčení a ochranné výchovy

Nařízení výkonu ochranného léčení	§ 351
Upuštění od výkonu ochranného léčení	§ 352
Propuštění z ochranného léčení	§ 353
Nařízení výkonu ochranné výchovy	§ 354
Upuštění od výkonu ochranné výchovy	§ 355
Propuštění z ochranné výchovy	§ 356
Prodloužení ochranné výchovy	§ 357
Dozor-prokurátora	§ 358

Oddíl šestý

Výkon některých jiných rozhodnutí

Upuštění od potrestání v důsledku záruky	§ 359
Výkon vazby	§ 360
Vymáhání pořádkové pokuty a nákladů trestního řízení	§ 361
Vymáhání nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody a s výkonem vazby	§ 362

HLAVA DVACÁTÁ PRVNÍ

ZAHLAZENÍ ODSOUZENÍ

Zahlazení odsouzení	§ 363—365
-------------------------------	-----------

ČÁST ČTVRTÁ NĚKTERÉ ÚKONY SOUVISÍCÍ S TRESTNÍM ŘÍZENÍM

HLAVA DVACÁTÁ DRUHÁ

UDĚLENÍ MILOSTI A POUŽITÍ AMNESTIE

Udělení milosti	§ 366
Řízení o udělení milosti	§ 367
Rozhodnutí o použití amnestie	§ 368
Podmíněné udělení milosti	§ 369
Změna výměry trestu	§ 370

HLAVA DVACÁTÁ TŘETÍ

ODŠKODNĚNÍ ZA VAZBU A ZA TREST

Odškodnění za vazbu	§ 371
Odškodnění za trest	§ 372
Přechod nároku na odškodnění na dědice	§ 373
Uplatnění nároku	§ 374

HLAVA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

PRÁVNÍ STYK S CIZINOU

Obecné ustanovení	§ 375
-----------------------------	-------

Oddíl první

Vyžádání z ciziny

Vyžádání z ciziny	§ 376—378
-----------------------------	-----------

Oddíl druhý

Vydání do ciziny

Předběžné šetření	§ 379
Rozhodnutí soudu	§ 380
Vydávací vazba	§ 381
Povolení a provedení vydání	§ 382
Rozšíření vydání na jiný trestný čin	§ 383

Oddíl třetí

Dožádání

Dožádání	§ 384
--------------------	-------

ČÁST PÁTÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Přechodná a závěrečná ustanovení	§ 385—392
--	-----------